

In ea faccarum conficiunt. Rursus uero à Gadibus peregrinātes, quum per Scythiæ clima remigare prohiberentur, per Alexandriae ferè parallelum, non ad antæcos, ut Lusitani, sed paræcos nostros cursum dirigentes die XXXIII. plures inuenerunt insulas parum inter se distantes, ultra fortunatas XX. ferè partibus sitas. Ex his unū Hispaniæ nomen indidere, præfulentemq; nuper constituere: alias uero Ioannam, Cannibulam, Iamacam, Dafram nominare. In omnibus autem nudī agunt, tantum palmarum frondibus tecti, colore albī: herbis uiscitant sine lege, sine deo, in quibusdā etiā anthropophagi. In Canibula uero Amazonidum repertum genus, sic etiā sine uiris degunt, eos tantum causa prolis adcersentes, armis deniq; sese tuentes: perhibent & auri plurimum hæc etiā ferre loca, sed præter omnia, quam nunc bombycem, seu cottonum uocant, lignumq; fulloniū, quod uerzinum appellant. Monstra enim de quibus tam multa scriptoribus licet, nusquam uisa. Ad hos igitur Macedonum seu Romanorū, neq; arma, neq; nomen penetrauerunt. Apostolorū autem uoces peruenisse quis credat: sed credere fas est: etenim in omnē terrā exiuit sonus eorum: nisi forte ex Hieronymi sententiā uaticiniū id dies luculentius aperiat, ut iam perspicimus hoc tempore pientissimorum regum amborum uirtute ac prouidentia, qui ad hos omnis religiosos miserunt uiros. His accedit Ferdinandi regis catholici noua gloria, qui hoc anno MDV. classe in Africā cum Petro Ferdinando missa, ac in maris Hesperij littore portu Sarcenorum munitissimo idibus Septembr. mira celeritate per uim recepto, spem planè dedit huic seculo, omnem paulatim Africam cum reliqua orbis ignota barbarie ad Christi synotidem, ac Romani pontificis auctoritatem, breui tempore deuenturam.

AD IULIUM II. EPISCOPO Tomus

PVM VRBIS ROMAE SANCTISS. R. VOLATERRANI
COMMENTARIORVM VRBANORVM
LIBER XIII

scds

BSOLVTAE IAM LOCORVM SIMVL CVM rectoribus & gestis nomēclaturæ, homines deinceps reliquū gentium omnium ac temporum, qui materiam qualemcūq; scriptoribus de se loquendi tradiderunt, adijciuntur. Clarius enim ad humanæ uitæ frugem comminisci non fuerit, si ab exordio bonorum atq; improborum typum in primis fratribus cōspiciamus: ac eos per unam ecclesiam, quæ, ut ait Gregorius, à primo Abelo iusto cœpit, usq; ad extremum orbis electum duratura, multis laboribus & arumnis aduersus impios restitendo iugiter eminentem: cuius per omnes ætates fuere participes & philosophi multi, & alij moribus præditi, deum optimum maximum colentes: ac quod post fatum ex eis restaret, tutum ipsius fore prouidentia putātes. Atq; ut alios, iam receptos præteream: quis ex Græcis Pythagoram, Socratem, Aristidem, Apolloniū: ex Latinis item, Numam, Nasicam, Paulum Æmylium, & Æmylium filium: Catones duos: deinde Senecam, Traianum, Titum, quorum modeste tam multa nobis exempla traduntur: non existimauerit curæ deo fuisse dum uiuerent: ut uerum sapientiæ lumen, quod nunquam etiā ex sententiā Platonis in uita serum est, quandoq; adipiscerentur: & cum postea defunctis mitius actū extitisse? Nunc autem cum dei benignitate, ac seculi felicitate, tam lata nobis ad uirtutes ac sedes beatorum uia sit aperta: ab eadem cupiditatibus omnibus occupati, contra illorū auertimur disciplinam, qui sanguine nobis hanc patriam peperere suo: quibus profecto si per eos, quorū erat officium occursum his temporibus fuisset, non tot bellis ardentē Italiā, aut duces tot militum sanguine abufos uidissemus: non tot regnorum ac familiarum eversionses, tot supra, incēdia, ruinasq; lugeremus. Sed iā tuæ partes erunt beatissime papa, rem quassam dudū synodi celebratione sarcire: unico maioribus nostris in rebus afflictis remedio: quo sine, magnopere uereor, ne dominicū de uinea transferēda uaticiniū nostris iamiam ceruicibus impendat.

ANTHROPOLOGIA

RATIO TEMPORVM

Prima etas
duo mil.
CCXLII
Secunda D/
CCCCXLII
Tertia etas
DCCCCXL.

Quar. CCCC
LXXX

Quinta DC

ABELVS, Chainus, Seth ex protoplaste, qui annis uixit D C C C C X X X. Ex ultimo etate C X X. annorū suscepto deinceps genealogiæ, Enos, Chainan, Malalehel, Iaret, Enoc translatus, Matusalē qui uixit annis D C C C C L X X / I X. Lamec, Noemus, à quo secunda etas finem cōtinet, annorum duo mil. C C X L I I. Sem, Arphaxat, Salem, Heber, unde Hebræi: Phalec quando turris & uox multiplex: Reu, Saruc, Nacor, Taran, Abraamus, à quo tertia etas finem continet annorum tria mil. C L X X X I I I I. Isaacus, Iacob, Leui, Cahat, Amram, Moses, à quo usq; ad Abraamū D X L. usq; ad Dauid C C C C. Iesu naue, Judas, Gotoniel, Aiot, Sangar, Delbora matrona contra Sisaram. Gedeon, Abimelec, Thola, Iaher, Iepte spurius qui filiam immolauit, Abeffan, Abialō, Abdon, Samson, Heli. Samuel, Saul rex primus, Dauid, à quo quarta etas finem continet: annorum quatuor mil. C X X I I I I. Salomon, Roboam, Abia. Afa, Iosaphat, sub quo Micheas, Helias, & Heliseus fuere. Ioram, Ocozias, Gotolia mater Ocoziæ, Ioas, Amasias, Azarias, qui & Ozias. Sub his fuere Amos, Osa, Ionas, & Ioel: Ioathā, Achan, Ezechias, sub quo Esaias. Manasses, Amon, Iosias: sub quo fuere Hieremias, Sophonias, & Baruc. Ioachim quem Pharaos cepit: eiusq; filium Heliachin regem constituit, uocauitq; Ioachin. Huius alter Ioachin successor capitur & ipse à rege Babylo- niæ, constituto Sedechia patruo rege, unde cœpit quinta etas: ad quem, usq; à Dauid rege fuere anni C C C C L X X X. Sedechias igitur quum rebellasset à Nabuchodrosoro illata cæcitate mulctatur: ac cum tota gente captus Babylonem ducitur, ubi ipse ac successores annis fuere L X X. sub regibus Assyriorū, Nabuchodrosoro, Maradac, & Baltassare. De- inde sub Astiage Medo: postea Cyro, Cambise, Dareo Histaspis filio, cuius anno secundo populus reductus, & templum renouatū. Dareus regnauit annis X X X V I. Xerxes X X Artabanus V I I. Artaxerxes X L I. sub quo Mardochei & Hester historia. Sogdoanes mē- sibus V I I. Dareus nothus X I X. Mnemō X L. Ochus X X V I. Narses I I I I. Dareus Ar- fani V I. Alexāder X V I I. Ptolem, Lagi X L. Philadelphus X X V I I I. Evergetes X X V Philopator X V I I. Epiphanes siue Illustris X X V. sub quo gesta Maccabæorū: Auletes X X V I I. Dionysius X X X. Cleopatra X X I I. Augustus quādo natus dominus, ad quē à Sedechia capto anni sunt D C. à mundi origine quinq; mil. C C. apud Isidorū. Apud Ni- cephorum Gregorā quinq; mil. D. Reges item X. tribuum, & succedētes sacerdotes repe- tam. Hieroboā post Salomonē, Nadab, Bahasa, Hela, Zambri, Acab, & eius uxor Iezabel: sub quibus Helias prædixit claudī cœlum, & sacerdotes Bahal interfecit. Ocozias, Ioram, sub quo Heliseus: Hieu, qui Iezabelem impiam de fenestra præcipitari iussit: & nihilomi- nus tumulari, quod esset de stirpe regia. Ioas, sub quo Heliseus aduersus Assyrios uictori- am prædixit. Ieroboam, sub quo Ionas. Zacharias, Sellum, Manahen, Phaceias, Phacee fi- lius Romeliæ, Osee filius Hela, quem Salmanasar rex Assyriorum captiuū duxit, cum to- ta Samaria, & populo Israel, præter Hierosolymam & tribum Iudam, regnante apud eos Acham. Summi sacerdotes, Aaron septimus ab Abraamo: Eleazarus eius filius, sub quo defunctus Moses, & tabernaculū testimonij fixum in eremo. Phinees, Abiud, Achito: sub quo Samuel: Heli, Abiathar sub Dauid: Sadoc, Achimas, Azarias, qui Ozam ingressu san- ctasancorum prohibuit: Vrias, qui apud Esaiam fidelis describitur. Gonnias uir nequam sub Ezechia rege. Eleachin, Chelcias sub Iosia rege. Soras ductus Babylonē inter captiuos morabatur, Iesus eius filius qui reuertēs templum refecit. Ioachim sub quo Neemias mor- nia restituit. Ioannes, Iad, sub quo Alexandri regnum cœpit. Onias, Simon Iustus ex factis cognominatus. Eleazarus, sub quo L X X I I. interpretes. Manasses, Onias, Simon: cuius ut benemeriti de lege Hebræorum, ac templo exornato, meminit Iesus in sua sapientia. Hu- ius Onias & Iason. Ex his Oniam sacerdotem optimum, Simon templi præpositus homo sceleratus euertere cupiens, ad Seleucum uenit, eiq; persuasit, ut Heliadum mitteret ad ærarij gazam surripiendam. Ille uero prodigio apparentis equi armati, prostratus humi, ac calcibus petitus, ipsius Oniæ precibus ad deum reuixit. Interim re sopita: Iason Oniæ fra- ter, homo item nefarius, ad Antiochum illustrem, qui Seleuco successit cum Tobia filijs, quos Onias expulerat, adcessit: ab eoq; pecunia sacerdotiū impetrauit: quumq; postea Me- nelaum Simonis prædicti fratrem ad regem oratorē de suis rebus mitteret: ille fauore in se conuerso, eum sacerdotio spoliavit. Simone rursus post paulo deiecto, Lysimachus eius fra- ter sur-

ter surrogatur. Huic demum Alcimus alienigena. Menelaus interim corrupto pecunia rege reuertitur: ac ut frater Onias supradictus, qui componendae rei gratia ad Antiochum profectus erat, & in exilium Daphnem missus fuerat, interficeretur cum Andronico egit. Rex uero optimi uiri necem, morte Andronici est ultus. Igitur quum hi quatuor ex ordine sacerdotum omni libidine puerorum, gymnasiarum, praepulorum, ac alieno ritu sacrificandi patriam legem causa regis, cui urbem tradiderunt, foedassent: Matathias Maccabaeorum pater non passus talia, legatum regis interfecit, arma corripuit: eum sequentibus qui saluam patriam esse uellent. Quumque quodam die sabbati mille e suis uacantibus interfecti essent, instruit, ut deinceps ea die minime ab armis uacarent. Huius filij fuere, Iudas, Ionathas, Simon, item Ioannes Simonis filius Hircanus cognominatus. Aristobulus eius filius, qui prius se regem fecit post reditum e Babylone annis CCCCLXXV. Alexander Aristobuli frater, Alexadrea uxor, Aristobulus eius filius, qui Hircanum fratrem expulit, quem Pompeius restituit Aristobulo Romam ducto, sub quo Iudaei tributarij facti. Tempore procedente, sub Tyberio pontificatus annualis ac uenalis factus est. Reliquam Iudaeorum historiam in geographia, ubi de Hierosolymis narraui, percurri. Hoc tantum ad temporum annorum rationem. Sub Abraamum Ninus rex Assyriorum fuit, quem supra omnis ignota historia, praeter sacram, cuius successores per uiros XXXVI. annis, ut ait Augustinus MCC. durauerunt usque ad Sardanapalum. Sub Isaac, Phoroneus primus Argeorum rex. Sub Mosen, Cecrops primus Atheniensium rex: a quo usque ad Codrum ultimum anni fuere CCCCLXXI. A Codro coepere magistratus perpetui, duraueruntque annis CCCCLXXXII. Deinde magistratus X. annorum coepit a Charopo Aeschylis filio, qui fuit tempore urbis conditae. Sub Iosue Mosis successore anno uidelicet ter mil. DCCCLXX. fuere Ianus, qui primus incoluit Latium, Saturnus: Minos rex primus Cretensium: Dardanus ex Corintho Iliensium author. Cadmus, & Phoenix duo regna coeparunt, Thebanorum, & Phoenicum. Aty Lydorum rex, pater Lydi, & Tyrreni, e quibus Tyrrenus anno ter mil. DCCCLXXX. primus in Hetruriam nauigans, ciuitates in ea condidit. Sub iudices item anno ter mil. DCCCC. XXX. Argonautae fuerunt. Post annos uero XXX. uidelicet ter mil. DCCCCLX. septem duces. Anno quater mil. bellum Troianum. Euander, & Hercules in Latium uenerunt. Anno quater mil. CL. sub Salomonem Carthago coepta, diruta DCC. post annos. Anno quater mil. CCCCLXXX. Craneus primus Macedonum rex: cuius successores usque ad Alexandrum uiri XXXVII. annis ferè quingentis. Anno quater mil. CCCCXX. prima olympias. Anno quater mil. CCCCXL. urbs Roma condita. Sub urbem conditam Charopus Aeschylis supradictus, & L. ferè ante annis Esaias, & Ezechias rex. Sub Ancum Martium Hieremias. Sub Numam Pherecydes. Sub Seruium Tullum Pythagoras. Sub Tarquinium Superbum Croesus rex ultimus Lydorum, Cyrus, Solon, Pysistratus: pauloque post Pericles, & Sophocles. Ab urbe condita ad reges exactos CCL. ad decem uiros CCCI. ad aduentum Galorum CCLXX. ad Alexandrum magnum CCCCXL. Quando item Athenis Plato, & Aristoteles, & X. oratores, quorum principes Demosthenes, & Isocrates. Ad Pyrrhi aduentum CCCCXL. ad initium primi belli Punici CCCCXC. ad initium secundum DXXXII. ad initium tertium DCI. ad bellum ciuile DCC. ad Augusti mortem DCCCL. ante uero annis XV. natus est Christus.

Abraamus

Ninus

Moses

Cecrops

Iosue

Ianus

Atys

Carthago

Craneus

Ablabius

Acheus

poeta

Achatius

sophista

ABLABIUS genere Aegyptius ex humili loco, praefectus praetorij Constantini principis in magna fuit, eo uiuente, dignatione: adeo ut una cum Constantio filio imperij rector relinqueretur: ac se non satis acceptum successori animaduertens, in Bithyniam secessit: ubi tandem interfectus ab eo, ut author Euenapius in uita Aedesi. Alter huius nominis genere Gothus educatus Rauennae, scripsit de bello Gothorum, temporum illorum historiam complexus. Acheus Eretricus poeta tragicus olymp. LXXXIII. paulo iunior Sophocle, tragodias XLIII. docuit: uicit autem una. Fuit & alter iunior item tragicus, qui & unam ipse reliquit. Suidas. Achatius orator egregius e Caesarea Palaestinae, sodalis Libanij sophistae, ad quem sunt plures eius epistolae, uehemens in dicendo, & modum referens antiquum, aetate admodum adulescens, ita ab hominibus suspiciebatur, ut iam senex & Libanij famam superaturus: de quo uiro plures scribit Euenapius: unde haec sumpsimus. Hunc Hieronymus scribit factum postea Christianum, ac praefulem Caesareae, multa scripsisse, magnaque apud nostros autoritate fuisse,

- sub Constantio principe, uocatumque *μονόφθαλμον*, quod altero captus esset oculo. Suidas dicit synodū eum Nicenā recepisse, libellumque de fide orthodoxa edidisse. Alium quoque Achatium idē Suidas ponit patriarchā Constantinopolitanū maximo in honore apud Leonem imp. Accius & Pacuuius poetæ in tragœdijs grauissimi, grauitate sententiārum, uerborūque pondere, ac authoritate personarū. Ceterū nitor, & summa in excolēdis operibus manus, magis uideri potest tēporibus defuisse, quā ipsis: uirium tamē Accio plus tribuitur. Pacuuiū uideri doctiorem, qui esse docti adfectant, uolunt. author Quintil. Valerius autē tanta eum confidentia fuisse ait, ut Cæsari uenienti in collegiū poetarum non adfurrexerit, quod maiore se in eo loco putaret authoritate. Idem statuā in æde Camœnarū maiorē se posuit, cum ipse breuis esset. T. Accius Pisauriēsis, cuius accusationi Cice. respondit pro A. Cluentio, inter claros oratores ab eodē in oratore ponit. Accius Nauius, de quo Cic. primo de diui. sic ait: Quum hic olim ob paupertatē sues puer palceret, una ex his amissa uouisse dicitur, si recuperasset, uuam se deo daturū, quæ maxima esset in uinea. Itaque sue inuenta, ad meridiē spectans, in uinea media dicitur cōstitisse. Cumque in quatuor partes uineā diuisisset, trisque partes aues abdixissent, quarta parte quæ erat reliqua regione distributa, mirabili magnitudine uuam inuenit: qua re celebrata, cum uicini omnes ad eum de rebus suis referret, erat in magno nomine: ex quo factū est, ut eum ad se rex Priscus accerferet. Cuius cum tentaret scientiam: accuratius dixit ei cogitare se quiddā, id posset ne fieri cōsuluit: ille augurio actio posse respondit. Targnuius autē dixit, se cogitasse cotē nouacula posse præcidi. Tunc Acciū iussisse experiri: ita cotē in comitiū adlatam, inspectate & rege, & populo nouacula esse discissam. Ex eo euenit, ut & Targnuius augure Accio Nauio uteretur, & populus de suis rebus ad eum referret: cotem autē illam & nouaculā de fossam in comitio: supraque impositū puteal accepimus. Attilij diuersa Rom. cognomēta sumpserunt. L. Attilius Calatinus cos. aduersus Carthaginēses pfectus, maximis & munitissimis ciuitatibus Ætna, Drepano, Lilybœo, hostilia præsidia defecit: Panormū cepit: totam Siciliā peruagatus, paucis nauibus magnā hostium classem cum duce Amilchare superauit. Cumque in locū iniquū temere duxisset exercitum, à Pœnis circūfessus M. Calphurnij trib. militū uirtute ac opera euasit, qui cū ccc. militibus eruptione facta, hostē in se conuertit, ac pugnans in prælio cecidit: semianimusque demū à consule inuētus ac sanatus est. Idē Attilius ante clausum Ianū, Sardos tumultuantes uicit, ac de his triūphauit: idemque dictator primus qui extra Italiam exercitū duxerit. Liui. xvi. & xix. M. Attilius Regulus cos. fufis Salētinis triūphauit: primusque Romanorū ducū in Africā classe traiecit: Amilcharis quassata classe, naues longas tris & lxx. oppida ccc. & totidem hominū millia cepit: absente eo. coniugī eius, & liberis ob paupertatē sumptus publice dati. Mox arte Xantippi Lacedæmonij mercēnarij militis captus, & in carcerem missus. Legatus de pmutādīs captiuis Rom. missus, dato iureiurādo, ut si nō impetrasset, ita demū rediret, in senatu conditionē dissualit: reiectisque ab se cōiuge & liberis, Carthaginem remigrās, ibique in arcam lignēā cōiectus, clauis introrsum adactis, uigilijs oculos ad solem uersando, ac dolore extinctus est. Cæcili. Hunc Attiliū Liuius scribit in Africa portentosa magnitudinis serpentē cum maxima militū clade occidisse: & cum prospere aliquot prælijs contra Carthaginēses pugnasset, successorque ei non mitteret, id ipsum per literas questus est, in quibus inter causas erat, quod agellus eius à mercēnarijs uastaret. M. Attilius Seranus, L. Valerius Flaccus, L. Val. Tappo triūuiri Bononiā Latinā coloniā deduxerunt: ex S. C. tria hominū mil. sunt deducta, quibus lxxx. iugera: cæteris quinquagena sunt data. Liuius. M. Attilius Glabrio cos. Flaminio successit in bello Macedonico legatos secū duxit M. Porcium Catonē, & L. Val. Flaccum, consulares ambos: Antiochū, & Ætolos eius auxiliares insigni clade apud Thermopylas, auxiliāte Philippo bello nauali uicit. Dūque reuersus triūphū peteret: ei P. Sēpronius Gracchus, & Rutilius trib. pl. diē dixere ob prædam regiā interuersam, neque in ærariū relatā: testimonio grauissimi uiri Catonis, qui cū eo legatus fuerat, absolutus est, triūphus ei decretus. Causa accusationis inuidia fuit, quod homo nouus tam cito creuisset. Liui. de bel. Mac. C. Accilius miles C. Cæsaris nauali ad Massiliam prælio, iniecta in puppim hostiū dextra, & abscissa, eam leua apprehēdit, nec ante dimicare destitit, quā captā pfundo mergeret: factū illud memorabile Cynigeri Atheniēsis imitatus, qui idē in cōsecranda Xerxis classe fecerat: author est Val. de for. & Tranql. in Cæl. Acilius itē miles Belisarij ad portā Pincianā solus impetū Gothorū repressit, ut auctor Procop. Acilius

Acilius iunior mihi inter Mātuanā scribit. Achilles Statius Alexādrinus scripsit de Leu-
 cippo & Clitophōre, aliaq; amatoria: postea Christianus factus p̄sul eiusdē ciuitatis ordi-
 nat: omnimodā deinde historiā edidit, aliaq; cōplura. Fuit alter hoc nomine p̄fectus regis
 Ptolemēi, q̄ Pōpeiū interfecit. Acylas philosophus de syllogismo cōmentarios edidit. Fuit
 itē alter grāmaticus, & musicus. Suid. Acron Agrigētinus medicus Athenis unā cū Empe-
 docle philosophatus est: fuit antiqor Hippocrate: scripsit lingua Dorica de medicina librū
 unū. In huius sepulcrū Empedocles, ut alij uolūt, Simōides lepido disticho lusit: ἀκροῦ ἰατρῶν
 ἀκροῦ, πᾶσις ἀκροῦ γὰρ τὸ ἄκρον, ἀκροτάτης κορυφῆς τίμιον ἄνευ κατέχεται. Suid. Acron Cenineniū
 dux, a quo deuictō Romulus retulit opima spolia Ioui Feretrio. Li. Acron grāmaticus q̄ Ho-
 ratiū poetā enarrauit. Acusilaus Atheniēsis Romae ludū apuit rhetorices. Suid. Hadrianus
 sophista Phoenix genere, patria Tyrius, Athenis profecit: & docuit magno cultus uictusq;
 sumptu. M. Ant. principi magnopere dilectus: qui eū Athenis audiuit, Romāq; deinde du-
 xit: postremo Cōmodus epistolis p̄fecit, cū excusatione q̄ nō prius. Morbo tandē iam se-
 nex correptus, cū musis, uti solebat, litasset: adorata imp. imagine in tabella, sup ipsa expira-
 uit, annos natus LXXX. Ex Philostr. Hadrianus martyr sub Maximiano apud Nicomediā
 cuius festū vi. id. Septēb. Adrast⁹ rex: uide in geographia, ubi de Bœotia narra. Admetus
 rex apud Pheras ciuitatē, cuius armēta Apollo ex fabulis irā fugiēs populorū Thessaliae q̄
 crudeliter imperasset, dicit pauisse, ac ei à Parcis uite p̄rogationē impetrasse, si pro eo alter
 moreret. Tēpore igit adueniēte, cum eū fata exposceret, nemo nec etiā parens inuētus qui
 pro illo mori uellet, p̄ter Alcestē uxorē, pro qua Admetus annuū instituit luctū melicū,
 ex quo puerbiū in tristibus per antiphrasim, ἀδμήτου μέλος, ex Tarreo. Aelios cū diphthōgo,
 & Helios cū aspiratiōe scriptos: utroq; modo in antiqs marmoribus inuenimus. Aeliorū fa-
 milia Rom. pauprīma fuit: adeo ut XVII. Aelij uno tēpore eandē domū habitauerint: unum
 tū habētēs agrū Veiētānū, & locū spectādī in Circo. Valerius. Sex. Aeliū Catū, cum legati
 Aetolorū in cōsulatu prandentē in ficūlibus uidissent, missa ab his uasa argētea non recepif-
 se, neq; aliud habuisse argēti usq; ad supremū uite diē, q̄ duo pocula quae focer eius L. Pau-
 lus ob uirtutē deuictō rege Perseo donasset: autor est Plī. lib. XXIII. ca. XI. Hic ille qui pru-
 dentia & iuris ciuilibus sciētia p̄dītus ab Enniano celebrat carmine. Egregie cordatus homo
 Carus Aelius Sextus. Censurā cum M. Cethego egit, in qua in spectaculis senatū secreuit à
 populo, cū promiscue prius spectaret, cuius rei gratia plebs maxime indignata. Liui. Vale-
 rius itē de eodē. Sex. Aelius Tubero iurecos, nobilis & pauper admodū filiā Pauli Aemylī
 principis tūc ciuitatis duxit. Filiū is habuit: de quo Cic. in orat. ait. Qm̄ stoicorum facta est
 mērio, Q. Aelius Tubero fuit illo tpe, L. Pauli nepos, nullo in oratorū numero, sed uita seue-
 rus & cōgruēs cum ea disciplina quā colebat, paulo etiā durior, qui qdē in triuitiatu iudica-
 uerit cōtra Africanū auūculi sui testimoniū: sed ut uita sic oratiōe durus, incultus, horridus,
 itaq; honoribus maiorū respōdere nō potuit. Fuit aut cōstās ciuis & fortis, in primis Grac-
 cho molestus, qd̄ indicat Gracchi in eū oratio. Sūt etiā in Gracchū Tuberōnis. Fuit igit me-
 diocris in dicēdo, doctus, in disputādo. De eodē rursus Cic. p̄ Mur. mētionē facit, ubi dicit
 q̄ cū esset p̄tor in funere Africanī pop. Ro. ad epulū inuitauit: pellibus hœdinis & testis
 Samiis mēsis paratis, tāq; Diogenes Cynicus esset mortuus, & nō diuini hominis Africanī
 mors honestaret. Ex quo populus indigne ferēs, eū p̄tura deiecit: dicitās Rom. publicā
 magnificentiā diligere, priuatā uero luxuriā odio p̄seq. Huius etiā nepos Q. Aelius Ligariū
 apud Cef. accusauit, q̄ legatus in Africa tpe belli ciuilibus cōtra eū fuisset, q̄q; ipsum cū patre
 suo ea puincia quā sorte fuerint adsecuti p̄hibuisset. Defendit à Cic. luculēta oratione. Pae-
 dianus. Aelius Gallus primus Romanorū, ut ait Plī. lib. VII. Arabiae bellū intulit, missus ab
 Augusto, oppida diruit antea nō nominata. De eodē item Strabo li. XVI. mētionē facit: si-
 cuti in geographia in Arabiae descriptione narraui. Aelius grāmaticus cognomine duplici:
 nā & Pregonius, q̄ pater eius p̄coniū faceret, uocabat: & Stylo, q̄ orationes nobilissimas
 cuiq; scribere soleret, tanto optimatū fauore, ut Metellū Numidicū comitatus sit in exiliū.
 ex Trāquil. Aelius Melissus, de quo Gellī. nostra memoria fuit Romae Aelius Melissus sum-
 mo inter grāmaticos loco: sed maiore iactātia & σοφιστία, q̄ opa. Is p̄ter alia quae cōplura
 scripsit, librū edidit de loquēdi p̄prietate: ubi matronā eā esse dicit, q̄ semel pepit: quae uero
 sapius matrē familias: sicuti suam quae semel pepit, porcariā: quae sepius, serophā. Aelianus
 sophista Rom. à Philostrato magnopere laudat, q̄ Romanus homo tam p̄be atticissauerit,
 A 4 tamq;

Achilles
p̄sul.Acylas phi-
lophilusAcron me-
dicus

Acron dux

Acron gram.

Acusilaus

Hadrianus
sophista

Hadrianus

martyr

Adrastus

Admetus

Alceste

Aeliorum

familia

Sex. Aelius

Catus

Q. Aelius

Tubero

Q. Aelius

Aelius Gallus

Aelius gram-
maticusAelius Me-
lissus

Aelianus

- tamq̄; eleganter peregrinam à patria retinuerit uocem. Scripsit de animalibus, de uaria h̄istoria, de re militari: quæ omnia ad nos peruenerūt. Fuit auditor Pausaniæ sub Hadriano, Decessit annorū L X . sine liberis, quum cœlebs fuisset. Æliodorus philosophus, quem Hadrianus in summa dignatione habuit, teste Spartiano. Æliodorus sophista ponitur à Philostrato. Æliodorus præsul Tricensis, quæ ciuitas Thessaliæ est, tēpore Theodosij, uti refert Socrates historicus, scripsit Græce Æthiopicā h̄istoriā libris X I . quos habemus. Edidit & Æliodorus *πρὸς τὴν χριστοπικέως*, id est, de auro factitio, ad Theodosiū, uersu iambico, ut testatur Gregor. Alius item presbyter, deinde præsul Altinēsis, ad quem scribit Hierony. noster, cuius ingenium hoc modo taxat. Heliodorus domū amplissimā per modicū foramen respiciens, tentansq̄; ostia conclusa, clauēsq̄; non habēs, pauca ad lucem prodere ualuit, sed quod narrare potuit, hoc fideliter egit. Æmyliorū genus scribit Plutar. à dulci facundia leporeq̄; dictum. *ἀμυλία* enim lepiditas siue placabilitas dicitur, unde etiā Lepidi cognomen sibi apud eorū plures adsumpsit: apud alios & Pauli & Scauri & Mamerci. Mamercus em̄, ut ait Festus, prænomen est Oscum: eo q̄ hi Martem Mamercum dicūt. Æmylius Mamercus ter dictator: Fidenates deficiētes in potestatē cum oppido recepit: censuræ honorem qui antea per quinquenniū gerebatur, anni & sex mensiū spatio finiuit: ob eamq̄; rem à censoribus notatus est. Liui. lib. I I I I . L. Æmylius Paulus Cos. cum Terentio Varrone, temeritate collegæ inire pugnam cum Annibale coactus, apud Cannas cecidit: cuius cadauer inuētum, hostis honorifice tumulauit. Huius filius L. Æmylius Paulus, primo consūlatu quem post tris repulsas adeptus est, de Liguribus triumphauit: rerum gestarū ordinem in tabula pictum publice posuit. Iterum Cos. Perseum Macedonia regem apud Samothracas cepit: quem uinctum fleuit, & ad sidere sibi iussit, demūq̄; in triumphū duxit. In tāta lætitia duos filios cum amisisset, postridie in senatu gratias fortunæ egit, q̄ si qd aduersi reip. imminebat, sua esset calamitate consumptū: ob hæc omnia à populo & à senatu cōcessum est, ut ludis Circensibus triūphali ueste uteretur. Ob huius abstinētiā & paupertatē, post mortē eius dos, nisi diuēditis possessionibus, non potuit exolui. Hęc Cæcil. Apud uero Liui. legitur, q̄ procos. etiā in Hispania aduerso primū cum Vascetanis & Lusitanis Marte pugnauit apud Lycconem oppidū, ubi sex mil. de eius exercitu cecidere. Anno deinde sequēti eosdem Lusitanos fudit: cæsis X V I I I . mil. captis uero tribus mil. ac C C C . Ob quā rem supplicatio à senatu decreta. L. Æmylius Regillus classe Annibalē tunc præfectū Antiochi regis uicit. Cui reuertēti in æde Apollinis cū senatus datus esset, auditis rebus gestis eius, quātis cum classibus hostiū dimicasset, quot inde naues merisset, quot cepisset, cōsensu patrum triūphus ei decretus. Liui. lib. V I I I . de bello ma. M. Æmylius Lepidus Porcina, his tēporibus quibus Sergius Galba paulo minor natus, summus orator est habitus. In hoc primū apud Latinos lenitas illa Græcorū apparuit: hunc audiuius adolescētes duo propè æquales, C. Carbo, & Ty. Gracchus. Cic. de oratore. M. Æmylius Lepidus pont. max. Cos. cum Catulo, partium Marianarum aduersus collegā Catulū Sullanū ducem insurgēs, rediuiuos bellorū ciuiliū tumultus excitauit: cumq̄; uellet exules reuocare, ex urbe pellitur: ac in Hetruriam profectus, mox cum exercitu reuersus ad obsidionē urbis Ianiculum occupauit. Miluiūq̄; pontem trāsierat: cum Catulus Cos. & Pompeius ipsum pellunt: hostis demū iudicatus in Sardiniā abiit, ibiq̄; dolore rerumq̄; inopia pariter periit. Florus lib. I I I . Plin. quoq̄; hunc Æmyliū dicit Catuli in cōsulatu collegā primū limina ē Numidico marmore in domo sua magna reprehensione posuisse, anno urbis D C L X V I . Huius filius M. Æmylius Lepidus triuuir fuit cum M. Antonio & Octauiō: Africam sortitus est cum X X . legionibus, quæ propter elatus imperio, primas sibi partes uēdicabat, Octauiūq̄; spernebat: nec auxiliū contra Sext. Pomp. petentē iuuuit: ex quo ab eodē & exercitu spoliatus, & supplex cōcessa uita apud Circeios relegatus imperpetuū fuit. Hic Paulū Æmyliū Lepidum fratrem ante omnis proscripsit, q̄ ab eodē prius ipse hostis iudicatus fuerat, author Appia. Æmylius Segestæ in Sicilia tyrānus, cuius meminit Plutar. Æmylios Scauros, uide inter Scauros. Tertia Æmylia uxor Africani maioris laudatissima. Aedesia mulier Alexadrina Syriani philosophi propinqua, magna & castitatis, & doctrinæ fama à Suida cōmemoratur. Aegemon poeta qui bellū Leuētricū Thebanorū & Lacedæmoniorū uersibus scripsit. Demosthenes in Bœthynicis. Æschynes Atheniēsis orator secūdā incepit sophisticā, ut alibi diximus: de qua hæc cōsiderauimus. Populus Atheniēsis in duas omnino partes diuisus, Altera regi Persarum fa-

rum fauebat, ubi princeps erat Demosthenes: altera Philippo, ubi Æschynes, utroque pecunia corrupto: nam & rex rebus Persicis metuens, per Atheniensium bellum Philippi expeditionem contra eum morabatur. Philippus uero nisi prius Athenis debellatis, se ad regem penetrare posse minime sperabat. Quæ quidem dissensionis causa inter hos duos oratores fuisse traditur: sed ut mihi quidem uidetur, potius morum diuersitas, qua nihil magis odium solet accendere: nam & Æschynes potator erat, & dulcis, remissus, facete pronuncians: in tragœdia quoque histrionibus graue sonantibus substitutus. Ille contra, sobrius, grauique supercilio, insuper aquam potans, ac propterea uti difficilis & morosus taxabatur, quam morum famam auxit eorum contubernium, quum apud Philippum ambo legati essent: altero legationis socijs ocioso dulci; uiso, altero duro studiosoque. Percrebruit hæc discordia eorum sermone apud Philippum habito super Amphipoli, quando Demosthenes oratione excidit: Æschynes uero nunquam ex his qui scutum abijcerent, sed recordatus operis in Tamyris, quo Boetios uicere Athenienses, quum alia fecit, tum incredibili celeritate uictoriã nunciauit, cuius gratia publice coronã meruit. Accusatus à Demosthene, ut author incommodi Phoenicis, absolutus ab Atheniensibus fuit. Super condẽnato Antiphonte iudicatus, ac à consilio Ariopagi pro templo in Delo legatione fungi prohibitus, Pylagorasque pronuncians apud populum neutique infamiã uitauit, quin Philippum in Elattam introduxisse putaretur. Dulci oratione Pylæam comouens, Athenis discehit minime iustus, sed uti obsisteret ignominia, quã tulerat suffragijs excidens in accusatione Demosthenis & Ctesiphontis. Primo siquidem cursu Ephesum ad Alexandrum contedit, ut Babylonem, Susamque statim iturus, quum interim de ipsius morte acciperet, ac sibi res Asiæ clausas cerneret. Rhodi substitit: locum natum opportunum sophisticum studio, ibique ocio & musis uacans, Dorica Atticis moribus commiscuit, extemporalemque orationem cum copia primus inueniendo, magnam est adeptus laudem. Nam in procinctu dicere rem siquidem antea inattentatã, dono quodã diuino adflatus uidebat. Auditor & Platonis & Isocratis, longe plura ex suo ingenio adduxit. Nam & perspicuitatẽ in dicendo retinuit, mollitiemque & ornatum, ac simul cum grauitate iucunditatem, & in totum forma eius orationis melior quam imitatione subigi possit. Ex orationibus eius quarta, quæ Delica dicitur, eius linguam & stylum metiri uidetur. In tribus autem omnis eius dicendi uis animaduertitur. Contra Timarchum, in defensione illius de legatione, in accusatione Ctesiphontis. Quartum eius monumentum adiecerim, epistolas quasdam optima refertas disciplina. Insuper Rhodij pulcherrimum de moribus uolumen dicauit. Leges quandoque publice eam quam aduersus Ctesiphontem habuerat orationem, admirantibus sanè Rhodij, quoniam modo tanta facundia conuicta fuisset, Atheniensesque improbum tulisse iudicium putantibus. Atqui, inquit, nulla uos teneret admiratio, si Demosthenem contra hæc dissonantem audiretis. Quare non solum inimici collaudauit eloquentiam, sed etiam sententias iudicium excusauit. Hæc ex Philostrati sophisticis conuersa. Æschynes quoque alij narrantur Diogeni.

Primus, philosophus Socratis discipulus. Secundus, qui artem oratoriam scripsit. Tertius, hic orator. Quartus, Mityleneus: quem flagellum oratorum uocabant. Quintus Neapolitanus philosophus academicus Meladi Rhodij discipulus. Æsopus philosophus Phryx genere, conditione seruus, tempore Cræsi Lydorum regis, cui suas fabulas dicauit. Æsopus Anagnostes Mithridatis eruditissimus, scripsit de laudibus Mithridatis, & de Helena. Suidas. Æsopus tragicus amicitia iunctus Ciceroni, sæpe cum eo ad uidendum in curia pronunciantem Hortensium adiit, teste Vale. in maximas opes ex histrionica peruenit, adeo ut sextio centies ei patina steterit, filium reliquerit adeo diuitem simul, & prodigum, ut is unio nes aceto liquefactos cœnis adponeret. Plin. Æschron Mityleneus uersificator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Aristotelis familiaris, maximeque ei dilectus, ut tradit Menæder Alexandrinus in lib. de discipulis Aristot. Æschylus tragicus Atheniensis: de quo dicitur etiã in Thespide: hic primus teste Horat. grauitate personarum, & coloris distinctione usus est. Deinde inuenta pœna Naxiorum, quã Icria uocabant, Athenis excidens, in Siciliam uenit: quum audiret in fatis esse, ut ex ictu Iuperne pueniente mori oporteret, tectum euitado, sub dio manebat aperto capite: ubi testudinis ictu, lapsa ex unguibus aquila prætereuntis, extinctus, ut author est Valer. anno ætatis LVIII. Quinti. de eo sic refert: Æschylus in lucem primus protulit tragœdias. Nam & subtilis, & grauis, & gradiloquus sæpe usque ad uitium. Actius, quadrisyllabum, ex Antiochia Syriæ fuit, Eunomij præceptor, Constanti

Æschines alij

Æsopus philosophus

Æsopus Mithridatis

Æsopus Tragicus.

Æschron

Æschylus

Actius soph.

ni magni

- ni magni temporibus: pauper natus, ab initio aurificinam ob inopiam exercuit: paulo post ob nobilis præceptoris commoditatē, qui nuper è Tyro aduenerat, sese literis & eloquentiæ studijs tradidit. Quumq; Christianus esset, & à Leontio præfule Antiocheno diaconatus ordini adscitus esset, Eunomianorū, Arrianorūq; sectæ se addixit: quapropter Atheos uocatus, & ex Antiochia pulsus est. Eius uitam Eunapius Græcus author, unde hæc excerptissimus, prosequitur. Scripsit complura, medicina tantum eius ad nos peruenit, quæ cernitur in bibliotheca Vaticana. Æneas sapientia apud Troianos, uti Hector fortitudine, præstitit. Itaq; is manus, ille sensus putabatur: ambo ætate staturaq; æquales: author Philostratus in heroicis. Dictys autem Cretensis dicit, Æneam & Antenore, Ilium prodidisse Græcis: domos eorum in direptione incolumes fuisse: postremo in Italiam ambos ad nauigasse. Dares item Phrygius, Polydamata, Hectorem, Dolonem, & Æneam proditores enarrat. Dicitq; Æneam è Græcis Amphimachū & Nireum interfecisse: Homerus ponit eundem cum Diomede congressum in pugna: ac iam deficientem Veneris matris auxiliū habuisse: quæ demum & ipsa uulnerata apud Iouem quæsta, hanc accepit responsionem apud eundem: τέκνον ἐμὸν οὐ σοὶ δέδοται πλεμνία ἔργα, ἀλλὰ σὺν ἡμῶσιν ἔργα γάμοιο. Non tibi bellorum partes mea nata dabuntur, Dulcia coniugij sed tantum uincula cura. L. Afranius poeta Comicus, teste Cicerone in Bruto, homo peracutus in fabulis, & disertus. Quint. inquit, quod in togatis excellit: utinamq; non inquinasset argumenta puerorum fœdis amoribus, mores suos fassus. Horatius. Dicitur Afrani toga conuenisse Menandro. Ausonius quoq;. Qui toga facundi scenis agitauit Afrani. Huius etiam illud: Mala ætas nulla inuenit delinimenta. L. Afranius alter dux Pompeianus notissimus. Agatho philosophus Pythagoricus ac disertus, frequens antithetis, adhibitus quondam conuiuio ab Archelao rege, cuius erat familiarissimus: interrogatusq; ab eo, cum iam esset annorum LXXX, si robur adhuc ullū seruaret: Sanè inquit. Nam non solum uer, sed autumnus solet bona & prosperitatem adferre, author Aelianus de uar. histo. Agatho Athenis alter uir monstrosæ fortitudinis, simul & magnitudinis, tēpore Hadriani principis & Herodis Attici. De quo Philostratus in uita ipsius Herodis ait, q̄ adolescens hic erat in prima lanugine similis ingenti Gallo, magnitudine octonum pedum, uasta coma, hirsutis oculis ac iunctis, ut unus uideretur, læta facie, naso aquilino, ceruice torosa, pectore uasto, pulchreq; cōpacto, cruribus breuius, ac extra incuruatis. Erat ei tegmen lupina pellis: certamenq; cum apris, thois, lupis, tauris: quorum omnium uulnera ostētare solebat: uescebaturq; lacte asinino libētius, quod ei leuius iucundiusq; uideretur. Cratera ei iussu Herodis adlatum respuit, dicens haud purum esse, quod odore muliebri offenderetur, cum esset castissimus: sciscitans deinde Herodes comperit, in eum mulierē lac mulisse, mirūq; omnibus uisum: hæc è Philostrato. Agathones item duo uiri sancti: alter martyr sub Decio apud Alexandriam: alter abbas alibi dicitur. Agatha uirgo Cathanensis & martyr sub Gallo mamillis torta. Agathocles tyrānus Syracusanus annis ferè L. post Alexandrum apparuit, patre figulo ex humili genere: teste Trogo lib. XLI. ac stupris probrisq; omnibus adolescentia peracta, forma præcellenti, eloquentia summa: uir factus piraticam exercuit: postremo dux patriæ contra Carthaginenses saepe pugnauit: ad extremum regnandi cupidus, dum ab Tarentinis adcersitur, in Italiam uenit: pauloq; post excessit felicitate non æqua priori subsecuta. Agathias Scholasticus Smyrnæus patria, scripsit post Procopiū res Iustiniani principis eiusq; ducum Belisarij & Narsetis: tū in Italia quoq; & Africa, ac apud Byzantium res gestas, quorū tēpore ipse fuit. Composuit & quæ uocantur Daphnica, opus elegantissimum, coegitq; in uolumen diuersa epigrammata Græca nobilium poetarum: hæc Suidas. Eius historia cernitur hodie in bibliotheca Vaticana à priore S. Balbinæ conuersa. Epigrammata quoq; quæ coegit castrata fuere à Maximo Planude monacho resectis lasciuioribus: sunt autē quæ nunc uulgo circumferuntur. Agapius Alexandrinus educatus in eloquentiæ studijs. In medicinam commentarios edidit: Byzantiū ludū aperuit, magna doctrinæ fama, ingenijq; solertia: unde gloriam ex ea arte opesq; sibi parauit ingentes. Fuit itē alter Atheniēsis philosophus post Proclum, Marini Neapolitani doctissimi uiri discipulus: author utriusq; Suid. Agapitus apud Præneste puer XLI. annorū sub Aureliano principe martyriū passus. Agelilaus Lacedæmonius dux, uir maxima authoritate, iā senex, sepe per brumā uisus est discalciatus ac sine tunica, opertus tantum ueste domestica. Dicentibusq; eidem, quod iuuenili nimīū incitare tur exem-

tur exemplo, quin dixit: Iuuenibus potius exemplum præbeo patientiæ. Author Ælianus de varia historia. Agesidamus Locrensis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilatu uincens, Pindarus hymnum cecinit illum: τὸν ὀλυμπιονικῶν ἀναγνώτῃ μοι ἀρχιεργάτῃ πῶδῶν, nam eum prius ab inimico prope uictum ponit. Deinde ex oratione Ilæ alyptis eius certamini fortius incumbens hostem superauit. Itaq; haud aliter debuit Ilæ, quàm Patroclus Achilli: cuius armis aciem Græcorum corruentem restituit, uel Cygnus Marti, cuius auxilio Herculem prope uictorem uicit. Pindarus. Agesias Syracusanus Olympionica Stratati filius. Agesias, alter Cyrenaicus philosophus Platonicus: prohibitus à Ptolemæo in scholis docere, aut legere: quoniam immortalitatem animæ suadendo multos ad mortem compelleret, ut Cleombroto Ambratiotæ accidit. Cicero in Tuscula. Aglaophon, Phrylus pictores. Olymp. x c. Plinius. Agoracritus statuarius Parius Phidiæ discipulus ei ætate gratus, itaq; è suis operibus pleraq; nomini eius donasse dicitur, ut in Nemeli Rhamnusia, id est, apud Rhamnunte m. cubitorum, à Phidia facta, ut est author Tarræus in pro uerbis. Habuit & condiscipulum Alemanem Atheniensem: cum quo in Venere fingenda certauit: uicit Alemanes nō opere, sed ciuitatis suffragijs contra peregrinum suo fauentis. Plinius. Agrippæ plures. Primum legimus Menenium Agrippam cognomine Lanatum. Qui dux electus aduersus Sabinos, de eis triumphauit: & cum plebs a patribus secessisset in Auentinum, quod tributum & militiā toleraret, nec reuocari posset, Agrippa apud eam orans, inquit: humani artus cum uentrem ociosum uiderent, ab eo discordarūt, & suum illi ministerium negauerunt. Cum eo pacto & ipsi quoq; deficerent, intellexerunt uentrem cibos acceptos per omnia membra diuidere: & cum eo in gratiam redierunt. Sic senatus & populus quasi unum corpus discordiā pereunt, concordia ualent. Hac fabula cōciliatus populus, creauit tamē tribunos plebis, ut libertatem suam aduersus nobilitatem defenderent. Menenius autem in tanta paupertate decessit, ut eum populus collatis quadrantibus sepe lueret, locum sepulchro ut senatus publice daret. Cæcilius. M. Agrippa in pedes dicitur ex utero egressus: unde nomen auspiciatus unico felicitatis exemplo, quanquam ille plurima sit passus duabus susceptis Agrippinis: quibus C. & Nero principes totidem humani generis faces geniti: præterea breuitate uitæ, quinquagesimo raptus anno, in tormentis aduolentiorū coniugis, focerū prægrauū seruitute luisse præposteri ortus auguria existimatur. Meruit tamen Augusti gener adscisci, Coronaq; nauali ab eo donari bello Actiaco. Pantheon Ioui ultori Cos. tertium fecit. Aquas in urbem introduxit. Plinius. Coloniam item duxit Agrippinam in sinistro Rheni latere. Huius filium Agrippā, Augustus primo adoptauit: deinde ob ingenium ferox ac sordidum reiecit. Trāquillus. Duarum uero Agrippinarum eius filiarum, quas supra commemorauit: una nupta Germanico fuit: mater Caij principis, cuius monumentum Romæ adhuc uidemus in Capitolio pro ædibus cōseruatorum, cum huiuscemodi inscriptione: Ossa Agrippinæ, M. Agrippæ filia, diui Augusti neptis, uxoris Germanici Cæsaris, matris Caij Cæsaris Augusti Germanici principis. Altera uero nupta Domitio Neroni primum, ex quo Neronem principē suscepit. Deinde Claudio Cæsari, quem postea boletus sustulit. Agrippa cognomēto Castoris, uir imprimis doctus, contra xxiiii. Basilidis hæretici uolumina, quæ contra euangelium ille scripserat, acerrime disseruit. Hieronymus. Agricola & Vitalis eius seruus martyres sub Maximiano Bononiæ passi, & sepulti à beato Ambrosio, qui eorum corpora diuinitus ei patefacta, in eadem urbe tumulauit, ut ipse testatur. Agricolæ uitam focerū sui Tacitus scribit. Albinus plures cognominati: quorum primus, Lucius Albinus de plebe Romana legitur apud Liuium v. qui fugiens Gallos, ex rheda uxorem filiosq; descendere iussit: & Vestales, quæ cum sacris & ipsæ pedibus fugitabant, imposuit. A. Posthumius Albinus, qui consul cū L. Lucullo fuit, res Romanas Græco sermone scriptitauit. In cuius exordio primum scriptum est, neminem succensere sibi conuenire, si quid in his libris parum compositæ, aut minus eleganter scriptū foret: Nam sum, inquit, homo Romanus, Græca oratio à nobis alienissima est. Ideoq; ueniam, gratiāq; si quid esset erratū, postulauit. Ea cum legisset Cato senex, cuius ille temporibus fuit: nā tu, inquit, Aule, nimium nugator es, cum maluisti culpā deprecari, q̄ culpā uacare. Nam petere ueniā solemus, cum aut imprudētes erramus, aut cum cōpuli peccauimus. Te oro, quis impulit, ut id cōmitteres, quod prius q̄ faceres, peteres ut ignoscere tur: authores Gel. Cor. Nepos, Suídas, Macrobius, Sp. & L. Albinus, duo Miumij filij inter oratores

Agesidamus

Agesias Syracusanus.

Agesias Cyrenaicus

Aglaophon

Agoracritus

Agrippa

Menenius

M. Agrippa

Due Agrippinae

Inscriptio

Agrippa

Castoris

Agricola

Vitalis

L. Albinus

A. Posthumius

Albinus

Sp. & L.

Albinus

tores

- tores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes dicit: ex eisq; Lucium simplicem & antiquum esse: Spurium uero doctum ex disciplina Stoicorum, eiusq; extare multas orationes. Alcmanes statuarius Atheniensis Phidiæ discipulus. Cuius opera Athenis plura memorantur, Plin. De hoc item diximus in Agoracrito. Alcman poeta lyricus Lacedæmonicus siue Messenius circa olymp. x x v i i . inuētor amatorij carminis, scripsit lingua Dorica, Suidas. Ælianus de uar. histo. dicit hunc seruum fuisse Agesidis: ac propter ingenium liberum factum. Alcmeon Crotoniata Pythagoræ auditor, plurimum in medicina uersatus: uidetur autem primus qui de naturæ ratione scripsit, ut Fauorinus in omnimoda historia est author. Animā immortalem dixit, moueriq; iugiter modo solis. Diogenes. Alcmeonem filium Amphiarai, uide inter heroas. Alcæus poeta lyricus Atheniēn. primus, ut quibusdam placet. Est & alter Mitylenæus, priscae comœdiæ poeta, qui docuit fabulas x. hæc Suidas. Quintilianus autem de lyrico hæc scribit: Alcæus in parte operis, aureo plectro merito donatur. Tyrannos insectatus, multum etiam moribus profuit. In eloquendo breuis ac magnificus & diligens, Homeri similis: sed in luxus & amores descendit, maioribus tamen aptior. Alcidas Eleates philosophus scripsit de musica, discipulus Gorgiæ Leontini. Suidas. Alciphron Magnesijs iuxta Alexandrum philosophus. Idem. Alcimenes Megarensis poeta tragicus. Idem. Alcinous philosophus Platonicus epitomen composuit decretorum Platonis, à præfule Tropiensi postea in Latinum conuersam. Alcinoum Cerciræ regem, uide inter heroas. Alcibiades Atheniensis nō solum dux inclytus, sed in dicendo eloquentissimus fuit, ut & Demosthenes & Theophrastus autores: magna dein autoritate in repub, Niciæq; tunc principis gloriæ obnoxius. In Siciliam primo cum triremibus missus: ab eo bello paulopost reuocatus ad iudiciū, fuit accusatus opera inimicorū, quod Cererem & arcana mysteria uiolauerat: condemnatus, ad Lacedæmonios confugit: eosq; contra Athenienses concitauit: quos tandem suspectos habens, ad Tisaphernē Satrapem Darei præfectum sese recepit. Postremo reuocatus in patriam, magno ciuium fauore, dux deligitur contra Lacedæmonios, qui à Lyfandro eorum duce superatus, in suspicionē Atheniēsum uenit: ex quo imperium ei abrogatū, suffecto Menandro: Alcibiades uero ad Artaxerxem Persarum regem profugit: Lyfander interim potitus classe Athenis, atq; ad persequendum Alcibiadem profectus, eum in quodā oppido cum Timandra meretrice inclusum oppressit, atq; confodit. Vt autem Trogus tradit in domo circumsessus atq; crematus. Moribus fuit alioquin elegans & urbanus, sed luxu procacitateq; ingenti. Canes equosq; alere solitus, Traditurq; Socrati præceptoris imprimis ob formam dilectus: cōmonstratamq; modulandi artem tibiarum, à pueris tunc ingenuis frequentatam, spreuisse, buccarum & oris inflationis deformitate offensus. T. Albutius: quem M. Varro dicit scripsisse satyras Lucilio no stylo. Nam & Lucilius eum ut Græca miscentem uerba norat: Græcum Albuti quàm Romanum atq; Sabinum, municipem ponti Tritanum centurionum. Et demum χαιρ. Albutium alium Seneca in Declamationibus, dicit suo tempore fuisse nobilem declamatorum, C. Albutius Silus, Nouariensis orator Romam uenit, receptus in Planci oratoris conuertiū. Iam uero senior ob uitium uomicæ Nouariam redijt, cōuocataq; plebe, causis propter quas mori destinasset in concione redditis, abstinuit cibo: ex Trāquillo. Alphenus iurisconf. Ser. Sulpitij discipulus, rerūq; antiquarū curiosus. Alexis Thurius, quæ prius Sibaribus uocabatur, poeta Comicus ante Menandrū reliquit plures fabulas: habuit & filiū Stephanum poetam & ipsum Comicum. Suid. Alexis Rom. quem Alexium uocat, filius Euphemiani magni uiri, Honorij principis tempore, nobilis adolescens patriq; unicus, diuino instigatus spiritu clā relictis omnibus, atq; etiā uxore, quæ paulo ante ei pacta fuerat. Edesiam Mesopotamiæ urbem petijt, ubi inter mendicos hominū misericordiā uisitabat: post annos uero x i i . cum Laodiceā se conferre uellet, uēto ad Ostiæ littus impulsus est. Manfit reliquum uitæ tempus ignotus peregrini habitu ac pauperis in domo paterna in Auentino, ubi nobile nūc ipsius cernitur templū: sub quadam scala posita statione, cognitus tantum post mortē ipsius ex chirographo sese manifestāte, ac inter sanctos relatus. Templum insuper ex ipsa domo ei ac Bonifacio martyri dicatū, q̄ eius ædes propinqua esset: deinde Ostiæ, tum aliorum oppidorū munere auctū monachis est traditū. Verum cum abbas olim contra pont. agere deprehenderetur, eiectū, ac Hieronymi eremitæ introducti bonis ex magna parte ablati, Alexandri Philippo Macedone nati, & uitam & gesta, innumerabiles pene

T. Albutius
Albutius
declamator
C. Albutius
Silus.
Alphenus
Alexis poeta
Alexis
Romanus

Alexander
Macedo.

penè Græci posteritati tradidere: è quibus Clitarchus, Polycratus, Onesicritus, Antigenes, Istrus, Aristobulus, Chares, Hecateus Eritreus, Philippus Chalcidensis, Duris Samius, Ptolemæus: Anticlides, Philo Thebanus, Philippus, Hysangelus, Antisthenes: Menæchmus Sicyonius, Nymphis Heracleotes: Potamō Mityleneus, Sotericus, Asites, Arrianus, Plutarchus. E nostris uero Qu. Curtius. Ego autē epitome breuī percurram. Igitur natum scribit Plutarchus v 111. eidus April. Ab eo autem qui in Latinum illum conuertit: circa eidus Augusti scribitur, quod sanè cuius sit error nescio. Ætatis & disciplinæ rectores, Leonidam Olympiadis matris necessarium, & Lysimachum Halicarnasseum, habuit. Deinde Aristotelem præceptorem, à quo eruditus fuit, perseuerāter amauit: scientiāq; physicæ delectatus, quandoq; ad eum per literas questus est, quod libros eam disciplinam continētes uulgo ediderit. At ille respondit, editos quidem: sed tanquam non editos ob eorum obsecritatem fore. Annum agens xvi. à patre profecto in obsidionem Byzantijs, ad regni curā dimissus domi est: post eius uero mortē annos xx. natus imperium iniens, primā in Thebas expeditionem fecit: easq; bello superatas euertit. Cum Atheniensibus pacē fecit, quanquam Thebarum casum moleste ferentibus: Ad Isthmon uenienti omnes obuiam præter Diogenem Cynicum uenere: miratus Alexander ad eum in sole apricantem uenit, rogans si quid opus: at ille, ut paulum, inquit, à sole absis: Alexāder deinde ad suos uersus, se Diogenem esse uelle dixit, si Alexander non esset. Cupidus igitur late imperandi patrimonium omne inter amicos diuisit, Antipatro domi relicto: in Hellepōtumq; primo traiecit ac Ilium peruenit: ubi animaduerso Achillis sepulchro, felicem appellauit, cui præcolaudum Homerus cōtigisset. Deinde contra Dareum profectus ad Granium flumen, quod Asiæ porta sit quædam, præfecti regis occurrentes pugnam conferunt, ubi uictor traditur fuisse cæsis Barbarorum xx. mil. ex Macedonibus xxxiiii. tantum. Deinde ad maritimam orā descendens, Pamphylia, Cilicia, Phœniciaq; regiones: deinde Paphlagonas, Cappadocesq; subegit: In trāsitu Cydni fluuij frigidissimi morbo correptus, bello supersegit: uerum paulopost à Philippo medico curatus in castra uenit: atq; rursus cū Dareo qui D.C. hominū millia armauerat, in prælium descendit, quem demū superauit cæsis hostium xi. mil. castris insuper potitus regem fugiētem per v. stadia insectatus est: uxorē, filiasq; captiuas ad se perductas honorifice ac pudice habuit. Ab hac igitur in littore quoq; Aegypti loci amœnitate delectatus Alexandriam urbem condendam mandauit. Ipse ad Iouem Ammonem per loca uasta solitudine post Cambisem secundus adcessit. hic multa millia è suis obruta arenarum ui austro perflante fuere, ubi uero templum attigit à sacerdote persuasus Iouis filium se putauit. Postremo, tertio Dareum uires redintegrātem petens uicit, atq; omnino profligatum unā cum regno sustulit Persarū. Hinc Babylonios cum tota regione subegit: mox Dareū persecuturus audiuit à Besso illius familiari eum captum à suis, atq; interfectum: quem regijs interfectum uestibus matri eius tumulandū remisit. Bessum uero interfectorem supplicio adfecit. Dareus autem moriens deos precabatur, uti Alexādrum secundarent, quem hostem clemētiorem quā suos inuenisset. Deinde in Parthum mouens superato Orexarte fluuiō (hic enim Rha est, quem Alexander Tanaim alterum *Orexartes* putauit) Scythas laceffiuit: ulterius fluxu uentris correptus insequi destitit. In his locis occurrentem habuit Thalestren Amazonum reginā, teste Iustino. xxxv. dierum itinere confecto, quæ ex ipso prægnans dicitur discessisse, in Indiam postremo profectus suos exhortatus est ne animo deficerent: parui temporis laborem Macedonibus orbis imperium, ac perpetuam gloriā pariturum: ubi primum Taxilem regem obuium cum muneribus *Taxiles,* habuit: superatoq; Idaspe fluuiō Porum alterum regem occurrentē cum maximo exercitu *Porus* uicit: quem in prælio uictum ac captum dimisit uti prius liberum. Erat Porus quatuor cubitis & palmo procerus, in quo prælio Bucephalum amisit: In cuius honorē supra Idaspem Bucephalia urbem condidit. In ea sanè regione cum multis collocutus gymnosophistis *Bucephalia* dicitur. Inter quos Calanus nomine cum secutus sese uiuum constructa pyra cōburi iussit. *Calanus* Alexander deinde dextrum Indiæ latus ad nauigari perquiri q; iussit: classi Onesicrito præfecto, ac Nearcho duce constitutis, ipse per Mediterraneam remigrans, quum alui dolore *Nearchus* uexaretur Babylonē repetijt: Ibiq; febrī correptus excessit, nullo ueneni signo anno ætatis xxxiiii. & à Ptolemæo Alexādrīam regia funeris pōpa delatus. Fuit uini uidus adeo ut per ebrietatē præcipuos amicos interfecerit; Clitum qui in mensa Philippum Alexādro prætulit.

- Calisthenes* prætulit: Philotam, & Parmenionem, insidiarum suspicione necari iussit: Calisthenem philosophum Aristotelis propinquum, quem inter charissimos habuerat: deinde in Hermolae coniuratione suspectum, quodq; adorandū Alexandrum esse negaret, misere adfectum caesim necauit. Castitate alioquin tanta, ut præter uxorem, & Berfanen e Damasco uiduam, ac regiam mulierem, nullam aliam cõplexus fuerit. Rhoxanem uxorem Oxiartis regis filiam, non prius attigit, quàm perfectis ex ordine sponsalibus solennibus: sed & Aristobulus de ipsius ebrietate scribit omnia falsa esse: uerum quia inter bibendū ualde loqueretur, eam contraxerit famam. Cibi etiã parcissimum fuisse, quod prandij condimentū, nocturnum iter solebat appellare: cœnæ, frugis ac breue prandium. In rebus obeundis summa alioquin diligentia, nullam amittendo occasionē, declarant maximæ res breui tempore gestæ. Mane ante omnia sacrificabat. Si qñ uacaret, aut uenationi, aut lectioni se tradebat: præsertim Homeri, quem etiã nocte puluillo subijcere solebat. Interdum conuiujs animum exhilarabat: ut post Dareū uictum quisq; suorū amicas ad epulas inuitauit, inter quas Thais fuit Atheniensis genere: quam postea Ptolemæus magnopere adamauit. Hæc cum in cœna rogasset Alexandrū, ut Persarum regiam, quia patriam suam incenderant, cremaret, statim mandauit. Puerorum insuper abstinentissimus omnino, quorum xxx. millia ad disciplinam militarem erudiendorū nutrirī mandauit: quin & quendam pollicentem se pulchrum ei empturum puerum acriter obiurgauit, solebatq; dicere coitum ac somnium duo maxima mortalitatis esse signa. Post eius mortem inter duces regnum dispartitum: Ptolemæus Ægyptum, Lyfimachus Thraciam, Antigonus Phrygiam, Seleucus Syriam est adsecutus. Antipater ut omnium fidissimus relictus domi custos, simul & tutor Alexandri, quem Herculem uocabant Alexandro nati, regnū Macedoniae inuasit. Perdica Arideum Philippi filium spurium, semistultū ex Olympiadis potione factum, in exercitu tanquàm regni munimen ac uerum hæredem prætulit: & contra Herculem prædictum animauit: quem Ptolemæus Lagi ex hoc se peti uidens, bello fugauit: ex quo ille postea à Macedonibus spretus, ab Antigono demum interfectus est. Is enim Antigonus Philippo patre natus Philippi regis miles fortissimus fuit, ac altero captus oculo, quem olim in obsidione Perinthi carapulta transfixum amisit: nec prius eam euelli passus est, quàm hostem fugatum intra mœnia compulisset. Alexandri deinde comes, ut auarus ac deceptor, & qui pecuniam falso pro eo creditam simulando extorsisset, ab eodem aula eiectus est, deinde præcantibus amicis reuocatus. Post eius mortem primus omnium suis finibus non cõtentus, Seleucum parte Syriæ priuauit, qui restitutus demum Ptolemæi Casandri Lyfimachiq; bello sociali fuit: in quo ipse Antigonus occubuit uix euadente Demetrio Poliorcete filio: Is enim prius à patre missus contra Ptolemæū adolescens fuit, captusq; ab eo & ex liberalitate patri cum omnibus ablatiis remissus fuerat: sed paulopost pater altero prælio uictor, ablata rursus eis reddendo, beneficium restituit. Interim cum Antipater Athenas occupauisset Casandrum filium reliquit. Hunc olim Alexander capite parietis illidit, q̄ Barbaros rideret contra naturam Macedonum Alexandrum adorantes. Idem post mortem patris uti succederet Olympiadē cum Arideo priuigno & Herculem interfecit. Hanc enim filius Alexander sæpe per literas rogauit, ut à bellorū regniq; nimia cura abstineret, eiusq; acerba responsa sapienter ferebat, usq; adeo ut longa Antipatri contra eam epistola conscripta dixerit, nescit Antipater quod una matris lachryma omnis literas obscurabit. Nam & Epirū post eius mortem occupauit: & Rhoxanem ob suspicionem dati Alexandro ueneni in puteum proijci iussit: & Cleopatram item interfici. Casander igitur moriens, Antipatrum & Alexandrū dimisit inter se dissidentes, quapropter Antipater Thessalonicam matrem, quod alteri magis faueret, de medio sustulit: itur ad arma aduersis utrinq; auxilijs. Re tandē Lyfimacho Antipatri focero suadente composita, Alexander Demetrio, qui uocatus ab eo sero cum exercitu uenerat, gratias egit: redeuntemq; comitatus, post cœnam per proditiōem est ab eo interfectus: quo facto Demetrius statim regnum occupat, legatisq; Macedonum sese excusat, q̄ idem facinus prius in eum ille meditatus esset, ac una tantum nocte præuictus fuerit. Illi & uiri uirtute permoti, & perosi Casandri parricidiū, & quod iam Antipater alter frater metu cesserat, eum ut legitimum Macedoniae hæredem suscipere: ex quo postea usq; ad Perseum ultimum regum genus manauit. Vir fuit dubium fortitudine matore, an libidine: captus Lamiae mulieris illecebris; insuper Athenis postquàm ab Antipatri Casandriq; tyrannide

nide liberauit, in suam potestatem blanda oratione corripuit, traditis ab illis portu & arce: ubi quum alia flagitia perpetrasset, tum Democlem pulcherrimum adolefcētem, eius stu- *Democlis pudicitia*
 prum sapius abnuētem, in balneum quodam die profecutus est: cumq; ille aliter effugere non ualeret, sese in proximum aque feruentis lebetem proijciendo necauit. Postremo De- *Antigonus Gonatas.*
 metrius quum profecus in Asia, Seleuco bellum obsessus rebus omnibus potiusq; spōte mouisset, ab eo captus in praelio ac Chersonnesi tātum libere uagari permissus, post trien- *Phila urbs*
 nitam ex incontinentia periit. Antigonus eius filius cognomento Gonatas regnum à tyrā- nis diuersis occupantibus uindicauit: deinde in Syriam ad nauigans ad recuperādos patris cineres, medio sanē pōto sibi oblatos in aurea urna alta in puppi collocauit. Inde Corinthū remigans ab omnibus circa nationibus adeuntibus honorandos præbuit, postremo apud Demetriadem regio more tumulauit. Philam ciuitatem de matris nomine ædificauit: Ad ultimum Spartanos bello superauit, quumq; Athenienses itē peteret, ab Alexādro Pyrrhi regis filio uictus, unā cum exercitu, regnum post annos *Demetrius Antigonus tutor.*
 XXXVI. amisit: quod deinde Demetrius filius profligato Alexandro recuperauit, uxorem hic ex Seleucidis duxit, quæ postea repudiata, & Alexādrī prædicti nata inducā, causa belli fuit inter eum & Seleucū. Moriens anno regni *Demetrius Antigonus tutor.*
 XI. Philippo paruo filio Antigonum tutorem dimisit. Is Demetrio relictam coniugem simul cum regno sumpsit, ac in concione beneficia populo collata ex Theffalis & Dardanis superatis, qui post mortem Demetrii insultauerant, cōmemorando, necessitatemq; regni continuo proponendo, effecit, ut pars Macedonum ei aduersa planē cōquiesceret. Post hæc ante omnia Spartanos perpetuo Macedonum inimicos duce eorū Cleomene fugato in potestatē recepit, urbi tamē pepercit. Cui post annos *Alexander Epirota*
 XV. Philippus Demetrii prædicti filius totidem annorum successit: remq; tenuit annis *Alexander Epirota*
 XLII. Is primum Dardanos, uicinosq; omnis qui contempta regis ætate tumultuari cœperant, rursus com- *Alexander tyrannus Pheræus.*
 pescuit: mox cum Romanis bellum suscepit: de quo simulq; ipsius filijs in eius postea no- mine dicam, ad quos usq; à Cranao primo Macedoniae rege uiri *Alexander tyrannus Pheræus.*
 XXXVII. per annos ferè quingentos rem tenuerunt: usq; uero Philippum Alexādrī patrē sine nomine omnes ac rebus gestis. Alexander Epīri, Neoptolemi filius, Olympiadis Alexādrī matris frater, à Philippo sororis uiro stupri cōmercio, ut ait Trogus, adolefcens educatus, in regno etiam *Alexander tyrannus Pheræus.*
 adipiscendo adiutus est: aduersus à Tarentinis contra Rom. fuit teste Liuius libro *Alexander tyrannus Pheræus.*
 VIII. ab urbe cond. *Alexander tyrannus Pheræus.*
 CCCCXLII. A Samnitibus demum in Lucania magno praelio superatus ad Acherontem amnem est interfectus, secundum Dodonæi Iouis sortes, quæ prædixerāt, ut Acherusiam caueret aquam, & Pandosiam urbem caueret, quam tātum in Epiro puta- *Alexander tyrannus Pheræus.*
 bat esse. Nam & Molossi Acherontem habent: Corpus eius miseris modis adfectum ad uxorem & sororem Olympiadem remissum. Alexander Pheræus in Theffalia tyrānidem *Alexander tyrannus Pheræus.*
 apud Pheræos exercuit. De quo Cicero de off. lib. II. Quo animo uixisse arbitramur Ale- xandrum Pheræum, cum uxorem Theben uehementer diligeret, tamen ad eam ex epulis *Alexander tyrannus Pheræus.*
 in cubiculum ueniens, familiarem barbarum destricō gladio præmittebat ut perscrutaretur arculas muliebres, & ne quod instrumentis telum occultaretur quæreret: O miserum, qui Barbaros fideliores putabat, quā coniugem. hæc ille. Necatum tandem ab ea cōstat esse dormientem in lecto. Ouidius in Ibin: Inq; tuo thalamo iugulatus more Pheræi, Qui *Alexander tyrannus Pheræus.*
 datus est leto cōiugis ipse suæ. Alexād, Aphrodiseus sub Seuero & Antonino imperatore *Alexander tyrannus Pheræus.*
 philosophiam professus, primus omnium Aristotelem antea uiris doctis magis laudatum *Alexander tyrannus Pheræus.*
 quā intellectum cōmentarijs enarrauit: è cuius schola tanquam ex equo Troiano, ut de *Alexander tyrannus Pheræus.*
 Iocrate dicit Cicero, uiri docti emanarunt. Themistius, Ammonius, Simplicius, Philopo- *Alexander tyrannus Pheræus.*
 nus, Olympiodorus, Aristotelis omnes Commentatores. Topica præsertim pulcherrime *Alexander tyrannus Pheræus.*
 enarrauit. Alexand. Milesius Polyhistor cognominatus, libertus Cor. Lentuli grāmaticus *Alexander tyrannus Pheræus.*
 Romæ docuit: Sullæ tēporibus extinctus est ex incendio domus apud Laurentes, Suidas. *Alexander tyrannus Pheræus.*
 Alexand. Ephesius qui Lychnius est cognominatus, orator magnus est habitus & in rep. *Alexander tyrannus Pheræus.*
 uersatus & historiam scripsit, & carmina, in quibus de cœlestibus tractat, & terras conti- *Alexander tyrannus Pheræus.*
 nentes describit, author Strabo. Alexād, Ætolus ex ciuitate Pleuronis poeta Tragicus inter *Alexander tyrannus Pheræus.*
 VII. connumeratus eorum qui cognominati sunt Plias. Suidas. Alexand. è Seleucia Cili- *Alexander tyrannus Pheræus.*
 cia magister epistolarū Græcarū M. Antonini principis Herodis æqualis: docuit Romæ *Alexander tyrannus Pheræus.*
 & Athenis, cognominatus est *Alexander tyrannus Pheræus.*
 πλοπλάτωρ. Alexander & Alexandra, reges Hebræi. De *Alexander tyrannus Pheræus.*
 quibus satis in historia Hierosolymitana diximus. Altera Alexādra quæ & Casandra dicta *Alexander tyrannus Pheræus.*
 B 2 est

est Priami filia ac trates, quæ Paridem fratrem fatû patriæ futurum prædixit. Eius nomine Lycophronis inscribitur poema. Veniam ad nostros, inter quos emicuit Alexander Capadocia præsul & ciuis: Hierosolymâ adorandi gratia properauit, humaniterq; ab incolis exceptus, coadiutor Narcissi tunc præsulis Hierosolymitani ac iam decrepiti constituitur. Vir fuit in primis eruditus. scripsit epistolas quasdam etiâ ad Origenem: periit martyr in custodia sub Decio præcipe: authores Hierony. & Euseb. in historia. Addit etiâ Eusebius bibliothecam Hierosolymis nobilē constituisse. Vnde materiâ scribendi præbitâ ei plurimū fatetur. Præterea Pantheriū ac Clementem ea tempestate in sacris libris doctissimos præceptores habuisse. Alexander præsul Alexandrinus, qui in cōcilio Niceno princeps inter Orthodoxos contra Arriū se subscripsit, cum ille maxime torqueretur prælatū sibi in Alexandrina ecclesia Alexādrum. Ex hac igitur ambitione uirus omne primū in eū, deinde in omnis Orthodoxos infectatio. Huic Athanasius successit, qui adolescens sub eius tūc disciplina educatus ac in cōciliū illud ab eo ductus fuerat, author Eusebius. Amātius tribunus, Getulius, Primitiuus & Cerealis sub Hadriano Romæ igne cremati & sepulti uia salaria. Alius itē unâ cum Alexandro martyr apud Nouodunum: cuius festū v 111. eid. Iunij. Reperiūtur & totidē professores: unus præsul Redonensis, alter præbyter apud Tiferiū ægrotos curabat: & serpētes crucis signo necabat: author Greg. 111. dial. cuius ille tēpore fuit. Amādus præsul Traiectēsis à Dagoberto Francorū rege factus: decessit anno v 111. eid. Febru. Ambrosius præsul Mediolanēsis, homo Romanus ac patricius: cui quondam puero in cunis (ut refert Paulinus præsul Nolanus, qui eius uita conscripsit) examen apertū circa os apparuisse, magni uiri mellifluisq; sermonis præfagiū fuit. Adultus paulatimq; disciplinis liberalibus imbutus apud Valentinianū principem in dignatione fuit: missusq; ad regēdam Liguriā, & Æmyliā cum potestate cōsulari, Cum uideret Mediolani ut ait Rufinus in v 1. historiæ, Auxentiū eius ciuitatis præsulē, qui Arrianis fauerat, iam extinctū: ac populum diuersa in studia partiū concitatū, in electione præsulis pro magistratu atq; officio suo tumultū sedaturus, eō adcessit. Cumq; ibi multa secūdū leges & publicā disciplinā pro quiete ac tranquillitate perorasset: populi subito clamor exoritur Ambrosiū præsulem uelle dicētis. Itaq; ut baptizetur dāt operā: erat em̄ catechumenus. Itaq; onus eo detrectate ac diu renuēte: res ad Theodosiū seniorē defertur. Ille uotū populi collaudat, Ambrosiūq; inuitum munus subire coegit. Opera eius notissima. De ipsius Hexamero Hieronymus sic ait, Beatus Ambrosius sic Hexameron Origenis cōpilauit, ut Hippolyti sentētiâ Basilij sequeretur. De libro autē S. S. Augustinus in lib. de doct. Christiana, sic ait. S. Ambrosius cum agat uī magna de spiritu S. ut cum patre & filio demonstret esse æqualem, submisso tamen dicēdi genere utitur: quoniā res suscepta nō ornamenta uerborū, aut ad flectendos animos cōmotionis adfectum, sed rerum documenta desiderat. Quæ causa fuit ut ipse Didymi librum in Latinū conuerteret. Hieronymus item ad Paulinū super hoc scribit: Malui alieni operis interpres, quā ut quidam faciūt, infamis corniculæ more alienis me coloribus ornare. Legi dudum de S. S. quosdam libellos, & iuxta Comici sententiā è Græcis bonis Latina nō bona: Nihil enim dialecticum, nihil uirile atq; distinctū, quod lectoris uel ingrati adfensum trahat, sed totū flaccidum, molle, nitidum atq; formosum & exquisitis hinc inde coloribus pigmentatum. Eum tamen alio in loco aeris uolucrum, & fidei ac omnium uirtutū firmas esse columnas eius sententias testatur. Fuit igitur Ambrosius apud omnis uenerabilis: tantaq; autoritate ut Theodosium è Thessalonica ubi hominū aliquot millia seditione orta trucidari iusserat, in templum Mediolani ingredientem eiecerit minime resistentem, coegeritq; publice sese piaculo expiari. Ambrosius Alexādrinus Diaconus, uir genere & literis sacris clarus, cum Valentini & Marcionis ab initio hæresim sectaretur, ab Origene ab errore depulsus: eum postea cum esset diues factus omnibus rebus iuuit, præstoq; ei pecunia, sumptu, industriaq; adfuit: notariosq; septem ac totidem puellas eruditas adhibuit, qui eius dictata exciperent, qua ille cōmoditate atq; ocio fretus tot illa uolumina conscripsit: solitusq; eum uocare *διοσθημι*, hoc est, operis impulsorem. Tanti igitur officij atq; liberalitatis Ambrosij laudibus hoc tantum defuit quod moriens in diuitijs, Origens amici quem in uita coluit & senis ac pauperis nō meminerit. Ex Hieron. & Eusebio lib. v. Ambrosius alius Alexandrinus tempore diui Hieron. ut ipse testatur, Didymum audiuit, Scripsit contra Apollinarem, cōmentarios quoq; in Iob, Amelius philosophus Apamiēsis discipulus

Alex. præsul
Alexandrinus

Athanasius
Amantij

Amandus
Ambrosius

Auxentius

Ambrosius
Alexādrinus

Amelius

discipulus Plotini, magister Porphyrii, quo tēpore Ammonius, Origenes Amipsias Comi-
 cus poeta Atheniensis. Ammonius Alexādrinus summus philosophus, præceptor Orige-
 nis, ut Porphyrius in III. cōtra Christianos libro testatur: qui etiā eum Christianū dicit
 fuisse à puero, postquam autē ad ætatem sapiendi uenisset, sese ad philosophiā conuertisse
 deferta fide. Quod Eusebius in VI. historiae lib. manifesto cōfutat his uerbis. Ammonium
 fidem Christi etiā inter philosophica studia integrā illibatamq; seruasse usq; ad extremū:
 testes sunt eius libri, qui etiā nunc habentur luculentissimi, de nostra religione scripti, & præ-
 cipue uolumen illud quod de Mosis & Iesu Christi consonantia scripsit. Sed & multa alia
 eius opuscula, quæ à studiosis præclara habentur. Legitur & hic siue alius fuerit professor
 cum Athanasio Romā uenisse: interrogatumq; in reditu nihil se ædificiorū egregiū uidisse
 præter basilicas apostolorum & seruatoris respondisse. tāta alioquin abstinentia ut nunquā
 nisi panem assūderit: nunquā iratus, nunquam deniq; mentitus fuerit. Fuit coæuus Sy-
 riani, ambo eruditi, sed alter magis diuinis rebus ac philosophiā deditus: Ammonius autē
 poetis & oratoribus. Hunc Ammoniu dicitur habuisse asinum sapientiæ auditorem: rem
 quidem prodigiosam, author Suidas. Fuit itē alter Ammonius Herneus ex Aegypto, præ-
 ceptor Ioannis grāmatici. Amphion priscae musicæ inuentor, de quo Parabates in epistola
 scribit, huius lyræ harmonia muros Thebanos exædificatos fuisse, lapidibus spōte infiliē-
 tibus. De hoc & Zeto fratre inter Bœotios, in geographia diximus. Amœbeas Citharæ
 diu tāta fuisse traditur castitate, ut uxorem, quam pulcherrimā habebat, nunquā attigerit,
 author Aelianus de uar. histo. Amilchares duces Carthaginēses plures diuersis tēporibus
 claruere. Ante omnis Trogius lib. XXI. Itemq; Orosius Amilcharem cognomento Rho-
 donem cōmemorant, qui facundia solertiaq; insignis de sentētia Carthaginensium, qui ea
 tempestate crescentē Alexandri magni potentiā timebant, in castra ad Alexādrum uenit,
 sese & exulem fingens, & militem offerens: Parmenone aditum cōciliante, atq; ita cōsilijs
 eius exploratis, in tabellis ligneis uacua desuper cera inductis ciuibus suis omnia descri-
 bebat. Sed Carthaginenses, post regis mortem reuersum in patriam quasi urbem regi uen-
 ditasset, non ingrato tantū, uerum crudeli animo necauerunt. Amilchar, an alius, an idem
 quem supra nominaui, fuerit, inter authores non satis deprehenditur, tempore tamen non
 ualde discrepare uidetur. Hic aduersus à Syracusanis contra Agathoclem tyrannum eos
 obsidione prementē, cum Syracusas fortiter tueretur, rogatus tandem ab Agathocle ciui-
 bus eum cōciliauit, Tyrannumq; constituit: qui postea per proditionem in theatro senatū
 Syracusanorum trucidauit, ac socios insuper Pœnos uexauit: Indignati Carthaginenses
 Amilcharem ducē huiuscemodi mali causam clandestinis sentētijs q; adhuc esset in impe-
 rio, cōdemnauerunt, mox aperte ulturi, Quam animaduersionē mors eius præuenit. Quæ
 res Agathocli aduersus Pœnos occasionem mouendi belli dedit. Huius filius Bomilchar
 fuit, & ipse Pœnorū dux, eodem Trogo authore lib. XXXIII. qui ueniens in suspicionē
 Carthaginensium, ne & ipse cum Agathocle conspiraret, in medio foro patibulo suffixus
 est: unde ille magno animo de cruce in Pœnos clamitando eorum & ingratitude ac cru-
 delitate, tam in patrem suū Amilcharem, quā in reliquos duces exprobrādo expirauit.
 Amilchar Gisconis filius, primus cum Agathocle apud Syracusas bis cōgressus, uictor eū
 coegit stultū, attamen fortunatū consiliū capere, ut rebus domi desperatione relictis Car-
 thaginem petens obsideret: Igitur Amilchar in Syracusarū obsidione perseverans interfir-
 citur. Trogius libro XXXIII. Amilcharem alium, Liuius lib. XXXI. memorat: qui di-
 cit L. Furium prætorem Gallos Insubres rebellantes, & Amilcharem Pœnum in ea parte
 molientem acie uicisse, Amilchareq; interfecto, millia hominum XXXVI. fuisse cæsa.
 Amilcharē Magonis filiū uide in Asdrubale primo. Amilchar cognomento Barcha pater
 Annibalis, primā secundum filium inter duces Pœnos gloriam obtinuit. Primus nanq; in
 Italia Romanorū impetum, qui multas inflixerant reip. clades diutius q; par erat sustinuit.
 Deinde Africo bello cum mercennarij milites seditione facta rem Carthaginensem in ex-
 tremum periculum coniecissent, sic strenue restinxit incendium illud, ut sit omniū sentētia
 iudicatum unius Amilcharis opera patriam fuisse seruata. In Hispaniā post hæc cum
 imperio missus, quo tēpore Annibalem puerū secum duxisse traditur, cum multa gessisset
 memoratu digna, tandem octauo anno quā in eam prouinciā uenerat, fortiter pugnās
 occubuit. Annæ præcipuæ in ueteri lege describuntur, mater dei genitricis, mater Samue-

Amipsias
Ammonius

Ammonius

Amphion

Amœbeas

Amilchares

Amilchar

Rhodo

Amilchar

Bomilchar
filius.

Amilchar

Gisconius

Amilchar

Magonis F.

Amilchar

Barcha

Annæ III

- Hannones** lis prophete. Anna prophetissa. Hannones item plures legimus. Primus fuit Philippi regis Macedonis temporibus, qui Carthagine priuatis opibus potens regnum adfectans & in filia nuptijs principes ciuitatis ueneno necare, prodito à ministris consilio frustra cogitans, alia aggressus est uia: seruitia concitat quibus incauta urbem opprimat, quo etiam ciuibus prouiso, ac uitato periculo, ipse demum in castellum munitum sese recipiens, Afros, Maurorumq; regem armavit: captus postremo, ac primum uirgis caesus, deinde effossis oculis, & manibus, cruribusq; fractis, cruci adfixus est, ac in cognatos omnis etiã animaduersum. Trogius lib. xxi. & Orosius 1111. Hannonem ducem alium Agathocles ad expugnationem Carthaginis profectus obuium cum xxx. mil. Pœnorum habuit, cõsertaq; pugna interfecit. Trogius xxxii. Hanno & Asdrubal qui duces factioni Barchinæ salubria monita Carthaginensibus de pace contra Annibalem nequaq; exauditi dederant: L. Iulius in primo & ultimo de bello Puni, ubi utriusq; orationes prudētissimas licet adspicere. Hanno teste item L. Iulio loco Asdrubalis in Italiam uenientis, cum copijs coniunctus magnū in Hispania exercitum coegit, contra quos M. Sillanus à Scipione missus eos insigni clade adfecit, Hannonēq; captum in ea pugna Romam L. Scipio frater unã cum cæteris captiuis duxit. Mago uero alter dux die decima è Gadibus ad Asdrubalē Gisconis euasit. Hannonem propinquū suum Annibal cum primum in Italiam uenit, præfecit Hispaniæ citra Iberum, qui sæpe cum Scipionibus cõgressus est: Thurinos subegit, apud Beneuentū in Italia à Fulvio Flacco superatur. Capuę præfuit dum obsideretur à Fulvio, ac eam propria temeritate amisit: in Africam postremo redijt. Hanno Carthagine potens sagaciq; ingenio, quem ego puto eundem esse cum primo quem supra nominaui, hic leonē mansuefecit, uti Plinius est author. Sed & Ælianus aues eum de nido capere solitum dicit, & in tenebris docere paulatim hanc uocem, deus est Hanno, & iam adultas ac doctas quaquauerfus dimittere que uocem eandem redderent. Annibales deinceps dicendi: primus senior appellatus Asdrubalis filius, cum primo bello Punico totam Italiam lxx. nauium classe uastaret, Cor. Asinam Cos. Rom. spe pacis ad colloquium uocatum, punica fraude trucidauit. Hunc postea Cn. Duilius Cos. eius collega est ultus, qui Annibalem ipsum bello nauali superauit, profligatumq; turpiter parua scapha aufugere compulit. Iterum deinde à Carthaginensibus classi præpositum & infeliciter pugnantē, eius exercitus orta seditione lapidibus obrutū interfecit, author Orosius lib. 1111. L. Iulius autem dicit hunc cruci à Carthaginensibus fuisse adfixum. Annibal huius filius, teste Polybio primo bello Punico missus ab Amilcone duce in Lilybeū, quod a Romanis oppugnabatur, ad Siculos in officio cõtinendos, est. Quò postea Annibal alter dux Amilcharis filius missus cum classe lxx. nauium ad obsessorum subsidium. Nam Lilybeum promontorium Carthaginem uersus Romani oppugnabant: Annibal ergo ad Aegusam insulam eodem authore Polybio peruenit, quæ media est inter Lilybeum & Carthaginem. Annibal alius Rhodius dux item Carthaginēsis in eodem bello, Romanorum præsidium & obsidionem præteriens, in eundo & redeundo hostibus uidentibus ob nauis Rhodiæ celeritatē, sciscitabundus quid Lilybei ageretur Carthaginensibus referebat. Tandem cum sæpe redijisset à Romanis interceptus est. Polybius. Annibal Amilcharis filius omnis hos fama, uirtuteq; antecellit: cuius gesta breuiter è L. Iulio Plutarchoq; ac reliquis authoribus delibata percurram. Ortus in insula Tiquada iuxta Carthaginē, primum in Hispaniam ductus sub disciplina patris: & ab eo nouem annorum puer ad aram irare coactus fuit, se hostem perpetuū populi Rom. futurum: mortuo patre sub Hasdrubale fororis suæ uiro militauit, post quem creatus imperator decreto contra Rom. bello, Saguntum ante omnia xxx. natus annos expugnauit. In Italiam v. mense superatis Alpibus ab Hispania peruenit, amissis in itinere hominum xxx. mil. quæ restabant l. millia peditum, & x. equitum tradūtur fuisse. Polybius autem uix xxx. millia dicit omnino fuisse. Quibus primum apud Ticinum amnem Cor. Scipionem patrem Africani maioris occurrentē superauit. Alterum uero Cos. Sempronium ad Trebiam ingenti clade adfecit. C. Flaminius ad Trasimenem de eius exercitu ad xxxv. millia trucidatis. Post quem, Q. Fabius Max. eum fregit, cunctandoq; rem restituit. Deinde Attilius & Seruilius Coss. Fabianis artibus Annibalem ad comeatuum summam inopiam deduxerūt. Hinc missus P. Aemilius qui ob Terentij collegæ temeritatē apud Cannas cum exercitu maximo omnium clade occubuit, ubi senatores xc. ciues ad xlv. millia periire, tresq; annulorum aureorum modij Carthar

Carthaginem missi: Captiui à Romanis redimi per legatos recusati, ad unū omnes interfecti. Haud multo post Cn. Fulvium Procos. & Tribunos XI. ac militum XVII. millia occidit in praelio. Inde cum ingenti omnium Rom. metu per Sueffanum agrū ad tertium ab urbe lapidem adcessit. Vnde pluuia tempestatibusq; se in Campaniā recipere coactus est. Anno sequente Claudius Marcellus ab eodem dux Rom. occiditur. At Claudius Nero iuxta Metaurum annem Cos. cum Salinatore collega suo, Asdrubalem Annibali fratri in Italiā ex Africa magnum adducentem exercitum, uicit cēsis supra XLV. millibus hostium: caput ad Annibalem lancea præfixum deportatum eius maximum animum fregit. XIII. uero huius belli anno, Scipio Cos. creatus in Africam mittitur, qui multis rebus in Hispaniā prius feliciter gestis, Annibalem postremo à suis aduersum domum ad tuendam patriam redire coegit, sæpe flentem ac Italiā respicientem. Qui cum Carthaginem peruenisset, in ita cum Romanis per Scipionem pacem fregit. Inde ab utroq; duce uentum in praelium, quale nunquam antea ulla prodiderat ætas. In quo Romanus uictor, & Annibal penè captus cum quatuor tantum aufugit milibus: Inuenta in eius castris argenti pondo XX. millia, auri noningenta: ita Annibalem tot regionum uictorem tandem Romana fregit uirtus, qui uictoribus facile concedens se praelio & bello uictum in exilium sponte quod insidias metueret, se dedit, ac ad regem Antiochum cōfugit: quem Romani legati assiduo longoq; colloquio res eius gestas soli coram extollentes, Antiocho reddidere suspectum. Inde in Cretam fugit, ubi cum aliquandiu quiete uixisset, & ob ingentes quas congefferat opes metueret insidias, amphoras repleuit plumbo, quas in templo Dianæ fortunæ suæ præsidia deponere se dixit, ut de ipso insula minime sollicita esset. Itaque aurum omne secum ferens ad Prusiam Bithyniæ regem profugit, & ex duce summo factus cliens: ubi postremo de regis fide quænam futura esset trepidās, quod Flaminium legatum contra se uiderat à Romanis missum, ac se paulatim à militibus circumseptum, uenenum quod in anulo gestabat hausit: Prusias paulopost ob eam perfidiā ab omnibus desertus, regnoq; eiectus in latebris misere uicuitando, tandem à filio perimitur. Annibalis sepulcrum diu in Libyssa oppido uisum est, quam ex oraculo metuebat nomine deceptus ex Libya, ob quā causam ex Africa effugerat. Anacreon Teius poeta Lyricus in honore fuit apud Polycratem Samiorum regem. Cuius etiam puerum Smerdiem dilexit. Ælianus. Huius poema, ut ait Cicero, totum amatorium est. Perijt autem acino uuæ passæ, ut scribit Plin. Anaxarchus Abderites Diomenis Smyrnæi auditor floruit olymp. CXX. Suidas. Anaxādrides Rhodius poeta Comicus tēpore Philippi Macedonis Olymp. LXXXI. Docuit fabulas LV. uicit una. Suidas. Anaxilas Comicus. Idem. Anaxippus nouæ comœdiæ poeta floruit sub Antigono & Demetrio Poliorcete. Suidas. Anatolius præceptor Theodosij principis uir summa modestiā præditus, diuitiarum contemptor. Anatolius alter Laodiceæ Syriæ præsul sub Probo & Caro imperat. miranda uir doctrina in mathesi & grammatica, rhetorica, ac dialectica: quod ex uolumine deprehenditur ab eo super pascha cōposito, & ex X. libris de arithmeticæ institutionibus: ex Hieronymo. Anaxenore Citharœdum Tyana ciuitas ualde extulit, sed magis M. Antonius, qui quatuor ciuitatum ei tributa legēda tribuit. Strabo. Anastasius bibliothecarius Lateranensis Ioan. VIII. pont. tēpore emicuit: uir utraq; lingua doctissimus. Septimā uniuersalem synodum, & hierarchiā Dionysij, & multorum sanctorū uitas in Latinū uertit sermonem. præterea historiā ecclesiasticam usq; ad sua tēpora scripsit, rogante Carolo II. cui in primis charus erat. Ancæus filius Astypaleæ Phœnicis & Neptuni filiæ rex Partheniæ, id est, Sami, cum esset agriculturæ studiosus teste Aristotele uites seruit iam magnopere senex, ridentibus seruis, ac uaticinātibus, minime ex eis fructum degustaturū. Igitur adueniente uindemia ille calicē musti iussit sibi propinari exprobrās ei uaticinium. At seruis illud prouerbium locutus est: πολλά μεταξὺ πέλι καλίκου καὶ χείλεος ἀκροῦ. id est, multa inter calicem existunt labrumq; supremū. Nec mora, nūciatur aper fugiens fines deuastare: ille statim posito calice it obuiā, ab eoq; interficitur. Ex Apollonij enarratore ac libro Prouerbiorū. Alij hunc Ardicum Lycurgi filiū dicunt, alterum Pleuronū. Anaximāder Milesius Thaletis discipulus, primus horologium & gnomonem inuenit, ipsumq; Lacedæmoniē in loco captandæ umbræ idoneo statuit, quo uidelicet, ut ait Fauorinus in omnimoda historia, cōuersiones solis & æquinoctia notaret. Horoscopia quoque fabricatus est, ac primus terræ marisq;

Anacreon

Anaxarchus

Anaxādrides

Anaxilas

Anaxippus

Anatolius

præsul

Anaxenor

Anastasius

Ancæus

Anaximāder

- circuitus descripsit. Sphæram insuper cōstruxit. Emicuit sub Polycrate Samiorū tyrannor:
 obiit diem anno atatis L X I I I I . authores Diogenes & Suidas. Anaximander iunior su-
 perioris filius historicus fuit tēporibus Artaxerxis magni. scripsit Dissertationes Pythago-
 ræ. Suidas. Anaximenes Milesius Anaximādrī auditor Olymp. L V . quo tēpore Sardis ci-
 uitas capta & Cyrus Crœsum sustulit. Scripsit unā ad Thaletē epistolā. Suidas, Diogenes.
- Anaximenes** Anaximenes Lampfacenus orator, discipulus Diogenis Cynici, præceptor Alexādrī ma-
 philosophus gni, et usq; comes in expeditionibus. Suidas. Hic missus quondam orator ad Alexandrum
 Anaximenes iratum Lampfacenis, cum suspectus ob eloquentiā esset, iurauit Alexander, nihil se facturū
 orator quod diceret. At ille rogauit ut Lāpsacū diriperet. author Pausanias. Anacharsis, Scythæ.
Anacharsis Anaxagoras Clazomenius philosophus Anaximenes discipulus, ut Suidas & Diogenes
Anaxagoras testantur. Mens cognominabatur, q̄ mentem & materiā principia rerū ponebat. Dixit
 præterea solem igneū esse ἀμυδρον. Agebat Athenis tēpore Periclis cuius erat præceptor.
 Inde Lampfacū profectus ibiq; extinctus. Hic uti deus colebatur, q̄ in Olympia cum alia,
 tum in siccitate maxima pluiturū dixit, penulatusq; propterea æstate media adcessit, ut re-
 fert etiā Philostratus in uita Apollonij. Vbi & Apollonium cōmemorat uituperare solitū
 esse duos philosophos cōtraria sentientes: Anaxagoram diuitijs & pecuniæ studentem, &
 Cratem Thebanū qui peculium in mare proiecit, sed mediocritatem in his esse seruādā.
 Fuere hoc nomine tres alij secundum Diogenem . Primus de Isocratis disciplina ueniens
 statuarius, Alius cuius meminit Antigonus. Tertius grammaticus Zenodoti discipulus.
- Anaxagora** De Clazomenio Anaxagora philosopho supradictio Aelianus ait, eum nunquam uisisse, si-
 tres cuti & M. Catonem. Andocides orator Atheniēsis unus ē decem: filius Leogori, prognat-
Andocides tus Telemacho Vlyssis, ut meminit Hellanicus. Androcleus philosophus Porphyrij dis-
Androcleus scipulus, cuius ipse Porphyrius mentionem facit in libro quem πρὸ ἐμπροσθεν τεχνολόγων ἰν
Andromache scripsit. Andromachus ē Neapoli Syriæ filius Zona, grāmaticus docuit Nicomediæ Dio-
Andromache cletiani principis tempore. Suidas. Andromache Hectoris uxor, quæ à Pyrrho abducta est
Andronicus deinde Heleno Troiano in matrimonium data. Andromache filia Cephei regis & Casiope,
 philosophus religata apud Ioppem monstro marino, liberata à Perseo Iouis filio. Andronicus Rhodius
Andronicus philosophus Peripatericus, cuius meminit Strabo. M. Popilius Andronicus grammaticus
 grammaticus desidiosior in professione Græca, ex quo minus idoneus ad tuēdam scholā, ex urbe se Cur-
 mas contulit, ibiq; in ocio uixit, multa q; cōposuit, uerum adeo inops atq; egens, ut coactus
 sit præcipuum illud opusculū annalium elenchorum x v i . millibus nummū cuidam uen-
 dere, quos Orbilius nactus redemisse se dicit, uulgariq; nomine authoris. Tranquillus. An-
Andronicus dronicus alius qui res Alexandri scripsit. Androdamus Reginus qui leges condidit Chal-
 bistoricus cidenisibus qui sunt in Thracia. author Aristoteles II. Polit. Antimachus Colophonius
Androdamus poeta, cum teste Cicerone poema quoddam obscurum in auditorio recitaret, atq; omnes
Antimachus præter Platonem, quod minime illud intelligerent, discessissent, Plato mihi, inquit, pro o-
 poeta. mnibus. Nam & poetis hoc quidem concedi potest, oratoribus minime: cum popularis sit
 illa facultas, illeq; tantum sit bonus orator qui multitudini placet. hæc Cicero. De eodem
 Plutarchus in Lyfandro. Idem dicere uidetur quod in quodam poemate apud Lyfandrum
 posthabitus Nicerato poetæ propter obscuritatem, Platone tantum contra sentiente, An-
 timachumq; præferēte. Quintilianus item in I X . In Antimacho grauitas & minime uul-
 gare dicēdi genus laudem habet, sed quamuis ei secūdas grāmaticorum cōsensus ferat, &
 adfectibus, & iucunditate, omnino arte defecit, ut plane appareat quāto sit aliud proximū
 esse, quanto aliud secūdam. Antimachos quoq; alios duos Suidas ponit, alterū Aegyptiū
 patria Hieropolitanū, alterū poetam Melicū cognomento Psecam. Antiphanes Comicus
Antiphanes nouæ comœdiæ. Antyllus orator. Antinous natione Bithynicus Hadriani libertus mira-
Antinous pulchritudine adolescens, ut eius adhuc indicat imago in ueterum nūmis quam nos uidi-
 mus. Huic dilectissimo Hadrianus tēplum apud Mantineam cōstituit, & ciuitatem sui no-
 minis apud Nilum, ut Pausanias testatur. Hieronymus noster eū Hadriani concubinū uo-
 cat, exclamatq; ei tēplum cōstitutum Hierosolymis apud Caluariæ montem, ubi Christus
Antigenides passus. Antigenides Thebanus musicus tibicen Philoxeni discipulus, hic primus calcia-
 mentis Milesijs lasciuioribus usus fuisse dicitur: poeta insuper melicus: Suidas. Hic etiam
Antisthenes discipulo frigenti ad populum ait, mihi cane & musis. author Cicero in Bruto. Antisthe-
 III nes Atheniensis Socratis discipulus præceptor Diogenis, scripsit de Magica. Fuere & alij
 tres:

tres: unus de schola Heracliti. Alius Ephesius. Tertius Rhodius historicus. Diogenes. Antisthenes Sybarita nobilem uestem elaborauit, in qua uarij dij & terræ erant depictæ. Hæc quorannis in Laciniæ Iunonis templo suspendi miraculi causa solebat, quam à Dionysio Syracusano Carthaginenses cxxx. emerunt, author Aristoteles de admirando auditu. Antiochos & Seleucos Syriæ reges in geographia in Syriæ descriptione dixi. Antiochi re-
 Antiochus Ascalonita ex uetere Academia dicendi peritissimus, Luculli præceptor. Cicero ges & Seleuci
 uero Philonem eodem tẽpore è noua sectabatur, Frequens propterea inter eos disputatio. Antiochus
 Quare Cicero librum edidit contra ueterem academiam, qui Lucullus inscribitur, ubi dat Ascalonita
 ei partes ueteris, ipse noua tuetur. Plutarchus in Lucullo. Antiochus Syracusanus Histo-
 ricus qui scripsit de Italia, citatur sæpe testis à Strabone & Dionysio. Antiochus quem Antiochus
 Agæ Cilicũ tulere, doctissimus sophista, securus in figuris, uehemens in accusationibus: sophista
 uenustus in defensionibus, in demonstratiuis potens. Et in totum, in forẽsibus sophistica,
 & in sophisticis forensi utebatur oratione. Adfectus scite expressit. Questus & miseratio-
 nes minimum producendo latentĩ sensu includebat. ex Philostrato. Antipater Iolai filius è Antipater
 Pallura ciuitate Macedonia, miles Philippi: deinde inter Alexãdri duces & regni succes- dux
 fores, discipulus & ipse Aristotelis, uir præter scientiam rei militaris literatissimus. Duo
 epistolarũ uolumina reliquit, & historiã Perdicae, resq; Illyricas. Tutelam gessit Herculis
 parri Alexandri filij. Hic solus è successoribus non sustinuit Alexandrum deũ uocari, rem
 impiam esse dicitans. uixit annos LXXIX. Cassandro filio superstitẽ, qui Olympiadem
 Alexandri matrem necauit, hæc Suidas. Plutarchus uero sic ait. Antipater successor Ale-
 xandri in regno Macedonia, post bellum Atheniensibus illatum legatis ad eũ de pace ue-
 nientibus: quorũ princeps erat Xenocrates, respõdit se in amicitia permanfurũ, si sibi De-
 mosthenes, & Hyperides dederentur. Si eius præsidium in Munichiam, hoc est, Athenarũ
 arcem recepissent. Si deniq; absumptã in eo bello pecuniam, acceptaq; damna resarcirent.
 Quibus illi conditionibus consenserunt. Antipater Sidonius poeta, ut Cicero & Quinti- Antipater
 lianus testatur, uersus ex tempore faciebat. Idem, ut Valerius refert, die suo natali semper Sidonius
 febrĩ ægrotabat: quo tandẽ morbo periit ultima senectute. Floruit Crassi oratoris tẽpori Antipater
 bus. Antipater Tyrius philosophus Stoicus, præceptor Catonis Uticensis, author Plutar- Tyrius
 chus in Catone. Alius item Tarsensis philosophus, ut idem author. Antipater Herodis re- Antipater
 gis pater, Ascalonita, uir maximus, & potentia præditus. de quo in historia Hierosolymi- Ascalonita
 tana diximus, Antipater Hieropolitanus (Hieropolis enim Asia ciuitas est) Sophista no- Antipater
 bilis, præceptor filiorum Seueri principis, cuius gesta conscripsit ac magister epistolarum sophista
 fuit, author Philostratus. Antiphon Rhamnusijs orator antiquus Athenis simul & dux Antiphon
 præcepta dicendi tradidit, teste Quintiliano, quo neminem melius orauisse capitũ causam Rhãnusius
 cum se ipse defenderet, locuples est author Thucydides. De hoc itẽ Philostratus in sophi-
 stis sic scribit. Antiphontem Rhamnusijs dubium laudare debeam, an uituperare: quod
 sæpe duxit exercitũ: quod sæpe uicit, quod LXX. triremibus plenis nauale Atheniensium
 auxerit, inter eius egregia facta posuerim: contra uero, quod dissoluerit rempublicã Athe-
 niensium, in eamq; tyrannos induxerit, ac cum Lacedæmonijs clam quidem ab initio,
 deinde manifesto consenserit, uir quodammodo improbus dici poterit. Rhetoricam dicũt
 primum inuenisse: quidam uero inuẽtam excoluisse, atq; auxisse. Dulci alioquin pronun-
 ciatione, Nestor appellabatur. Extinctus est in Sicilia opera, ut putatur, Dionysij tyranni,
 quod interrogante olim illo, ubi optimum æs gigneretur, Antiphon Athenis respondit:
 ex quo Aristogitonis, & Armodij statuæ constant. Ex hoc Siculos ad libertatem excitare
 uisus. Deinde quod eius tragœdias quas magis quàm regni potentiam iactabat, solitus
 esset uituperare. hæc ex Philostrato. Stephanus autem grammaticus ait, quod patria
 Atheniensis fuit, ex tribu Rhamnusijs: uersificator, & sophista. uocabaturq; λογόμεγλης,
 quasi orationis cocus, & ὄνειρονκίτης, id est somniorum coniector. de quorum iudicio etiam
 scripsit. Et Nestor ob orationis dulcedinem. Præceptor autem ipsius nullus, quantum ui-
 dere licet, princeps tamen forensis dictionis post Gorgiam habebatur. dicitur & Thucy-
 didis fuisse præceptor. Antilochus Nestoris ex Eurydice filius, interfectus in bello Tro-
 iano à Memnone Auroræ filio, ut tradit Homerus. Antenor consilio Priami in omni-
 bus adhibitus, unã cum Ænea Ilium prodidit, ut ait Dictys Cretensis: demum ad Illyricos
 & Euganeos populos adnauigauit, ut authores Liuius & Virgilius, M. Antonius orator.
 Triumuir

Triumviri auus, de quo Cicero in Bruto sic refert. M. Antonium & L. Crassum oratores fuisse maximos existimo, & in his primum cum Gracchorum gloria Latine dicendi copiam æquatam. Omnia ueniebant Antonio in mentem, eaque suo quaque loco, ubi plurimum proficere & ualere possent: ab imperatore equitatus, peditatus, leuis armatura, sic ab illo in maxime opportunis partibus collocabantur. Erat memoria summa, nulla meditationis suspicio, imparatus semper aggredi ad dicendum uidebatur. Verba ipsa non elegantissimo quidem sermone, cum diligenter loquendi laude caruerit: non tamen est admodum inquirenate locutus. Non enim tam præclarum est scire Latine, quam turpe nescire. Neque tam id mihi oratoris boni, quam ciuis Romani proprium. In hanc Cicero sententiam, qui interfectum deinde eum à factione Mariana commemorat, unâ cum pluribus alijs clarissimis ciuibus, quorum capita in rostris pependere. Huius filij M. & C. Antonij fuere. quorum M. Antonius gratia Cottæ consulis & Cethegi factione in senatu curationem rei frumentariæ nactus, totius oræ maritimæ, & Siciliam, & prouincias omnis depopulatus est. & ad postremum inferens Cretensibus bellum ibi morbo interiit. Hunc Sallustius ait perdundæ pecuniæ genitum, & uacuum curis nisi instantibus. author Pædianus. C. Antonius alter oratoris filius multos nactus in Achaia spoliauerat de exercitu Syllano equitum turmas: illi autem adduxerunt eum in ius ad M. Lucillum, qui ius inter peregrinos dicebat. Hic autem Tribunos appellauit. Hunc etiam Antonium Gellius & Lentulus censors sexennio, quo hæc dicuntur, senatu amouerunt: causasque subscripserunt, quod socios diripuerat, quod iudicium recusauerat, quod propter aris alieni magnitudinē prædia mancipauerat, bonaque sua in potestatem non habuerat. Pædianus. Hunc item Cicero in Verrinis uocat in exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in uictoria quadrigarium. Nam inter eos fuit honestissimus, qui iussu Syllæ in Circensibus, quos ipse post uictoriam fecit, quadrigas agitauerunt. Huius filius C. Antonius cum Cicerone consul fuit: eique maxime aduersus, ut qui Catilinæ coniurationi faueret. placatus ab eo demum, rectaque de republica sentire persuasus est. Postremo post Cæsaris mortem in dissensione ciuili in Bruti potestatem quum in Græciam uenisset: ab eodem traditus est M. Ciceronis filio, in patris uisionem in proscriptione trucidati. M. Antonio Oratoris filio M. & L. filij fuere. Quorum M. Antonius Triumuir, causa & fax totius belli ciuilis exitit, cum esset tribunus clam ex urbe ad Cæsarem in Galliam profugiendo. Eum quoque mortuū laudando, percussores publice detestando, denique sanguinolentam uestem ostentando, ac testamentum eius quo populum Romanum uiritim ille munerabat recitando: effecit, ut interfectores ob metum ab urbe profugerent. Deinde Mutinam Bruti prouinciam inuadentem, hortante Cicerone, senatus hostem iudicauit: superatusque ab Hircio & Pansa Coss. ac Cæsare puero, mox Triumuiratus fœdere inter eum & Lepidum ac Cæsarem inito, Brutum & Cassium in Macedonia apud Philippos superauit. Quo bello confecto Octauius ualitudinis causa Romam rediit: Antonius in Græciâ, Asiamque profectus, honore quaquauerfus ingenti est exceptus. Cum illi oriens, Augusto occidens, Lepido Italia obtigisset, multos per orientem reges, & tetrarchas debellauit. Inter quos Antigonum Iudæorum regem securi percussit, quod antea regum nulli contigit. Captus amore Cleopatras multa ipsius gratia nefanda admisit, eique regna multa concessit in Syria. Fuluiam uxorem statim inito Triumuiratu repudiavit, ac Octauiam Augusti sororem duxit, utramque postremo ob Cleopatram contempsit. Ad bellum Parthicum Vētidium legatum misit. Qui interfecto Pacoro regis filio ab Antonio missus Rom. triumphauit. Inde Cleopatra in Aegyptū remissa, per Armeniam, Arabiamque profectus copias undique contraxit. Cum Phraate Medorum rege prælio congressus, ac uictor eum usque ad Araxem fluium persecutus est. Deinde in Armeniam reuersus, eius regem in triumphum Alexandriam duxit. Repudiata igitur Octauia, causa fuit inter eum & Octauium dissensionis. Quo cum postremo ad Actium nauali prælio congressus, superatus est: Alexandriamque confugiens, atque ibidem ab eodem obsessus, gladio sponte incubuit, anno ætatis LVI. Huius uiri illud in primis admirabile dicitur, quod in ocio luxuriosissimus, in negotio laboriosissimus fuit. Nec ob res male gestas, aut post uictoriam Octauij quicquam de solita uoluptate remisit. Hæc ex Plutarcho. L. Antonius Triumviri frater, apud Perusiam ab Octauio fame obsessus, in deditionem cum CCC. alijs uenit: quibus, ut ait Liuius, in epitome, Octauius ipse pepercit: ut uero Tranquillus, omnes ad aram Cæsaris necare crudeliter iussit. M. Antonius, Ianuarius, Honoratus, Augustus

M. & C. oratoris filij.

C. Antonius

C. An. C. F.

M. & L. oratoris Nep.

M. Anto. triumuir.

L. Antonius Triumviri frater.

Augustalis, Misenas uixit annis L. testamento poni iussit. M. Antonius Alexander patrono indulgentissimo conficiendum. Cur. liber liberta. Quæ eor. N. M. S. S. N. N. Ex. N. S. Hæc inscriptio Neapoli in domo comitis Matalonæ. Antonius Iulianus Rhetor Romæ perquam fuit honesti atq; humani ingenij: doctrina quoq; ista utiliore ac delectabili, ueterumq; elegantiarū cura & memoria multa fuit. Ad hæc scripta omnia antiquiora tam curiose spectabat, aut uirtutes p̄sitabat, aut uitia rimabatur, ut iudicium ab eo factum examulsum diceres. Gellius. Antonius Gniphō ingenuus in Gallia natus, sed expositus & a nutritore suo manumissus: Romæ docuit rhetoricam, & poemata in domo Iulij Cæsaris pueri adhuc: Cuius etiam scholam Cicero & clari uiri frequentasse dicuntur. Fuit alioqui miti faciliq; natura: nec unquam aliquid de mercedibus pactus, eoq; plura ex discipulorum liberalitate consecutus est. uixit annos L. ex Trāquillo. Antonius monachus, cuius uitam Athanasius præsul Alexandrinus insigni uolumine persecutus est, misit ad diuersa cœnobis epistolas. v. 11. Aegyptiaco sermone conscriptas, quæ deinde in linguam Græcam cōuersæ fuere: quarum præcipua ad Arsenoitas. Emicuit Constantino & filijs eius imperantibus. Hæc ex Hieronymo. Antonij huius uitam ex Athanasio in Latinū sermonem Euaragrius monachus conuertit. Et ipse demum Hieronymus de nouo composuit. Antonius patria Vlyxiponensis diui Francisci socius sanctitate ac miraculis claruit. Antichristus ex auctoritate Bedæ in euangelium Lucae sic describitur. Nascetur ex tribu Dan, secundum uaticinium Iacob. Fiat Dan coluber in uia. Nascetur autem ex utroq; sexu, non tantum ex uirgine, ut est quorūdam opinio, è ciuitatibus primum Bersaide, & Corozaym exiet, ut in euangelio. Væh tibi Bersaida, uæh tibi Corozaym mater erroris. Deinde Hierosolymā ueniet, sedemq; in tēplo constituet, dicitans se Christum esse: ac multa prodigia faciendo Iudeos Christianosq; plurimos in suā sectā cōuertet: resistētes uero aut minime auscultātes, minis, cedibus, ac omni supplicio terreat: eoq; modo uniuersum orbē peragrabit trienniū ac sex menses: quo tempore calamitas hæc nulli æquiparanda fuerit, nec sinet ulterius seruire deus, ne & electi in errorem trahantur. Concidet ad extremum in Oliueti mōte, unde Christus in cœlum ascendit, ut aiunt doctores. Verum dei prouidentia non deerit. Enoc enim & Helias, ante item triennium & sex menses in orbem, confirmatum animos bonorum, uenient: futurum hoc malum prædicentes, Iudæosq; omnis, quotquot reperientur, in fidem conuertent. Secundum illud, si fuerit numerus filiorum Israel sicut arena maris, reliquæ saluæ fiant. Post mortem uero Antichristi x. l. saltem dies ante aduentum Christi dabuntur spatij pœnitentiæ, his qui forte aberrauerint. Post illud etiam tempus quando iudicium sit futurum, nobis incertum. Sed de ipsius Antichristi aduentus tempore Apostolus ait, non eum ante uenturum, quàm discessio fiat: hoc est à Romano imperio regnorum omnium defectio: quod profecto adhuc non uenit. Nam licet uidemus illud magna ex parte collapsum, donec tamen Gallorum reges erunt incolumes, ad quos res Romanas rueri pertinet: Romani imperij dignitas non usquequaq; peribit. Est & cui placeat ex nostris doctoribus: ad extremum hoc imperium ad unum ex ipsis regibus Gallorū integrum peruenturum, qui rebus feliciter administratis Hierosolymā adibit, ac se in monte Oliueti omni sceptro ac imperio abrogabit. Ex quo secundum supra dicta apostolica uerba statim Antichristus apparebit. Et in hanc quidem sententiam Beda. Ansanus Romanus martyr, Senensium patronus, uide inter res Senenses. Anastasius martyr & monachus, Persa genere, tempore Heraclij. Alter item monachus & confessor, Rom. ecclesie notarius prius fuerat: deinde cœnobio se addixit, quod est prope Nepesin. huius meminit Gregorius III. dialogorum. Anniceris Cyreneus nobilis equorū agitator, artē Platoni ostentaturus, ante academiā currus iunxit: sæpeq; eundem cursum, iisdem uestigijs, nihil aberrando repetijt. Quod cæteris admirantibus, Plato rem nulla laude dignam ostendit: propterea quod rei minimæ & nihil profuturæ animo nimium intentus maiores artis curas præuerteret, auctor Aelianus de uar. histo. Antiphilus Aegyptius pictor, Cresidemi discipulus, Alexandrum, & Philippum pinxit: Hippolytū tauro emisso expauescentē: In Pompeia Cadmum & Europen. Plinius. Antidotus pictor Euphranoris discipulus, cuius opera extabāt Athenis laudata: ipse diligētior q; numerosior, & in coloribus seuerus, maxime claruit discipulo Nicia Atheniensi. Plinius. Anselmus præsul Cantuariensis Normadus genere, ac monachus apud Anglos, magna doctrinæ fama temporibus Paschalis II. Pont. & Henrici III. imperatoris

Anto. Iulianus
Rhetor

Antonius Gni
pho gramma
ticus.

Antonius Mo
nachus.

Antonius
Antichristus

Ansanus
Anastasius

Anniceris

Antiphilus

Antidotus

Anselmus
Cantuariensis.

ANTHROPOLOGIA

- imperatoris, circa salut. annos M. L V I I I. Scripsit libros de meditatione, Cur deus homo:
Anselmus De libero arbitrio. de similitudinibus: de cruce: de Iob. Anselmus itē alter eodem ferē tem-
Lucensis pore præsul Lucensis, author ut Matildis Comitissa, quæ tūc Luca dominabatur, cœno-
Apelles bium S. Benedicti apud Mantuā ædificaret: ubi & ipse primo sepultus, deinde Mantuam
 translatus fuit. uterq; Anselmus inter sanctos relatus. Apelles Cous pictor olymp. c. XII.
 facile omnes superauit: uoluminibus æditis, quæ doctrinā eam cōtinerent. Aliorum opera
 solebat laudare: uerum unam deesse Venerem, quam Græci χάρῖτα uocant, dicebat. Pro-
 togenem etiā admirari solebat tanquam parē famæ suæ, uerum una tantum re inferiorē,
 quod ille de tabula manum nesciret tollere, memorabili præcepto, nocere sæpe nimiam di-
 ligentiam. Acceptus fuit in primis Alexādro magno, à quo tantū uoluit pingi: Opera eius
 innumera: sed præcipua duæ Veneres prædicātur, altera è mari egrediens, altera Cois im-
 perfecta, quam nullus postea ausus fuit perficere. Dicitur proponere solitus opera in per-
 gula, ipse post latens iudicia prætereuntium explorans: ex quo sutoris illa reprehensio cre-
 pida fuit, & postera die de cruce iudicāti Apelles indignatus: noli, inquit, supra crepidam.
Hereticus Nota & cum Protogene, qui Rhodi uiuebat, illa linearum cōtentio, quam tabulam plures
Apelles se uidisse testantur. Plinius. Apelles alter è sectatoribus Marcionis: de cuius hæresi Rhodo
 sic scribit: Senex habuit nobiscum sermonem, in quo multa perperam dicere uidebatur,
 Fidei in primis non discutiendam rationē, sed in eo quod quisq; crederet permanere oportere.
 Christi crucem omnibus profuturam, modo bene uiuant. Prophetias non recipiebat,
 quod pugnantia loquerentur, & sibi inuicem aduersarentur. Principiū de deo sicuti & nos
 dicebat: quem cum interrogarem causam, Quomodo æternum principium aut quando, se
 nescire respōdit, quomodo unigenitus dei filius esset, sed sibi sic uideri. Tunc ego risi eum
M. Apitius qui se doctorem fateretur eorum quæ ignoraret, ex Eusebio lib. v. M. Apitius altissimus
 nepotum gurges Plinio uocatur, libros, ut ait Suidas, de gula conscripsit, pro qua multas
 absumpsit opes. Cum audisset in Africa cancos marinos maiores nasci, pro quibus antea
 multa in Gallia impēderat, illuc adnauigauit. Cumq; falsum esse quod audiuerat in itinere
 accepisset, nauis gubernatorem uertere cursum retro iussit, execratus prouinciam & inco-
Appianus las. Appianus Alexandrinus x x I I. libros historiæ Romanæ composuit: quorū nouem
Alexand. tantum ad nos peruenere, cōuersi à P. Candido, qui minister Nicolai, Pont. v. ab epistolis
 fuit. Primus Libycus inscribitur de I I. bello punico tractans. I I I. Parthicus. I I I I. Syrus, bel-
 lum uidelicet cum Antiocho. I I I I I. Mithrydaticus, de ciuili quoq; bello Cæsaris & Pom-
 peij libros v. de bello Illyrico librum unum, de Celtico item. Fuisse Hadriani temporibus
 ipsemet in Syriaco testatur his uerbis. Hierosolymam Hadrianus ætate nostra sub-
Appion uertit. Sed & gesta imperatorum scripsisse in fine Illyrici etiam demonstrat. Appion Ale-
grammaticus xandrinus grammaticus, ut autem scribitur Heliconio Cretēsis Plistonici filius, audiit Eu-
 phranorem iam senem. Fuitq; Didymi magni alumnus. Docuit Romæ Tyberij & Claudij
 temporibus, successor Theonis grammatici, æqualis Dionysio Halicarnasseo, scripsit An-
 nales: præterea complura. Hunc cymbalum mundi Tyberius appellare solebat. Tanta uir
 arrogantia fuit, ut donare se immortalitate diceret illum, cui opera sua dedicasset, uti Plu-
 nius refert. Hunc insuper cum Philone Iudæo contendisse, cum legatione uterque apud
Appollina Claudium uteretur, diximus in Philone. Apollinares duo, pater & filius, è Laodicea Syriæ
res duo. urbe oriundi, doctissimi uiri fuere. Pater presbyter, filius lector: Ambo doctores eloquentiæ,
 Pater grammaticus: filius Rhetor. Pater cum esset Alexandrinus genere & prius Berythi
 docuisset: postea Laodiceam ueniens duxit uxorem: ex qua filium suscepit Apollinarem.
Appollina Qui cum exerceretur cum Epiphaniō sophista, homine minime Christiano: eius cōsuetu-
ris iunior. dine à Theodoro præfule Laodicensi iussus abstinere, nequaquā obtemperauit. Quapro-
 pter à Georgio Theodori successore commercio Christianorum interdictus, ob indigna-
 tionem statim in hæresim erupit, cuius ipse princeps fuit. Nam primum quidem dicebat
 animam à deo, uerbo, factio homine, non adsumptam: deinde quasi corrigentes se ipsos
 adiecerunt: animā quidem adsumptam, quæ tamen non haberet mentem, sed deum uerbū
 esse pro mente. Hæc Socrates in historia. De eodem Sozomenus sic ait, Apollinaris Syrus
 omni scientia instructus, & Gregorius, & Basilius Cappadoces, prohibiti à Iuliano princi-
 pe uti Christiani Græcorū studijs & disciplinis erudiri. Tūc Apollinaris cum esset doctus
 & ingeniosus, ad imitationem Homeri Hebræorum antiquitatē heroico carmine scripsit
 usq;

usq; ad imperium Saul **XXIII**. libris, unicuiq; libro literæ nomen ponendo, uti in Homero legitur. Imitatus præterea Menandri soccum, itemq; Euripidis cothurnum, ac Pindari iyræ, argumenta è sacris sumpsit libris: omnes Encyclias lectiones breui tempore composuit, quæ opera uetustis inferiora nulla in re præter opinionem habebantur. Scripsit & ad Iulianum principem cõtra populos paganos, quem librum pro ueritate inscripsit. Hieronymus uero de eodem sic scripsit. Apollinaris Laodicensis Syriæ Præsul patre presbytero, magis grammaticis in adolescentiâ operâ dedit. Deinde in sacros libros innumerabiles cõmentarios scribēs, excessit sub Theodosio: extant eius aduersus Porphyriõ, **XXX**. lib. qui maxime probantur. Idem quoq; Hieronymus alibi. Apollinaris contra Porphyriũ egregia conscripsit uolumina, probo laborem uiri, licet fatuum eius dogma in plerisq; cõtemnam. Apollinaris alius Præsul Hierapolitanus, sub M. Antonino Imp. emicuit: cui nobilem librum de fide Christianorũ dicauit. Extant & eius **V**. aduersus gentes libri, & de ueritate duo, & contra Cataphrygas qui tunc primum cum Prisca & Maximilla insaniebant, uaticinãtes Montano autore: ex Hieronymo & Eusebio libro vi. Aur. Apollinaris scripsit Cari principis gesta uersibus iambicis, ut testatur Vopiscus. Apollinaris item martyr sub Vespasiano Præsul Rauennas, eodẽ Petro apostolo missus, cuius erat discipulus, natione Romanus, post multa prodigia ex eo uisa iam senex interfectus est. Apollodorus Atheniensis grammaticus Asclepiadis filius, discipulus Panætij Rhodij philosophi, & Aristarchi grammatici, primus qui genus metri Triambicum cœperit, ut Suidas testatur. Scripsit quoq; historiã Atheniensem **XXX**. annorum, usq; ad reditum Heraclidarũ. Diodorus. Apollodorus alter Atheniensis poeta Comicus, tempore quo & Menander fuit. Fabulas ipsius nonnullas commemorat Suidas. Apollodorus Tarsensis poeta Tragicus. Cuius Titẽ ragœdias idem recenset autor. Apollodorus Pergamenus, Cæsaris Augusti præceptor & familiaris. Scripsit de arte Rhetorica, & Apollidoream sectam introduxit. Strabo. Apollonius Rhodius, quod in Rhodo agitaret: Alexandria autem natus, Callimachi discipulus, æqualis Eratosthenis grammatici. Cuius etiam successor fuit in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæũ Evergetem. Scripsit Argonautica uersu hexametro. Suidas. Apollonius Alexandrinus, cognominatus Dyscolus, pater Herodiani grãmatici, nobilis & ipse grãmaticus, filiumq; erudit. Scripsit de compositione partium orationis & alia complura in arte grammatica. Apollonius Aphrodisæus historicus: scripsit res Carias, de Trallibus, de Orpheo eiusq; mysterijs. Apollonius Molo Rhodius præceptor Ciceronis, Romæ docuit, quò legatus uenerat de præmijs Rhodiorũ dictatore Sulla. Orator unus in causis scriptorq; præstantissimus, & in adnotandis animaduertendisq; uitijs & instituendo docendoq; præstantissimus, ut ait Cicero in Bruto. Apollonius Alabandensis: Alabanda enim oppidum est minoris Asiæ, dicendi magister cum mercede doceret, tamen nõ patiebatur eos quos iudicabat non oratores euadere, operam apud se perdere, dimittebatq; quemq; ad quancunque artem putaret esse aptum, ad eam impellere atq; adhortati solebat. Cicero in primo de oratore. Apollonius Nyffeus Panætij Stoici familiaris. Strabo. Apollonius Erophilus appellatus, quod Erophili discipulus fuit, scripsit de unguentis: autor Athenæus. In Plinio aut Apollodorus scribitur. Apollonius Astrologus, qui inter cætera de Conicis figuris nobilem edidit tractatũ, qui cernitur in bibliotheca Vaticana. Apollonius Senator Romanus sub Cõmodo & Seuero principibus, proditus quod Christianus esset uti rationem suæ fidei redderet nobilem super hoc librum cõposuit, quem in senatu recitauit, securi nihilominus percussus, quod huiuscemodi hominibus qui ante eos adducerentur ex lege decreuerant minime parcendum, nisi deserta fide. Ex Hieronymo. Philostratus duos ponit inter Sophistas Apollonios, Naucratiã unum, alterum Atheniensem. Qui ambo M. Antonini principis tempore concurrentes docuere Athenis. Apollonij Tyanei uitam multi composuere, sed præcipue Damis eius peregrinationis comes, à quibus Philostratus mutuatus **VIII**. uoluminibus interpolauit, ex quo & ego præcipua quum multa superuacua sint breuiter apposui.

APOLLONIUS è Tyana fuit ciuitate Græca in Cappadociæ finibus, arte olim nauta. Apollonius Tyaneus. Dicebatur Iouis filius, familiarisq; Æsculapij, ante omnis pulcherrimus ac sanctissimus. A coitu uino, & carnibus abstinebat, solis uestibus linteis amiciebatur, comã nutriebat, in templis & cum sacerdotibus plerunq; uersabatur. Præuidit Cilicem quendam lasciuum hominem tertia die interemptum iri, atq; ita contigit. Quinquennium integrũ siluit. Oriente sole

Apollinaris
Præsul Hier.

Aur. Apol.
Apollinaris
martyr.
Apollodorus
grammaticus

Apollodo
rus poeta.

Apollod. phi.
Apollonius
Rhodius.
Apol. gram.

Apollonius
Molo.

Apol. Ala
bandensis.

Apollonius
Nyffeus.

Apol. Eroph.
Apol. Astrol.

Apol. Sena.

Apol. II.
sophistæ.

Apollonius
Tyaneus.

sacra quaedam in occulto dijs faciebat, solis quatuor discipulis suis illa communicans. Aie-
 bat oportere qui recte philosophantur adueniente aurora cū dijs uersari: præcedente autem
 de dijs loqui, reliquum uero tempus humanis rebus sermonibusq; impendere. Se quoq; con-
 sultore deo, & duce demone singula facere profitebatur, scireq; omniū linguas absq; doctri-
 na, & cogitationes hominū introspicere, futura præuidere ac præterita diuinitus. Arabes ad-
 sumpto in cibo draconum corde uel hepate, ab auibus non secus atq; ab oraculis auguria ca-
 ptāt: quod & Apollonius illic est adsecutus, qui etiā somnia recte interpretabat, & portenta
 declarabat. Damnauit sacrificium animalium, thure sacrificabat, orabatq; solem ut concede-
 ret, uiros bonos agnosceret, improbos uero neque agnosceret, neq; agnosceretur ab illis. Pre-
 cabatur item & sic deos, Concedite mihi pauca habere, & nullius indigere. Dicebat etiam
 eos qui nulla libidine tanguntur, posse tamen ardentem amare, quod in Eunuchis sit manife-
 stum. Sapienti maius periculum imminere ab inuidia, quàm uel nauiganti à tempestate, uel
 pralianti ab hostibus. Turpiusq; esse pecuniæ studere, q̄ uetri, uel luxuriæ. Nam pecuniam
 ad hæc aliaq; uitia expeti. In monte Caucaſo luctu ad lunæ lumē cognouit phantasma La-
 mia, quod nunc apparebat sub uarijs figuris, nūc euaneſcebat: obiurgauit ipsum, & prorsus
 euanuit. Scribitur & eius mora cum Bardasane Babylonie rege, à quo maxime honoratus,
 insuper & comitibus & uatico usque in Indiam adiutus: quam ubi attigit, de Elephatorum
 natura hæc scribit. Elephantus est iustissimus, equitatur regiturq; à puero: mansuetior fit ho-
 mini quàm canis, & magis cum eo ludit: scribit, ad tibiam artificiose tripudiat: prudentia cō-
 filioq; secundus est ab homine, & ipse quoque habet sapientiam ac mentem. Nam si qui uul-
 nerentur, alius Elephantus medetur aloēs lacrymas infundens uulneri: uiuit annos, ut con-
 pertum est, plures quàm quadringentos. Apud Indos quidam sapientes & sancti appella-
 tur Oxidrachi, qui urbem suam ab hostibus, non manibus, sed oratione defendunt, Iuppiter
 enim ab eis obsecratus, hostes tonitruis & fulminibus arcet. Narratur deinde Apollonius à
 Phraote rege Indorum humaniter exceptus, conuiuioq; adhibitus, ubi ambo oleribus tan-
 tum pasti, reliqui conuiuæ sumptuosos uenationum cibis. Nam rex ipse & uino & carnibus
 etiam abstinebat. Deinde cum maximū post cœnam tripudium fieret, Damis scribit Apol-
 lonium audiſſe à rege, quod Indi sapientes putant usu musicæ induci somnum quietum,
 somniaq; iucunda. Vinum insomniā facit inquieta, mentem in uigilia caliginosam, & saepe
 oculos cōnuentes: aqua autem potor semper est sobrius, sui compos, uigil, quietus dormit,
 dormiens uaticinatur. Mens non suffocata uino quacuncq; in somno prælagit, facile discer-
 nit & colligit: unde somniorum interpretes sola matutina somnia interpretatione digna exi-
 stimant. Ansurus summus uates iussit sacerdotes, qui responsa clara accipere & sincere red-
 dere uellent, integrum diem à cibo, à uino autem triduo abstinere. Post hæc congressus cum
 Iarcha philosopho Indo est, ad quem cum literis commendatitijs peruenit. Hic enim Indo-
 rum sapientum princeps, diuinitus Apollonio nomen eius, parentes, mores, & quacūq; ipsi
 contigerant dixit, perinde ac si omnibus interfuiſſet. Item eos sapientes qui secum agerent
 meridie se lauare: postea adorare deum, cantu choream facientes, & interim baculis terram
 percutere, quæ instar marini fluctus sese in tumulū attollebat, postea residebat: peractis sa-
 cris disputare cōsueiſſe. Dicebat præterea se tum cæteros q̄ boni essent deos esse, coliq; à se
 ac suis opinionē Pythagoræ de circuitu animarū, quam ipsi didicerūt à Pythagora, & Egy-
 ptijs tradiderūt. Bragmanas à carnibus abstinere, Auum suum philosophū annos centū ac
 triginta uixiſſe. Aiūt Indi præter quatuor elemēta esse naturam quintam, Aetherem scilicet,
 deorum generationem: quæ enim ex aere trahūtur, mortalia esse: quæ ex aethere, immortalia
 & diuina. Et ab initio cuncta mūdi membra simul facta fuisse: esse enim animal cum anima
 lia cuncta producat: & sicut quoduis aliud animal, ita mundum simul totum non per partes
 natum fuisse: maris & foeminæ uicem gerere, & amore partium suarum mutuo constare: par-
 tes mundi propter mentem quæ illi inest, in se inuicem conuenire: regi autem mundum non
 una manu, sed multis: primam perfectissimamq; mūdi sedem deo attribui, huius animalis ge-
 nitori: cæteras uero dijs, qui eius partes gubernant. Damis refert, sapientes illos, se præſente
 claudum quædam, cæcum alium, rursus mancum alium prodigiose curasse, & consuluisse, ut
 à uino generaturi homines abstinerēt, itemq; pueri. Nam uinosus gignit infanos, & uinum
 in pueritia gignit infantiā. Aiūt qui oua noctuæ mediocriter elixata comederit, odio uinum
 habebit. Apollonius composuit libros de Astrologica diuinatione quatuor, scripsit etiā quæ
 sacra

Bardasanes

De Elephātis

Oxidrachi

Iarchas

sacra & quomodo dijs singulis acceptissima sint. Addit Damis Iarchā septē annulos Apol-
 lonio dedisse stellarum septem nominibus cognominatos, quorum singulos singulis diebus
 gestabat iuxta dierum nomina illos distinguēs. Inquit Iarchas, uidetur mihi, uirum qui præ-
 scire futura uoluerit, caste, sancte dispositū esse oportere, ita ut nullius sordis macula animā
 eius inquinēt, nullasq; delictorum cicatrices menti impressas gerat. Addit medicinam à di-
 uinatione exordium habuisse: nam Æsculapium ex patris Apollinis uaticinijs mortis profi-
 cina remedia composuisse. Dicit apud Indos esse lapillum Panthauram ignis instar micantē, *Panthaura*
 sub terra passus quatuor nascentem: tantum uero spiritus inesse, ut intumescat, & plerunque *lapis.*
 scindatur terra ubi eiusmodi lapis concipitur: hic ita lapides attrahit, sicuti magnes ferrum.
 Laudans Iarchas Apollonium inquit, mirari nemo debet si diuinandi scientiam consecutus
 es, cum tantum aetheris in anima geras. Post hæc Apollonius, cum de Tantalī fonte bibisset *Tantali*
 reuersus ad proprias sedes. Erat enim iuxta Iarcham Tantalī statua, phialam propinans ple- *font.*
 nam continuo liquore, de qua bibentes ad philosophiam simul & ad amicitiam inuitaban-
 tur. Cumq; morbus grauius Ephesum inuasisset, rogatus ab eis idem gessit, quod olim Py-
 thagoras apud Thuriōs Metapōtinōsq; fecisse perhibetur. Duxit turbam ad theatrum, ubi
 pro malis depellendis sacrificia fieri consueuerunt: ibi senem quendam mendicanti similem
 inuentum, Ephesijs inquit, cædite lapidibus hūc deorum inimicum, nōne uidetis huic ocu-
 los igne plenos esse? Quo uiso cognouerūt Ephesij dæmonem esse, ac lapidibus obruerunt:
 deinde iubente eo detexerunt: euanuerat hominis imago, & grande corpus canis conspicie-
 batur: sic Ephesij morbo liberati sunt. Post hæc ad tumulum Achillis obsecrauit Achillis nu-
 men, ut sibi antiquam eius imaginem demonstraret: parumper tumulus intremuit, & iuue-
 nis quidam apparuit, primo statura cubitorum quinque, paulo post duodecim, pulchrior
 quā dici possit, Interrogauit quinq; friuola nimium, ad grammaticos & historicos perti-
 nentia. Videns adolescētem nimis lasciuientē, ridentemq; sine causa nimium & secum ipso,
 sequentem atq; cantantem, cognouit eum à dæmone occupatum esse, compulit dæmonem
 corpus eius relinquere, quo discedente in rei huius signum statua quædam proxima cecidit.
 Item cum uideret Athenienses in theatro, inter Orphei carmina theologiamq; ad sonitum
 tibie saltantes, redarguit lasciuum mollemq; saltum: confirmauit autem carmina grauiusq;
 tripudij. Apollonius & Damis scribūt, quod Menippus Demetrii Cynici discipulus, adole- *Menippus*
 scens formosissimus, cum Corintho Cenchreas proficisceretur, obuiam habuit quandā ima-
 ginem puellæ peregrinæ speciosæ diuitis, quæ aiebat se esse illius amore accensam: inuitauit
 ut ad eius domum diuerteret in suburbanum: ille amore captus saepe illic se illi commiscuit,
 ac de inuendo matrimonio cogitabant: habebat domum regio ornata apparatus. Apollo- *De Lamijs*
 nius cum in ea domo singula considerauisset, exclamauit illam esse quandam ex numero La-
 miarum, quas aliqui laruas, aliqui lemures appellant: quæ sunt ad uenerem pronæ, & huma-
 nas carnes uehementer expetunt, uenerorumq; cupidine alliciunt eos, quos cupiunt postea
 deuorare. Preciosa autem illa domus ornamenta, mensas, epulas, pingernas, inquit esse tan-
 quam hortos illos Tantalī, qui sicut ab Homero scribitur, apparent aliquid esse cum nō sint:
 omnia enim illa uanas imagines esse. Iussu Apollonij omnia illa subito euanuerūt, & illa con-
 fessa est se esse Lamiam, Lamiasq; consueuisse pulchris adolescentum corporibus uesci, cum
 ad summam sanguinis abundantiam peruenissent. Hæc in mediâ Græciâ facta palàm tan-
 quam certa à plurimis habentur. Cum Nero philosophos exterminasset, Apollonius ait, ho-
 mo deorum ludibrium est, iuxta Platonis sententiam. Hominum uero ludibrium est rex im-
 pudicus. Nihil sine dijs sumus, itaq; orandum ut nobis duces sint. Nihil est tam terribile, ut
 sapientem terrere possit. His qui ueram sapientiam modestiamq; attigerunt, omnia quæ à
 dijs mittuntur prospere succedunt. Sapientia mea ex diuino afflatu prouenit. Dijs non sem-
 per in eodem permanent loco, sed nunc ad Æthiōpas, nunc ad Athon, nunc ad Olympum
 proficiscuntur. Cum per syngrapham accusatus esset, quod Neroni detraxisset, & prætor syn-
 grapham lecturus acciperet, nulla reperit uestigia literarum. Idem sub Domitiano illi conti- *Puella re-*
 git. Puella quædam Romæ mori uisa est, quæ habitabat in domo consuli uicina, efferenti- *nixit.*
 bus eam præcepit Apollonius deponere feretrum: attrectans igitur puellam, illiq; admir-
 murans, ab ea quæ uidebatur morte ipsam reuocauit: quæ statim etiam loqui incipiens in pa-
 ternam domum redijt, sicut Alceste quondā in uita restituta. Vtrum autē scintillam animæ
 in ipsa inuenerit, quæ ministros medicosq; latuerat: siue decidēs forte pluuia disparatam &

- penè iam extinctam animam calefaciens in unum cōgregauerit, difficile coniectu est, nō mihi solum, uerum etiam his qui uidendo interfuerunt: id autem satis constat dum funus efficeretur, forte pluuisse. Apollonius in epistola ad Indos quadā (multas enim ad eos misit) inquit, Oceanus à spiritibus sub aqua exiltētibus impulsus ex multis hiatibus, qui partim sub ipso, partim in terra circa ipsum sunt, ad exteriora diffunditur, ac rursus retrocedit, postquā uelut anhelans is quem diximus spiritus reledit. Huic opinioni fidem facit, id quod apud Gades ægrotantibus cōtingit. Nam quo tēpore excrecens aqua regionē inundat animæ morietes nō deserūt, quod profecto nō eueniret, nisi spiritus ipse in terrā secederet. Apollonius socius cōsciūsq; fuit coniurationis in Neronem qua profligatus fuit. Noscebat autē futura non incantationibus utens, sed ex his coniectans quæ sibi dii immortales ostendebant. Quondam nauigiū satis idoneum nactus cum Leucadem tenuisset, Achaiam iturus, descendamus inquit, ex hac nauis: illa uero quāquam tunc quieta paulo post submersa est. In Ægypto autem existens noscebat quæ eo tēpore fierent Romæ in exercitu contra Vitellium Imperatorem.
- Ratio fluxus Oceani. Cōtra Neronem.* Apud Vespasianum in honore fuit, quem ita adhortabatur: Vespasiane quæ ad imperiū attingent tanquam rex administra: quæ autē ad corpus, tanquam priuatus. Munera deinde ab eo oblata renuit dicens, auarīs hominibus, qui harum rerum indigēt, esse tribuenda. Vidēs leonem cum hominibus māfucte uersantē, & ad pedes suos procumbentē ait, in eo animam Amis regis esse: tunc leo rugit, fuditq; lachrymas. Idem Athenis ignotis dijs aras constitutas esse nouit diuinitus, & dixit quicquid Timasioni Ægyptio à neuerca contigisset. Peragrauit deinde uersus occidentē ad gymnosophistas Æthiopum philosophos. Illic Thespition gymnosophistarū dux senior præcepit arbori ulmo, ut Apolloniū salutaret, illa salutauit distincta quidē uoce, sed tenui & fœminea. Gymnosophistæ à carnibus & libidine abstinent, meridie sacris incumbūt. Thespition inquit, Frugalitas, sapientiæ ueritatisq; magistra est, uictus labore manuum comparandus. Apollonius ait Indos acutiores esse Æthiopibus, quia in aere puriore degāt: ueriora etiā de natura & dijs opinari, quod propius deos & principia substantiæ calidæ, atq; animantia generantis habitaret. Addit Socratē diuinum fuisse, neq; aliam ob causam per bestias arboresq; iurare, nisi ne per deos ipsos iuraret. Dijs obistere, insania est: male fortunata apud homines apparet iustitia: ab loue em̄ & fati ordinata, ut hominibus non afferatur iniuria, nusquā nequis sibi ipsi iniuriaretur prouidit, Extat Apolloni epistola, qua dæmonē satyrum in Æthiopia se mansuefecisse narrat: mansuefecit autem, ut narrat Damis, uini potu, quū contumeliose lasciuire soleret in fœminas. Interea Titus captis Hierosolymis omnia circum loca cadaueribus cōpleuerat: à finitimis autē gentibus ob uictoriā coronam offerētibus respuit, dictitans se tali honore indignum: non enim se esse tantum operū autorem, sed deo iracundiā contra Iudæos demonstranti suas manus præbuisse. Apollonius hortū cōsiderans, diuinitus cognouit in eo thesaurū absconditum. Quumq; his inter agrī dominū & thesauri repertorē esset, ait ei dandum qui melius uti sciret. Item adolescentem uidens rabie furem, cognouit quis esset rabiosus canis, qui eum læserat: canis ille iussu eius lambens uulnus curauit adolescentē, canem uero natatu fluminis curauit: medica mētum nanq; rabiei est aqua, si eam attingere rabiosus audeat. Item præuidit qua morte Titus moriturus foret. Quū autē Domitiano qui omnes philosophos eiccerat suspectus esset, atq; in cōpedibus ab eo uinctus interrogaret, quo modo crus cōpedes sustineret, respōdit, nescio: mens enim alijs intenta est, quæ aut non dolebit, aut dolorē sedabit: cogitat autē nūc mens hoc ipsum non cogitare talia: Animā capere nequaquā poteris, quinetiā nō corpus, quoniam tibi factorū ordine nō subijciōr: atq; hæc dicens ē prætório disparuit: solebat enim pedes diuinitus soluere cōpedibus. Ritu etiam Pythagoreorū, atq; Bragmanum linteis amiciebatur, & calciamēta ex arborum corticibus gestabat, dicebatq; ab omni uenere abstinere me iuuat, & hoc ipsum amo nihil amare. Quod aut sit hominibus cum deo quædā affinitas, per quā solus ex omnibus animalibus deū cognoscit, & de propria natura philosophatur, & diuinæ uocis est particeps, formaq; deo similis est, & à deo uirtutes habet, per quas deo proximus redditur, Apollo nos docuit. Leuibus tenuibusq; cibarijs uescor, quæ mihi lōge sunt iucundiora, q̄ lautæ & apparatussimæ aliorū dapes, atq; hoc admirabilē quandā & arcanam perspicacitate sensibus tribuit, nec turbidū quicquā aut obscurū circa ipsos manere patitur, facit: sicut ut tanquā in speculi claritate cūcta perspiciam, tam etiam facta q̄ futura. Præcipiebat insuper ne simus de cōsilijs deorū curiosi. Dum Romæ Domitiana occideretur: ipse autem Epheli

Ephesi meridie disputaret, rem totam quasi ante oculos positam cōspexit, multisq; narrauit.

De Apollonij aetate & morte Damis nihil scripsit: quidam octogesimum, alij nonagesimum, pleriq; centesimum aetatis annum excessisse perhibēt, non minus quā in iuuenta ualidum & formosum. Traditur à quibusdā ipsum Ephesi decessisse. Alij in Lyndo mortuū asserunt, cum Palladis templum ingressus, repente ex hominum conspectu disparuisset. Alij in Creta cum esset in tēplo cōclusus sponte patefactis foribus exiisse, & iterum intrasse, & illinc ascendisse in cœlum: auditamq; esse uocem quasi cantantiū uirginū: ueni de terra, ueni in cœlum, ascende sicut inde in terram descēdisti. Adolescens quidā post Apollonij mortē dormiens primum, deinde etiam experrectus uidit, audiuitq; Apolloniū de anima ita dicentē: immortalis est anima, non humana res, sed à diuina prouidentia profecta: ipsa igitur post corruptū corpus tanquam uelox equus uinculis solutus facile huc atque illuc discurrens miscetur leui aeri, graue molestamq; seruitutē exuta. Ipse uero omniū sermonibus tanquam deus colitur, & sacra Tyana regijs illum honoribus prosequitur. Cupiebat autē coram nullis testibus mori, adeo persuadēdi cupidus erat se semper esse uicturū. Sic igitur existimandū, uiros bonos dei particulam quandā habere, mundum autē qui opifici deo adiacet, omnia quæ in cœlo, terra, mari sunt existimare debemus: cuius etiam homines præter fortunæ rationē sunt participes. Est autem & in bono uiro mundus quidā, sapientiæ mensurā non excedens. Verum huiusmodi figuram inordinatæ animæ furiosius attingētes, omnia perturbāt. Hepar, in quo uaticinij sedē esse dicunt, eius artis periti, ex nō puro sanguine constat: totum enim syncerū purumq; sanguinē cōtinet cor, eumq; per uenas in uniuersum corpus diffundit. Bilem autē in hepate iacentem iracūdia excitat, timor autē in cōcauas hepatis partes eandem subducit: quod si quis ipsam iritauerit adeo efferuet, ut suo uase cōtineri non ualens supino hepatis superficie perfundatur, atq; ita partes omnes hepatis occupet, quæ antea synceræ fuerūt & aliquid portendere idoneæ. In animalibus uero quæ timore terre hūit, subsidens bilis simul cōtrahit quicquid lenibus hepatis partibus luminis inerat: tunc enim introrsum cedit purioris sanguinis pars, qua hepar illustrabatur, cum natura pelliculam, quæ circa ipsum est prætendat, & qui turbulentus inest sanguis supernatet. Aphrodisius præsul Bituricensis Petri discipulus genere Aegyptius iacet apud Bituriges. Aphthonius Sophista scripsit προγυμνάσματα, id est, præexercitationes in Rhetorica. Item in artē Hermogenis, cuius liber adhuc extat. Apfines Gadareus sophista, uir erro, primū Smyrnæ ab Heraclide Lycio, deinde Nicomediæ à Basilio eruditus: postremo Romæ docuit Maximiani tēpore, à quo ad consulatū usq; prouectus est, ut ait Suidas. Eius extant hodie scripta quadā in Rhetorica. Alterū Apfinem sophistam Philostratus inter amicos suos cōnumerat. Apsyrtus Proconnesius è Nicomediā oriundus militauit sub Constantino Imp. circa Istrum. Scripsit ἰππιατρικόν, id est de cura equorum: sed & Cimon Atheniensis ἰπποσκοπικόν, id est, de equorum cōsideratione. Suidas. L. Apuleius Tribunus Pl. die dimisit Camillo, ex quo ille in exiliū Ardeam abiit. Liuius L. Apuleius Saturninus Trib. Pl. seditiosus, ut gratiā Tribunorū militū pararet, legem tulit, ut ueteranis centena agri iugera in Africa diuiderētur. Et intercedentem Bebiū collegam facta per populum lapidatione submouit. Glauciæ Prætori, quod is eo die quo ipse concionē habebat, in filiēdo potestatem populi aduocasset, sellam concidit. De quo uide Cæciliū plura scribentem. Liuius autē in Epitome sic ait. Apuleius Saturninus adiuuante C. Mario, & per multas occasiones à Numio cōpetitore Trib. Pl. per uim creatus, non minus uiolenter tribunatum quā petierat, gessit: & cum legē agrariam per uim tulisset, Metello Numidico quod in causa minime iurasset, diem dixit: qui cum à bonis ciuibus defenderetur, ne causa malorū certamen esset, uoluntariū in exiliū Rhodum profectus est. Ibiq; legendo & audiēdo magnos uiros aduocabat. Idem C. Memium candidatū quod actionibus suis aduersariū timebat interemit. Quibus rebus cōcitato plurimū senatu, oppressus armis cum Glauciā prætore, & alijs eiusdē factionis socijs interfectus est. Q. Metellus ab exilio ingenti fauore reductus. L. Apuleius philosophus Platonicus è Madaura Africa oppido, patrem habuit Theseum, matrem Saluiam, ut ipsemet in Metamorphoseos libris testatur. Athenis liberales artes adsecutus, Platonis decreta sibi proposuit ante omnia sectāda. Omnigenæ uir eloquētia & diuersam ab antiquis ingressus uiam, nouū dicēdi genus adsumpsit. In uerbis enim nouus, in sententijs creber, in trāslationibus audax, in inuēctione acutus, in elocutiōe uarijs, ut in ipsius operibus licet deprehendere. Nam libros XI. Metamorphoseos scripsit de Asino aureo,

De obitu
Apollonij.

Aphrodisius

Aphthonius

Apfines

Apsyrtus

L. Apuleius

Apuleius Saturninus.

C. Memius

Apuleius philosophus

ANTHROPOLOGIA

Lucianum imitatus sophistam, qui Graece simili ferè argumento scripserat. Ob quam rem fabulam hanc Graecanicam uocat. In qua fingit sese ingenij fortunaeque periclitandae gratia, cum aliò tum in Thessaliam profectum. Ibiq; à laga dum in auem cuperet in asinum esse immutatam, pristinum tamen sensum retinentem. Multa quoque se passum, multa per ærumnas & labores didicisse, ut planè hoc commento mores humanos uariosq; euentus, quis possit ex ea fabulae lectione perspicere: quin obiter anum quandam consolatricem puellae captivae referentem inducit: quam qui nosse melius cupit, Fulgentium super hoc ipso figmento quae enarrauerit inuestiget. Deniq; post uarios labores, lunae auxiliatricis ope, ut ipse ait rosas de manu Ægyptij sacerdotis acceptis ac deuoratis, homini est restitutus priori, & religionibus magnis initiatus. Deinde Floridorū libri iiii, quod florū modo uarietate doctrinae, multipliciq; eorū cognitione delectet: uersantur enim in genere demonstratiuo. Orationes continet ad Africae procos. habitas. Duos item libros in Apologiam magicā: fuerat enim à Sicinio Æmyliano cum alijs tum magicā criminibus accusatus corā Claudio Maximo Africae Procos. De deo Socratis librum unum, in quo Platonis theologiam collaudat, postremo deum hunc quem ille uti consiliarium audire uidebatur, tollere uidetur. Super quo Augustini uerba de Ciuitate licet in medium adferre: Apuleius librum de deo Socratis scripsit, ubi differit ex quo genere numinum Socrates habebat adiunctum & amicitia quadam conuerbium deum, à quo perhibetur solitus admoneri, ut desisteret ab agendo quando non feliciter fuerat euenturum. Dicit apertissime non illum deum fuisse, sed daemone, diligenti disputatione pertractans istam Platonis, de deorum sublimitate, & hominum humilitate, ac daemorum mediocritate sententiam. De magica uero ipsius idem Augustinus sic ait: Apuleij philosophi Platonici extat oratio copiosissima, qua à crimine artiū magicarum se alienum esse defendit, seq; aliter non uult uitio carentem uideri, nisi ea negando, quae non possunt ab innocente conuinci: ac omnia miracula magorum, quos recte sentit esse damnandos, declarat fieri & in operibus daemone: hæc ille. Scripsit & de dogmate Platonis, eius decreta breui epitome complectendo, cum altero libello qui de philosophia inscribitur ad Faustinum filium, qui pars prima est. De mundo item librum unum ad eundem, qui naturalem continet philosophiam. Trimegisti postremo antiquissimi philosophi dialogum conuertit. Aquilij & Vitellij simul cum filijs Brutij Tarquinius reducere quasi uere, capiteq; damnati. Liuius ij, M. Aquilius consul Aristonicum in triumphum duxit. In Sicilia bellum seruile concitatum conuenit. Accusatus denique quum de repetundis causam diceret, M. Antonius qui pro eo perorabat, tunicam à pectore eius discidit, ut honestas pro republica cicatrices ostenderet, quibus cōspectis, proculdubio absolutus est. Liuius libro lxxix & lxx. Aratus Sicyonius, uir admodum potens in patria, tyrannisque maxime infensus, quos Sicyonia ciuitas alere consueuit. Erat enim eius loci tyrannus eo tempore Nicocles, qui multis incommodis ciuitate adfecerat. Arato igitur libido subiit patriam liberandi, coactisque omnibus quos Nicocles in exilium egerat, coniuratis quoque alijs Sicyonijs, ac nocte in urbem per scalas mœnibus adpositas ingressi, tyrannum metu sponte profugere coegerunt. Hinc Aratus cōposito patriae statu, ac restituta libertate Achæos in amicitia adsciscere conatus est, à quibus Imperator delectus, annos XXXIII. eorum rempub. feliciter administrauit: ac primo Locridem & Carylidiam depopulatus, postremo Acrocorinthum expugnauit, Macedonas ex eo loco depellens, Argeorū tyrannos, Aristonicū primo, deinde Aristippum bello sustulit, Lysidem tyrannū Megapolitanum insidijs adpetijt. Sed & nomē eius Ætolorum res maxime illustra uere, quos Achæis aduersos in finibus agri Megarensis saepe superauit. Sublatus tandē ueneno dicitur, eoq; lento ac sensim dato à Philippo iuniore Macedoniae rege, qui eius uirtutē & potentiā formidans amicitiae specie ad se illexerat. Sepultus Sicyone. Aratus poeta solēnis, in grāmatica Menecratis discipulus, in philosophia Timonis & Menedemi. Emicuit Olymp. CXXXIII. regnate Antigono in Macedonia Demetrii Poliorcetae filio, apud quē ad extremū usq; in honore uixit. Fuit uersificator, scripsit Phanomena, hymnos in Pana, in medicina q; quae ad cōpositionē Theriacae ptinent: praeterea de moribus & epigrammata quaedā in Antigoni uxore. Epicediū in Cleombrotū: soluta itē oratione epistolas in commentarios in Odyssēā, hæc Suidas. Quintil. quoq; his uerbis eū taxat. Arati materia motu caret, ut in qua nulla uarietas, nullus adfectus, nulla psona, totusq; in noibus absimitur. Sufficit tamē operi cui se parē credidit uel æqualē. Phanomena ipsius à Cicero, & à Germanico Casare conuersa sunt.

Aquilij
M. Aquilius

Aratus dux

Nicocles

Aratus poeta

facere. Arator Romanus subdiaconus, poeta Christianus, apostolorum actus hexametris composuit. Archelaus Milesius Anaxagorae discipulus, & Socratis praceptor, primus ex Ionia physicam philosophiam Athenas inuexit. Quapropter appellatus physicus fuit. Hic uita & uirtutes non natura, sed lege constare dixit. Fuere item tres alij, unus chorographus, qui omnem ab Alexandro peragratam terram dixit. Alius qui physicam carmine scripsit. Tertius de arte oratoria. Diogenes. Archelai item in Cappadocia regnauerunt. Ex his ille qui superatus a Sulla est, quod Mithridati auxilium tulerat: alterum Romae retinuit Tyberius, ut in Cappadocia dixi. Archelaus Herodis, de quo in historia Hierosolymitana. Archelaus Macedoniae rex quem lepide Socrates notauit, quod ille magno sumptu Zeusim ad pingendum nouam ab eo constructam domum adcerseret, ut hospites plures, quando non sui causa, saltem uisenda domus studio allicerentur. Idem tyrannus a Platone potius quam rex appellatur: interfectus est demum ab adolescente nomine Crateua quem in delicijs habebat, quod eum promissa filia alteri posthabuerit. Sed ipse Crateuas post annos quatuor etiam interficitur. Hic olim etiam in cena poeta quodam talentum petente adferri iussit, deditque Euripidi poetae, qui simul cum eo etiam cenabat, dicens, tu dignus accipere, hic postulare. Aelianus de uaria histo. Archelaus praesul Mesopotamiae librum disputationis contra Manichaeum Syro sermone composuit sub Probo imperatore. Hieronymus. Archelaus Pitaneus ex Aeolide mediam adtulit Academiam, ob disputationis contrarietatem. Primus namque in utranque dissertere parte adgressus est, idque orationis genus quod Plato tradiderat, per interrogationem & responsionem, ex umbra in certamen & puluerem deduxit. Nullum praeterea scripsit librum, quod aeque de omnibus retineret ad sensum. Poeticae operam dedit. Ex omnibusque Homerum ita complectebatur, ut secum semper haberet, & ante somnum semper aliquid ex eo legeret, uocitans eum amicum suum. Excessit ex hauustu immodici uini, anno aetatis LXXV. Floruit circa Olymp. CXX. ut scribit Apollodorus in Chronicis. Archefilas sculptor nobilis fama praesertim Dianae simulachri, in quod est Simonidis epigramma. Fuere praeter hos alij duo poetae, alter elegiarum, alter uero praesertim comediae scriptor. Diogenes. ARCHIMEDES Syracusanus Geometra nobilissimus, tanta in ipsa scientia dulcedine dicitur uersatus, ut saepe penumero inuitus ad balnea ductus, dum perungendus in cratere constitueretur, per corporis unguenta, figuras ac lineamenta digito inscriberet. Is amicos & necessarios orasse fertur, ut post eius mortem, ambitam Cilindro sphaeram sepulchro eius imponerent: inscriberent, ex continenti fundamento ad contentum quantum excessus sit proportio. Postremo captis Syraculis, contemplandis lineamentis intentus fuisse dicitur, ut urbem diripi non senserit. Iussus a milite ut ad Marcellum ocyus ueniret, non ante uoluit, quam rem propositam perfecisset. Quamobrem ab eodem euestigio interfectus est, quod aegre Marcellum tulisse dicitur, auctor Plutarchus. Cicero uero in Tusculanis, quum esset in Sicilia quaestor, sepulchrum eius inter uepres cum iisdem, quae supra diximus, insignibus inuenisse gloriatur. Fuit item alter Archimedes grammaticus, genere Trallianus, qui commentarios in Homerum & mechanica scripsit. Suidas. Archidamus princeps Lacedaemoniorum uir bello clarus. Telidis filius, Methonem ad Athenienses deficientem recepit. In bello contra Pilum primus e naui profliens, nec uulneratus est, nec scutum amisit. Denique aduersus Amphipolim strenue decertauit. Insimulatus postremo quod Agnonis Thraciae regis amicitiam studeret, damnatus est, ut ait Suidas. Hic quondam quum uidisset in concilio Lacedaemoniorum legatum quendam, qui senectute interpolata canos infecerat, Quid miramini, inquit, eum animo mentiri, qui corpore etiam mentitur? auctor Aelianus de uaria historia. Floruit Isoctatis oratoris tempore. A. Licinius Archias poeta Antiochenus Romae fuit in amicitia multorum clarorum oratorum, praesertim Lucullorum, & a nonnullis Graecis populis honoratus, & eorum ciuitatibus donatus. Ciceroni in primis familiaris. Hic quum discederet e Sicilia cum L. Lucullo Heracliam uenit, & adscribi etiam in eandem uoluit, quod & sua uirtute, & Luculli amicitia, facile impetrauit. Deinde de ciuitate lis mota a quodam Graeco, Cicero defendit, ubi multa de laudibus poeticae dicit. Padianus. Archias qui condidit Syraculas, de quo in Syraculis diximus. Archias Hyblaenus praeco celeberrimus, uicit tris ordine Olympiadas & Pythica, ubi icon ipsius & epigramma Graecum. Pollux. Architas Tarentinus philosophus Pythagoricus reipub. Tarentinorum rex, exercitus ductando, nec unquam superatus, ut ait Aristoxenus. Scripta eius non feruntur, nisi quaedam ad Platonem epistola, eius in

Arator poeta
 Christianus
 Archelaus
 philosophus

Archelai
 reges
 Archelaus
 rex Macedoniae

Archelaus
 praesul
 Archefilas

Archefilas
 sculptor
 Archimedes

Archimedes
 grammaticus
 Archidamus

Archias
 poeta

Archias Syraculas cond.
 Archias
 praeco
 Architas

ANTHROPOLOGIA

Geometria discipulum, pro quo etiam sponsor apud Dionysium quandoque fuit. Primus qui mechanica mechanicis principiis usus exposuit, primusque de Cilindri ratione duas medidas secundum proportionem lumere quarens, ad cubi duplicationem & cubum, ut Plato testatur, etiam inuenit: author Diogenes. Idem fertur simulachrum quoddam columbae e ligno factitasse, idque ratione quadam mechanica uoluisse, ita scilicet libramentis suspensam, & aura spiritus impulsam atque occulta concitam, author Fauorinus apud Gellium. Architas Mitylenaeus musicus, cui cum probro daretur, quod non exaudiretur, respondit. Instrumentum pro me loquitur. Fuere item alij duo, unus qui de agricultura scripsit, alter poeta epigrammatum, Diogenes. Archibius grammaticus Alexandrinus docuit Romae sub Traiano principe. Scripsit commentarios in epigrammata Callimachi. Suidas. Archilochus poeta Iamborum Lycambem socerum, quod filiam ei pactam alij locauerat, ad laqueum ob Iamborum petulantiam in eum scriptorum compulit. Ex quo Horatius. Archilochum proprio rabies armavit iambo. Ouidius: Tincta Lycambae sanguine tela madent. Quintilianus. Archilochus primus inter eos qui iambos scripsere. Summa in eo uis, elegantes sane uibrantesque sententiae, plurimum sanguinis atque neruorum, adeo ut uideatur quibusdam, quod quidem ueneni est, materiae esse, non ingenij uitium. Emicuit regnante Romulo, ut ait Cicero in Tusculanis. Hunc Archilochum Critias lepide accusat, ut hominem ineptum, qui de seipso multa probra dixerit, quae aliter nesciremus. Nam quod seruus filius fuerit, quodque patriam ob paupertatem relinquens in Thasum uenerit, & quod hic inimicus sit habitus, quod sine discrimine amicos inimicosque momorderit: praeterea moechus, libidinofus, contumeliosusque fuerit: denique quod scutum abiecerit, nunquam profecto sciremus, nisi ex ipso. Haec Aelianus de uaria historia. Aristides Atheniensis in regenda republica cum Themistocle dissentit, quum essent diuersis moribus. Hic esse, ille uideri strenuus malebat. Hic abstinentissimus, ille cupidissimus. Hic denique pauper, ille diues. Catoni alter, Caesari Themistocles comparandus. Hic cum multa pro patria gessisset, postremo ob inuidiam, ut mos est bonorum, in exilium actus, precatus est deos, non sicuti Achilles Graecis iratus, ut Atheniensibus quae cunque cuperent, sic bene fausteque euenirent. Tertio post anno quum Xerxes ductaret exercitum per Boeotiam & Thessaliam, Atticamque adoriri statuisset, Athenienses antiquata lege exules restituerunt. Inter quos Aristides reuersus, iniuriarum minime meminit, sed Themistoclem aduersarium omni studio ornauit, cum quo postea simul militauit, & apud Plateas cum Pausania se coniunxit. Abstinentiae ipsius id signum uel maximum, quod summis iunctus honoribus inops decessit, iam senex, sumptusque funeri defuit. Et filiae ex publico dotatae, filioque Lyfimacho etiam argenti minae centum, & totidem agri consiti iugera erogata. Ex Plutarcho. Aristidem alium inter sophistas Philostratus ponit e ciuitate Hadrianorum Mysiae, qui Smyrnae docebat, & aduenienti forte M. Antonino principi, unus omnino non procelesit obuia, eoque modo in cognitionem pariter & amicitiam uenit imperatoris. Aristides Thebanus pictor Apellis tempore. Is omnium primus animum pinxit, & sensus expressit omnis, quos Graeci uocant εἶδη, durior aliquantulum in coloribus. Encausticam etiam primus inuenisse traditur, postea a Praxitele consummatam. Huius pictura illa praecipue laudatur, infans adrepens ad mammam matris ex uulnere morientis, ac manu prohibentis: sentire mater, & timere uidetur, ne a mortuo lacte sanguinem infans lambat. Quam tabulam Alexander transtulit Pellam. Sed & Iris eius imperfecta commendatur, quam nullus posteriorum ausus est attingere. Huiuscemodi enim imperfecta opera, sicuti Venus Apellis, & Tyndarides Nicomachi, Meda Timomachi, in maiore sunt admiratione, quam si perfectae foret: quippe in his liniameta reliqua, ipsaque cogitationes artificum spectantur, atque in lenocinijs commendationis dolor est, manus quum id agerent, desideratur extinctae, ex Plinio. Aristides Atheniensis alter orator, inter X. secundus, cuius multae extant orationes, insuper & declamationes Attico stilo. Aristides Atheniensis item philosophus Christianus eloquentissimus, sub pristino habitu, uolumen nostri dogmatis rationemque continens, eodemque tempore quo & Quadratus Hadriano principi tradidit, id est Apologeticum pro Christianis. Hieronymus. Aristotelem philosophum iuuentam luxuriose egisse & patrimonio absumpto militasse, postquam uero in ea arte decoxerit ad philosophiam se conuertisse, Aelianus de uaria historia testatur. Is Stagerita fuit Platonis auditor, patre Nicomacho medico, Alexandro discipulo uel praecipue charus, id beneuolentiae signum uel maximum, quod Stageram eius patriam ab se dirutam ipsius causa restituit.

Architas Mitylenaeus
Architas alij duo
Archibius
Archilochus

Aristides Atheniensis

Lyfimachus
Aristides sophista
Aristi, pictor

Aristides orator
Arist. philosophus Christianus
Aristoteles philosophus

restituerit. Scripsit non solum neruose, sed eleganter cōtra quorundam opīnionē, author Cicerō in epistola ad Fannium. Meus, inquit, liber totum Isocratis Myrotheciū, atq; omnium discipulorum eius arculas, non nihil etiam Aristotelis pigmēta conlumpfit. De si. bo. Credo, inquit, te minus delectari ab Epicuro, qui hęc Aristotelis & Theophrasti ornamenta dicendi contempsit. In primo ad Herēnium. Aristoteles autē qui huic arti plurima ornāmēta subministravit. In Rhetoricorum secundo. Veteres quidē scriptores huius artis usq; à principe illo & inuētore Ctesia repetitos, unum in locum cōclusit Aristoteles: & nominatim cuiusq; praecepta magna cōquisita cura, perspicue scripsit, atq; enodata diligēter exposuit: tantumq; iunioribus ipsis suauitatis & breuitatis praestitit, ut nemo illorū praecepta ex ipsorum libris agnoscat: sed omnes quicquid illi perceperūt, seu uelint intelligere, quali ad quendam multo cōmodiorem explicatorē reuertantur. Scripta eius quadrifariam dispertita sunt. Primo quae ad eloquētiā pertinent, quae sunt Rhetoricorum libri tres. De poetica duo. De eloquentia poetarum unus. De poetis tres. De tragœdijs unus. Epistolas item ad diuersos, & carmina insuper, & iudiciaria ab eo scriptam orationem. Altera quae ad philosophiam Ethicā pertinent, ut ad Eudemum libri octo, qui nunc etiam extant. Magnorum moralium duo, ad Nicomachum decem. Oeconomicorum duo. Politicorum octo. Item libri in quibus sunt ab eo mores & instituta CLVIII. Ciuitatum perscripta. De iusticia quatuor. De gubernatione octo. De uoluptate unus, de summo bono tres. De regni administratione unus, de legibus quatuor, de diuitijs unus. De precatione & uoto unus. Reliqua sunt quae ad logicā & physicā pertinent, quorū quicquid superest ab omnibus cognoscitur. Multa etiā ex eis deperdita. Traditur etiā librorum supra CCC. ab se scriptos reliquisse. Excessit annorū LXXXIII. eodem quo Demosthenes anno, hic in Apulīa, ille in Eubœa, ambo profugi, persequēte Anipatro. De libris & successoribus eius Plutarchus in Sulla, & Strabo, hęc quidem referunt. Aristotelis & Theophrasti libri longo tēpore occultati fuerant, nam suos Aristoteles Theophrasto dimisit. Theophrastus uero Neleo Scepsio. A quo deinceps ad alios haeredes impositos, qui ne uenirēt in manus Attalorū regum eo tēpore bibliothecā Pergamī cōparatam, eos libros defoderunt. Demum Apeliconi Teio uēdidere. Apelicon igitur, ut qui librorum esset studiosior quā sapientiā, cariōsa loca emendare uolens, describendos dedit, scriptura non rite suppleta. Post cuius mortem Sulla cum eō bello Mithridatico uenisset, Pyreumq; adplicuisset, in uolucris eos Romam deportauit, Tyrannioniq; grammatico eius familiari digerendos tradidit. A quo Andronicus Rhodius cum auferret exēplaria, in uulgus postea tradidit. Enarrauerunt eum plurimi & illustres authores. Inter quos Græci, Themistius, Philoponus, Alexander Aphrodisæus, Simplicius, Porphyrius, Olympiodorus Alexandrinus, Magentius, Eustratius. E recentioribus autem Ioannes Damascenus, Theodorus Logothetes, Michael Psellus, Nicephorus Gregoras. Ex nostris Boetius, Thomas Aquinas, Albertus magnus, Burleus, Aegidius. Ex barbaris, Auerrois, Auempace, Auicenna. Aristoteles Atheniensis, qui reipub. administravit, cuius etiam iudiciales leguntur orationes, plurima gratia & elegantia refertā. Alius quoque qui Iliadem Homeri scripsit, Quartus Siculus orator, Quintus cognominatus Mythus. Alius Cyreniacus, qui de poetica scripsit. Alius item grammaticus, ut author Diogenes. Aristippus Cyrenæus Socratis auditor, primus Socraticorum mercedem docendi exegit, ac quæstu philosophatus est. Cum Xenophonte similitudinem gessit. Summum bonum in uoluptate corporis posuit: quapropter à Diogene canis regius est appellatus, quod diuitum esset assecla. lactatum inter eos scomma Horatius per pulchre uersibus includit. Si pranderet holus, patienter regibus uti Nollet Aristippus: si sciret regibus uti, Fastidiret holus, qui me notat. Cum olim in nauī periclitante perturbaretur, interrogatus post casum, cur philosophus timuisset, Non agitur, inquit, periculum de anima nebulonis, & nobilis philosophi. Huius sectatores Cyrenæici dicti, à Socraticis & nobilibus philosophis ob obscenitatem dudum repulsi. Habuit filiam nomine Aretam doctissimam. Quum nauis olim qua uehebatur, oncre premeretur, aurum iussit in mare proijci, ut ait Diogenes. De eodem Augustinus. Aristippo quidem nec respondendum cenfeo. Qui per omnia uixit, ut inter eum ac belluam nihil distaret. Aristarchus grammaticus Alexandrinus lege, oriundus è Samothracia, patre item Aristarcho, floruit Olymp. CLVI. sub Ptolemæo Philometore, cuius etiam filium erudiit, Scripsit cōmentarios supra mille. Fuit discipulus Aristophanis grammatici, Decessit in Cypro, seipsum cibi abstinentia necans, in

Apelicon
Teius.

Tyrannion
Andronicus
Enarratores
Aristotelis.

Aristot. alij

Aristippus

Areta

Aristarchus
grammaticus

ANTHROPOLOGIA

- necans, in morbo hydropeseos, aetatis anno LXXII. filios reliquit Aristarchum & Aristagoram ambos stultos, autor Suidas. Aelianus autem hunc tradit tam castigato fuisse iudicio, ut Homeri uersus non putaretur, quem ipse non probaret. Aristarchus Tegeates poeta tragicus, Aesculapio, a quo ex morbo fuit liberatus, pro recepta sanitate fabulam uouit. Emicuit tempore quo Euripides, docuit tragœdias LXX. uicit duabus: uixit annos supra LXXX. Fuit & alius Aristarchus Ephesi tyrannus. Suidas. Aristogenes Thasius medicus scripsit libros plures in medicina ad Antigonom Macedoniae regem. Aristogenes alter Gnidius item medicus, seruus Chryssippi philosophi, famam adeptus est ex curatione Antigoni Gonatae cognomento: autor utriusque Suidas. Aristogiton orator Atheniensis impudens, ex quo canis uocatus ab Atheniensibus, scripsit Apologiam ad Demosthenem ducem contra Timotheum, ad Lycurgum contra Timarchum, contra Hyperidem. Aristogiton & Armodius liberatores tyrannidis Pyrrati, quibus statuae in foro ab Atheniensibus posita. Causa quod Hipparchus Pyrrati filius Armodio ipso adolescente quem Aristogiton ardebat, per uim potitus fuerat: autor Thucydides. Aristeas Proconnesius genere uersificator, carmina, quae dicuntur Arimaspea, composuit libris tribus. Præterea Theogoniam circiter uersus mille, Emicuit Cræsi & Cyri temporibus. Hic animam quoties uellet resumebat, hæc Suidas. Plutarchus in Romulo, item Herodotus Aristeam meminerunt his uerbis. Aristeam aiunt, qui cum nullo suæ ciuitatis esset inferior, ingressum in Proconneso fullonicam officinam, illic decessisse, fullonemque occlusa officina abisse denunciatum propinquis rem defuncti. Dissipatorem iam per urbem rumore Aristeam esse uita functum, superuenisse sermoni de hac re disputatum quendam Cyricum ex urbe Artetia profectum, qui diceret sese fuisse congressum cum Aristeam atque colloquutum. Eapropter propinquos ad fulloniam præsto iuisse, habentes quæ ad effundendos homines sunt opus: aperta domo Aristeam minime apparuisse. Septimo deinde anno cum in Proconneso apparuisset, eos uersus fecisse, qui nunc Arimaspei uocantur. Quibus conditis rursus euanuisse, hæc iste Cyricus commemorabat. Aristocles philosophus Messanensis Peripateticus, scripsit de philosophia librum unum, quis esset studio & doctrina prior, Homerus an Plato: scripsit & de arte rhetorica, ac alia. Suidas. Aristocles Lampfacenus philosophus: alius Pergamensis sophista sub Traiano & Hadriano, scripsit de arte rhetorica, epistolas & declamationes ad Imperatorem. Suidas. De hoc Philostratus sic scribit, Aristocles Pergamensis nobili genere natus, sectæ Peripateticæ, Herodis Attici frequenter, inter sophistas clarus annumeratur. Tempore quo philosophabatur squalidus, horridusque aspectu, mox sese cultius habuit, uoluptatibus nimirum, tum lyrae, tum cantus indulgens. Cum esset Pergami iam clarus, ad se ex omni Græcia multitudinem traxit. Eius oratio illustris & Atticillans habebatur, sermoni potius quam contentioni apta, a qua ocium aberat ad breuitatem prociendumque tendente. Cuius Atticismus Herodis linguæ comparatus, exilitati quam sono ac magnitudini propior erat. Extinctus est in ipso senectutis limine semicanus. Aristophanes poeta comicus Rhodius siue Lyndius genere, lege uero Atheniensis, patre Philippo, inuentor Tetrametri & Octometri: filios habuit Ararota, Philippum, Philetarum, comicos omnes. docuit fabulas LIII. Suidas. Eius nunc inueniuntur, *πλάτῳ, νεφέλαι, ὄρνιθες, σφῆκες, ἑστμοφοριάζουσαι, ἀχαρνῆς, κελών, ἰππῆς, ἐκκλησιάζουσαι*. Hic Atticæ linguæ nobilitate adco præpollet, ut Dionysio roganti Athenienses aliquem eius sermonis eruditum authorem, hunc miserint. Socratis æmulus fuit, quem exagitat ac insectatur in Nephelis. Aristophanes Byzantius grammaticus Apellis filius, dux etiam exercitus, discipulus Callimachi Zenodoti & Dionysij. Suidas. Aristodemus Nisseus filius Menecratis Aristarchi discipuli, quem Strabo dicit se iuuenem, senem uidisse. Alter Aristodemus, qui magni Pompeij filios erudit, mane rhetoricam, meridie grammaticam docebat. Strabo. Aristomenes Atheniensis comicus, inter secundos antiquæ comœdiæ Olympiad. CLXXXVII. cognominatus *δυσποιοῦς*. Suidas. Aristonicus grammaticus Alexandrinus scripsit in Theogoniam Hesiodi, & de nominibus siue constructione apud Homerum. Aristonicus Eunuchus Ptolemaei, qui animum supra Eunuchum gerebat, dux fuit belli fortissimus: præterea liberalis in omnes: author utriusque Suidas. Aristonymus regem uide in Attalis. Aristonymus poeta comicus sub Philadelpho, præfuit regiae bibliothecæ post Apollonium: ueniens postremo in suspicionem, quod ad Eumenem translugere cuperet, in custodia per aliquot annos fuit, tandem liberatus, mortem haud multo post obiit è stranguria, annos natus LXXXVII. reliquit opera multa, inter quæ

liter quæ tragediam Ἰλίου ἐργῶν. Athenæus in Dipnoso. Aristoxenus Tarentinus, Man-
 tinc tamē ages, philosophus & musicus nobilissimus, audiuit patrē & Lamprū Erythræum,
 diem Zenophilum Pythagoreū, postremo Aristotelem, in quem morientē conuiciū dixit,
 quod ei Theophrastum in scholæ successione præponeret. Scripsit in omni genere libros, in
 musica præsertim. Suidas. Hic animā dixit in harmonia constare, ut est autor Cicero in Tu-
 sculanis. Aristoxenus Cyrenæus, qui adeo delicatus fuisse dicitur in hortorū cura, ut uesper-
 ni lactucas mulsō irrigaret, ut luxuriosius subcrescerent, & saporis essent præstantioris. Sui-
 das. Aristonius citharædus cum sexies Pythia uicisset, ut Lylandri Lacedæmonij gratiam
 iniret, pollicitus est cum denuo uictoriā habere contingeret, Aristonum Lylandri seruum
 se præconio declaraturū. Aristolaus pictor Pausiæ discipulus è seuerissimis pictoribus fuit.
 Eius opera nonnulla cōmemorat Plin. Aristobulus Iudæus ex Paneade Agathobuli Hebræi
 discipulus unus fuit ex illis LXXII. interpretibus, qui missi fuere ad Ptolemæum tunc Iu-
 dææ dominum, uti libros sacros in Græcum sermonē conuerterent, Qui multa ex præceptis
 Mosæos proponenti regi, percontantiq; respōdit. Hic cōmentarios etiam in Hebræorum le-
 gem egregios ædidiit, autor Eusebius. Aristobulus alter historicus item Iudæus, qui res Ale-
 xandri magni conscripsit, comesq; peregrinationis fuit. Qu. Arrius, qui fuit M. Crassi quasi
 secundarius. Is infimo loco natus, & honores & pecuniā, & gratiam consecutus, etiam in pa-
 tronorum sine doctrina, sine ingenio aliquem numerum uenerat. Sed ut pugiles in exercitu
 nisi pugnos & plagas qlim præmiorū cupidi ferre possunt, solem tamē sape ferre non pos-
 sunt. Cicero in Bruto. Q. Arrius familiaris Ciceronis, cuius epulum lautissimū cōmemorat
 ipse Cicero in Vatinium. Horatius quoq; lib. II. car. Atq; epulum, ait, arbitrio Arrii. Arrius
 philosophus Alexandrinus, qui Augustio uenienti Alexādrīam, post uictoriā Actiācam, se
 contulit, tantoq; in honore apud eum fuit, ut Augustus ipse palām sit fassus Alexādrinos tri-
 bus de causis ab se cōseruatos esse, ob Alexādrī primum memoriā, deinde ob urbis pulchri-
 tudinē, postremo propter Arriū philosophū. Plutarchus in Antonio. Hic Romā postea
 ab eo ductus, magnisq; præmijs & honoribus adfectus. Arrius presbyter Alexādrinus, pa-
 tre Armodio, sub Cōstantino magno sectam excitauit, quæ ab æterna dei patris substantia
 filium conabatur abducere. Sed quum Alexander præsul eius ciuitatis natura quietus, eum
 caperet ab prauo incepto reuocare, nec tunc res ex sentētia procederet, quod plerosq; iam
 contagia pestiferæ opinionis infecerant, haud utile fore existimans rem pati, ad sacerdotes
 omnes circa detulit. Ad ipsum quoq; Cōstantinū fama penetrata, Imperator religiosissimus
 apud urbem Nicenā conciliū conuocari iussit, in quo adfuit Pannutius præsul ex Aegypti
 patribus, uir sanctus ex eis quos dextro oculo eruto, ac poplite succiso, Maximianus ad me-
 tallā dānauerat, qui innumeris quotidie miraculis clarebat. Adfuit & Athanasius tūc diaco-
 nus cum Alexandro ipso præsule & magistro: tandē CCCXVIII. coactis præsulibus ex-
 plōla est Arrii sentētia, ἡμῶσιον, id est, cōsubstantialē tunc filiū decreuerūt, cūctis sese subscri-
 bētib; præter Arriū cum paucis, qui in exiliū acti sunt. Post hæc ex eius secta quidā presby-
 ter cōciliata sibi beneuolentia Constantiæ Cōstantij sororis, mortuoq; interim Cōstantino,
 Cōstantius presbytero sororis gratia fauēs, iussit ex exilio Arriū reuerti, sollicitate quoq; Eu-
 sebio præsule Nicomediæ eius sectatore. Quumq; ille multis è sacerdotibus & populis sti-
 patus rediret, in itinere Cōstantinopoli secessum petens exonerādi uentris gratia intestinis
 defluxis excessit, dignam moribus pœnam dando. Itaq; Alexander qui tunc ex eius aduētū
 maximas sibi excitari turbas timebat, precibus ad deum effusis exauditus uidebatur, Non
 destitit tamen eius sectatores, quin defuncto Alexandro eius successori Athanasio uniuersos
 q; orthodoxis multos annos negociū facerēt, adeo ut nulla fuerit ciuitas quæ nō Arria-
 num simul cum Orthodoxo præsulē sustineret. Nūc de eius dogmate discerēdū. Tres ex hac
 emanarunt sectæ, Arrianiq; trifariā dispertiti. In Eunomianos, qui dicunt omnino filiū patri
 dissimilē, quod nulla ratione res creata creatori sit æquiparāda. In Arrianos, qui dicūt similitē
 quidē posse dici filiū patri, sed ex munere gratiæ, non proprietate naturæ, qua scilicet possit
 res creata creatori cōferri. In Macedonianos, qui adseuerant quidē similitē omnino patri filiū:
 uerum S. S. nihil habere cum utrisq; cōmune. Hæc ex historia Rufini lib. x. Arrianus è Ni-
 comedia historicus, Xenophō minor cognominatus, sicut ille de Cyro, ita hic de Epicteto
 philosopho eiusq; dissertationibus opus ædidiit tribus uoluminibus. Scripsit quoq; historiā
 Alexādrī magni viij. lib. utrūq; opus habetur in bibliotheca Vaticana. Emicuit Romæ sub
 Hadriano

Aristoxenus

Aristoxenus

Aristonius

Aristolaus

Aristobulus
Iudæus.Aristobulus
historicus.Arrius phi-
losophus.Arrius hæ-
resiarcha.

Pannutius

Arriana
secta.Arrianus
historicus.

ANTHROPOLOGIA

- Hadriano & M. Antonino principibus, à quibus ob literas honoribus usque consularibus
Arrianus euectus est, autor Heliconius. Arrianus poeta, cuius carminibus Tyberium principem de/
poeta. lectatum fuisse Tranquillus scribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metaphrasim
 Georgicorum Virgilij, Alexandriada, Poema uidelicet de Alexandri Macedonis gestis,
Arion libris X XIII. Alia quoque in Attalum Pergamensem poemata. Arion Methymneus ci/
 tharcedus & poeta lyricus emicuit Olymp. XXXVIII. Scripsit cantica circiter uersuum
 duo milia. Dicitur & tragici carminis primus inuētor fuisse, & Chorum instituisse, ac dithy/
 rambicū carmen cecinisse, autor Suidas. Huius Arionis historiam Ouidius in fastis, & Gel/
 lius lib. XVI. ac Aelianus de ani. pluribus referūt uerbis. Dum Lesbum patriam repeteret,
 animaduertentē nauales socios in se propter opes coniurasse, ex nauī se in mare proiecit,
 quem Delphinus dorso exceptū domum usque tulit. Quapropter eius statua cum eiusmodi
 epigrammate facta, quod ego sic conuertī. Cernis amatorem qui uexit Ariona delphin.
Arsenius A Siculo subiens pondera grata mari. Arsenius stirpe senatoria, Honorij principis aulic/
 us, ac beata uita cupidus, quum diuinitus audisset: fuge, tace, & quiesce, ad cœnobium pro/
 perauit, ubi & monachis præfuit, & sanctitate claruit. Relictam sibi paternā hereditatē re/
 spuit, dictitans eam ad se non amplius pertinere. Videns olim quendam in fractum dolium
 aquam haurientē, audiit cœlitus, eos esse, qui bona quæ agunt cōtinuo malis admiscēt. Fuit
Aurelius & alter martyr sub Decio. Aurelius pictor celebris Romæ paulo ante Augustū, nisi flagitio
pictor. insigni corrupisset artē, semper alicuius scemina amore flagrans, ob id deas pingens sed dile/
Arnuphis ctarum imagine, itaque in pictura eius scorta numerabantur. Plinius. Arnuphis philosophus
 Aegyptius magica præditus arte ferebatur in aëra. Fama est ut quondā exercitu Romanor/
 um M. Antonini principis tēpore siti laborante, hic imbrem cum fulgure & tonitru media
 æstate excitauerit, quod nonnulli Iuliano Chaldæo attribuūt, hæc Suidas. Eusebius autē hu/
 ius miraculi meminit, neque excatationibus aut magicis gestū dicit, sed à Christianorū prec/
 bus qui in eo exercitu militabant. Archadius Antiochenus grāmaticus scripsit nonnulla in
Archadius grāmatica cōmemorata à Suida. Archedicus poeta comicus contra Democharem scripsit
Archedicus Demosthenis propinquū. Fabula ipsius Thesaurus, & Diamartanon, ut scribit Athenæus.
Archippus Archippus comicus Atheniensis antiquæ comœdiæ, uicit semel, Suidas. Artemidorus Gni/
Artemidorus dius Romæ Græcæ disciplinæ præceptor, Bruti familiaris, libellum de coniuratione obtulit
grāmaticus. Cæsari extremo die ingredientī in senatum, ut statim legeret, quod ille minime fecit. Plutar/
Artemidorus chus. Artemidorus Daldianus, Daldis enim ciuitas Lydiæ est, philosophus scripsit de inter/
philosophus. pretatione somniorū, de auspicijs, & de Chiromatia. Suidas. Artemisia regina Halicarnassi,
Artemisia in auxiliū Xerxis cōtra Græcos uenit. Inter primores duces bellum acerrime ciebat, quippe
 ut in uiro muliebrē tunc rem, ita in muliere uirilem audaciam cerneret. Hæc extincto uiro
 Mausolo sepulchrū fecit, inter septē orbis miracula cōnumeratū. Ad funus quoque orandū
Artemius primos Græciæ oratores aduersit. Suidas. Artemius præfectus cum Cādida uxore & Pau/
 lina filia, martyres sub Hadriano, iacent in uia Aurelia. Hic Marcellinū presbyterū, & Petrū
 exorcistam in carcere custodiebat, à quibus & ipse Christianus factus iugulatus postremo
Artabazes est, uxor autē & filia lapidibus obruta. Artabazē Armenia regē quanquā barbarū uirum, pla/
rex. nē doctissimū scribunt fuisse Appianus in Parthico, & Plutarchus in Craſſo. Præterea ad/
 disse tragœdias & orationes historiamque, quorū nonnulla ad sua tēpora peruenisse affirmat.
 Hic captus ab Antonio dum Orodī Parthorum regi adfīni suo suppetias tulit, & in trium/
Asclepio- phum in Aegyptū ductus est, ut idem Appianus autor. Asclepiodorus pictor atate Apel/
dorus. lis Olympi, CXXII. quem in Symmetria mirabatur ipse Apelles. Huic Mnason tyrannus
 pro XII. dijs dedit in singulos Mnas tricenas. Plinius. Asclepiodorus Alexandrinus uir
 singulari ingenio ad omnia mathematica, ad inquisitionē cognitionemque lapidū & herba/
Asclepiades rum. Suidas. Asclepiades genere Prusiensis medicorū eloquentissimus, Cn. Pompeij familia/
medicus. ris, cum in arte Rhetorica decoxisset, medicinā sectatus est, aliam à cæteris uiam ingressus.
 Dicebat salutē cōstare cibi potusque abstinentia, præterea gestatione, ambulatione, frictione.
 Ipse condita noua secta, spretisque legatis ac pollicitationibus Mithridatis regis, reperta ra/
 tione qua uinū agris medetur, relato è funere homine & cōseruato. Sed maxime spōsione fa/
Asclep. mar. cta cum fortuna, ne delatus ad rogam medicus crederetur, si unquam inualidus ullo tēpore
Asclepiades fuisset. Et uictor suprema in senectā lapsu scalarū exanimatus est, hæc Plinius. De eodē quo/
Myrleanus. que multa lib. IIII. refert Apuleius. Asclepiades præsul Antiochenus martyr. Asclepiades
 Myrleanus

Myrianius ludimagister in Tuditania Hispaniæ regione, librum ædidi de gētibus eius re-
 gionis. Strabo lib. III. Asclepiades Anazerbeus gramaticus scripsit de fluminibus. Steph.
 Alconius Padianus historicus, circa Neronis tēpora, anno uitæ LXXIII. captus lumini-
 bus. XII. postea summo cum honore & hominum gratia uixit annos, autor Eusebius: hic
 etiā in Ciceronis orationes cōmentarios ædidi. Aspasius Rauēnas Demetriani filius sōphi-
 sta, sub Alexādro Mameæ Romæ profitebatur, auditor Pausaniæ, & Hippodromi, scripsit
 cōtra Aristonē & maledicos diuersas orationes, hæc Suidas. De hoc Philostratus pluribus
 uerbis dicit eum uenisse Romā ad Alexādrū, magistrumq; epistolarū eius fuisse, eiq; Philo-
 stratus ipse refert se epistolā scriptitasse, ubi modū scribēdi in eo genere edocet. Nā Aspasius
 cum scribēdis imperatoris epistolis præisset, stilo utebatur cōtētioso, ac minime perspicuo,
 minimeq; propterea principē decēte. Cum eius scripta legē cōtineāt, nō per entymemata,
 aut epichremata proferrī fas est. Aspasius Byblius appellatus, quoniā de byblo, id est, papy-
 ro librū cōdidit, ac artem Rhetoricā & Panegyricū in Hadrianū principē, cuius tēpore flor-
 uit. Suidas. Aspasius Tyrius historicus, scripsit de cōtinēte, & quæ in eo sunt, uariā historiā
 in lib. XX. de arte quoq; Rhetorica, & alia, ut idem autor. Aspasia mulier Milesia magna
 doctrinæ fama, sophistria fuit, & rhetorices magistra. Periclem docuit, simul & amauit, ab
 eoq; in matrimoniū accepta cum esset captiua, causa fuit & ipsa duorū bellorū, Samij uideli-
 cer & Pelopōnesiaci, uide in Pericle. Asterius Arrianae philolophus sectæ, imperāte Cōstan-
 tino, scripsit in epistolā ad Romanos, euāgelia, psalmos, cōmentarios, qui ab ipsius sectæ ui-
 ris studiose leguntur. Hieronymus. Aster puer in quē sunt epigrammata Platonis, uide in Pla-
 tone. Asteris nomē fœminæ adamatæ, pro qua sylua extat Papinij. Asbylus Crotoniata, ut
 ait Pausanias, uictor Olympiæ ter, cōtinua serie, stadio ac diaulo. Huius etiam Plato memi-
 nit in rep. qui cum castitate perpetua præditū cōmemorat, ob cursus studiū. Huius insuper
 simulachrū in Olympia ostēdebatur, uti Plin. testatur. Asinius claros Romæ legimus fuisse.
 Pollionē in primis celebrē oratorē, Augusti q; amicū. Is primus omnium Ro. aduocatis homi-
 nibus scripta sua recitauit. Declamationes suas nunq; populo cōmisit, siue quia parū in illis
 habuerit fiduciæ, siue, quod magis crediderim, tātus orator inferius id opus ingenio suo du-
 xit. Exerci siquidē uolebat, gloriari fastidiebat. Seneca in decla. à Quintiliano autē his uer-
 bis taxatur. In Asinio Pollione summā diligentia inuenio, adeo ut quibusdā nimia uideatur,
 & cōsiliū & animi satis, à nitore & iucūditate orationis ita lōge abest, ut uideri possit secūdo
 prior. Vocat idē alibi iudiciū Pollionis. Nam omnes ferē sui tēporis notauit, nasutiore iudi-
 cio, in Licio Patauinatē, in Cæsaris cōmētarijs infidelitatē, in Sallustio uerba obsoleta. Ci-
 ceronē deniq; ipsum exāguem & elixum appellauit. Primus Romæ bibliothecā publicauit,
 ubi M. Varronis imaginē collocauit. Præterea de Delmatis triūphauit Salona expugnata,
 ex qua uictoria Saloninum tunc forte natū uocauit. In cuius honorē Seruius dicit eclogam
 ædidi Virgiliū. Moritur in uilla Tusculana, ætatis anno LXXX, ut autor Eusebius. Asi-
 nius Gallus eius filius uir etiā doctissimus, ut Seneca testatur in declama. libros ædidi de cō-
 paratione patris & Ciceronis, in quibus prætulit patrē, ut Cæcilius in lib. I. I. epistolarū scri-
 bit. Contra quos Claudius Cæsar postea Ciceronis ædidi defensionē, ut Trāquillus memi-
 nit in Claudio. Imitatus etiam patrē, qui & ipse orationes scripsit in Plautium quendā, quæ
 post mortē eius æderētur ut nō respōdere possit, ex quo Plautius fertur scripsisse. Cum mor-
 tuis nō nisi laruas luctari, hæc Plin. Hic postea à Tyberio principe nulla manifesta de causa
 interfectus fuit. Asinius Capito doctissimus artis gramaticæ, librū reliquit epistolarū. In pri-
 ma q; quæ ad Pacuuium Labeonē scripta erat, titulus est, pluria & nō plura scribi oportere,
 rationes q; ponit. Gellius. Asinius Pollio Trallianus genere, docuit Romæ tēpore Pompeij
 magni, successit scholæ Timagenis, scripsit bellū ciuile Cæsaris & Pompeij. Suidas. Asellius
 Sempronius historicus militauit sub Scipione Aemiliano apud Numantiā Tribunus mili-
 taris, id q; bellum literis mādauit, citatur sæpe testis à Gellio. Asellius Claudius eques Ro. tri-
 banus militū sub Claudio Nerone apud Lucanos memoranda fortitudine, uide in Taurea
 Iubellio. Asdrubal, & Amilchar, Magonis inclyti ducis Carthaginensiu filij fuere, quibus du-
 cebus paternā referētibus indolem, Pœni multos annos aduersus Sardos feliciter pugnaue-
 runt in quo bello Asdrubal grauer uulneratus, Amilchari fratri tradito imperio, interiit.
 Cuius mortē cum luctus ciuitatis, tum dictaturæ XI. & triumphū quatuor, insignē fecere.
 Reliquit liberos tris, Annibalē, Asdrubalē, & Sappho. Amilchar uero alter frater, quum in

Asclepiades

Asconius

Aspasius
sophista.Aspasius by-
bliusAspasius ty-
riusAspasia mu-
lier.

Asterius

Aster puer
AsbylusAsinius
pollioAsinius
gallusAsinius Cap-
pitoAsinius Pol-
Asellius Sem-
proniusAsellius Clau-
dius

Asdrubal

ANTHROPOLOGIA

- bello Siciliensi fuisset interfectus, parem dimisit filiorum numerum, Amilconem, Hannonem, & Gisconem. Igitur per hos Carthaginensis res ea tempestate regebatur: per hos & Mauris bellum illatum, & aduersus Numidas pugnatum, & Afri copulli stipendium urbis conditae Carthaginensibus remittere. Deinde cum familia tanta imperatorum grauis liberae ciuitati esset, centum e numero senatorum iudices legunt, qui reuersis a bello ducibus ratione rerum gestarum exigerent. In Sicilia in loco Amilcharis, Amilco succedit Imperator, qui cum nauali terrestriq; pugna aliquot secunda praelia fecisset, repente pestilentia oppressum exercitum fere totum amisit. Quare moesta ciuitas, & ululatus plena, aduenienti sese obtulit. Ipse diuos suamq; inculans fortunam, quod gloriosissimam uictoriam partamq; laticiam, fato miserabili funestasset, ac queribundus se domum contulit, clausisq; foribus, doloris impatiens, sibi mortem consciiuit. Trogus lib. XXI. Asdrubal gener Amilcharis patris Annibalis, post eius mortem septem annos imperium tenuit, fauente factione Barchina. Annibalem haud multo post interitum patris in Hispaniam uocauit, ut sicut antea puer iuuente Amilchare coeperat bellicis artibus erudiri: sic etiam tunc robustiore aetate periculis ac laboribus adueneret. Demum a seruo barbaro, cuius dominum occiderat, interfectus est in medio suorum, comprehensus deinde a circumstantibus seruus haud facti poenitens, inter cruciatus & tormenta, speciem semper ridentis praebuit. Liuius XXI. Asdrubal Gisconis, postquam Annibalis frater Asdrubal in Italiam se contulit, a Scipione Africano saepe una cum Magone fugatus, in Hispania tandem Magone capto, se ad Gades recepit, deinde Carthaginem: unde in Numidiam ad Syphacem captatum amicitiam Carthaginensibus contendit, quod forte Scipio ex Hispania eadem die, causaq; pro Romanis adfuit: uide in Scipione & in Laelio. Asdrubal Annibalis frater, uide in Annibale & Liuiio Salinatore. Asdrubal cui Caluo cognomen erat, tempore quo Annibal erat in Italia, teste Liuiio, in Sardiniam dux classis mittitur, sed tempestate reiectus ad insulas Baleares, ibi tantisper quoad quassas reficeret naues, resedit. Cumq; audisset T. Manlium Ardicoram Sardonum regem profligasse, cum classe occurrens, collatis signis ipse cum Magone & Hannone ducibus, memorabili clade profligatus, captusq; est. Asdrubal dux alius tertio bello punico a Scipione Aemiliano uictus, facta deditio: eius uxor quum paucis ante diebus a uiro impetrare non potuisset, ut ad uictorem transfugeret, in medias urbis flamas sese cum filijs iecit. Liuius LI. Astydamas senior tragicus Atheniensis docuit Trag. XLII. uicit V. Primus qui ex auditoribus Socratis ad poeticam se conuerterit. Astydamas iunior filius, & ipse tragicus, cuius traegedias nonnullas commemorat Suidas. Astyampsicus scripsit librum de cura asinorum, & *κρηλαξόρ*, id est, de coniectatione somniorum, Suidas. Astylus Crotoniata tribus continuis olympicis uicit, stadio, diaulo, & dolicho. Quod autem in ultimo se Hieronis magistrum ac Syracusanum a pracone declarari fecerit, Crotoniatae irati statuam eius fregerunt, bona in superpublica uerunt, Pausanias. Astyanax quasi urbis princeps, appellatus autem proprio nomine Scamandrus, Hectoris filius ex Andromacha: qui a matre absconditus, ab Ulyssse repertus, ac de alta crepidine praecipitatus est. Attalos & Eumenes reges qui Pergami regnauerunt, Strabo lib. XIII. breuiter persequitur. Lysimachus unus e successoribus Alexandri, Pergamum, ubi thesaurus regius erat, seruabat. Is a Seleuco Nicatoro oppressus, curam Philetaro cunuchodilectissimo, regni simul & thesauri reliquit. Is annis XX. regnauit, fratresq; habuit Eumene & Attalum. Eumenei natu maiori filius fuit Eumenes alter, qui Pergami Imperio successit, primusq; res gerere coepit, & apud Sardis ciuitatem Antiochum Seleuci filium, praelio superauit. Hic igitur postq; regnasset annos XXXII. Attalum filium dimisit heredem, qui primus rex Pergami est appellatus, ut etiam Liuius in VIII. de bello Ma. Gallograecos uicit, solusq; Asiaticorum eius tributum non perdidit. Romanorum praeterea fuit amicus, ut Liuius in III. de bello Ma. & Florus. Pro eis in classe Rhodiorum aduersus Philippum pugnauit. Coronam auream senatui dono misit, gratias agens, quod Antiochum autoritate legatorum de finibus eius mouisset. Decessit senior, postq; regnasset annos XLIII. superstitibus liberis Eumene, Attalo, Philetaro, & Athenaeo. Ex quibus Eumenes in amicitia Romanorum permansit, pro eisq; aduersus Perseum bellum gessit a quibus totam eam regionem accepit, quae sub Antiocho citra Taurum erat. Praeterea Pergamum munijt, & Lucum Nicophorium seruit, templorum quoq; dona addidit, ac nobilem bibliothecam instituit, undiq; conquisitis libris in haedinis pellibus scriptis, quae postea ex loco Pergamena sunt dicta: regnauit annos XLIX. Sceptrumq; Attalo filio quem e Stratonice Ariarathis Cappadocum regis filia suscepit, tutoremq; Attalum fratrem dimisit. Qui bello res

bellores gessit magnas. Nam aduersus Demetrium Seleuci filium, deinde Alexādrum Antiocho natum bellum sumpfit. Romanorū contra pseudo Philippum socius fuit, Diegylum quoque regem cepit, ducto in Thraciam exercitu. Prusiam Bithyniæ regem interemit præfecto illi filio Nicomede: postremo post annos XXI . Attalo Eumenis filio sub eius, ut dixi Attalus Philometor mus, tutela relicto regnum dimisit. Is Philometor ex scelere per antiphrasim cognominatus est quod matrē interfecerit. Cum annos V . regnasset morbo absumptus, teste *Li. LVIII.* hæredē popu. Ro. instituit: qui postea eam regionem prouinciā fecerunt, & Asiam minorē uocauerunt. Hunc Attalum Trogus lib. XXXVI . Eumenis è fratre nepotē non filium dicit esse: nisi fortè Attalum tutorem eius, ac patruum Eumenem uocet. Vtrunq; scribit fuisse sceleratissimū. Matrē primo, deinde uxorem clam necasse, barbamq; ac capillum dissimulatione facinoris promississe: præterea hortos colere, ac herbas inde uenenatas ciuibus mittere solitū fuisse. Postremo hæredes Romanos reliquisse. Hic est qui de agricultura librū scripsit, cui se relicto regni curis penitus tradidit. **ARISTONICVS** ex Eumene & pellice natus, post Attali fratris mortē ueluti paternū regnum Asiam inuasit. Cumq; multa prælia secūda aduersus ciuitates quæ metu Romanorū se dedere nolebant, fecisset: iustusq; iam rex uideretur, Asia Licinio Crasso decernitur: qui intentior Attalicæ prædæ quàm bello, cum extremo anni tempore inordinata acie prælium cōseruisset, uictus pœnas dedit. In huius locum Perpenna Cos. missus cōgressu primo ad deditiōnem Aristonicum cepit, Attalicamq; gazam hereditariam Populo Romano Romam deportabat. Quod agre ferens successor eius M. Aquilius Cos. ad eripiendum Aristonicum Perpennæ ueluti sui triumphī munus properauit. Sed contētionem consulum mors Perpennæ diremit. Sic Asia Romanorum facta, cum opibus uitia quoq; Romā transmisit. Aristonicus in triumphum ductus, ac in carcere necatus est. *Li. LIX.* **ATHANASIVS** præsul Alexandrinus educatus ab Alexādro eiusdē ciuitatis præfule, olim diaconus in concilio Niceno fuit. Arrianorum deinde maximas perperis insidias ad Constantem Galliarum principem aufugit: unde reuersus cum literis & rursus post eius mortem fugatus, usq; ad Iouiniani imperiū latuit, à quo restituti orthodoxi fuerunt. Sub Valente moritur cum Petrum quendam coadiutorem in præfulatus munere delegasset. In concilio multa ei falsa crimina obiecta, adducto etiam scorto, quod rem cum ea habuisse testaretur, omnia tandem patientia ac sanctitate superauit. Feruntur eius aduersus gentes duo libri contra Valentem: unus de uirginitate. De persecutionibus Arrianorū. De psalmorum titulis, De uita Antonij monachi, in epistolas Pauli cōmentarios, Symbolum, & epistolæ, id est Castigationes solemnes. Hæc ex Rufini historia. Ioannes Aretinus Romanæ ecclesiæ subdiaconus ipse uita è pluribus locis collectæ librum dicauit.

ATHENAEVS è Seleucia Ciliciæ philosophus peripateticus doctissimus, Augusti tempore, princeps aliquandiu patriæ suæ: deinde contracta cum Murena amicitia qui contra August. conspirauerat, cum illo aufugit, captusque ac dimissus cum insons reperiretur. Reuertens autem Romam multis eum salutantibus, illud Euripidis respondit. *ἦ καὶ κευδμῶνα ἔσῳτα πύλας λιπῶν*, id est: Aduenio latebras & tenebrarum linquens portas: ucrum breui saperuixit tempore, à ruina domus ubi habitabat oppressus. Strabo *XIIII.* **ATHENAEVS** Naucratis grammaticus M. Antonini principis tempore, librum teste Suida Dipnosophistarum composuit, uarium opus & eruditum, ut Plinius alter Græcus ferè dici possit: quod ad nos sanè haudquaquam integrum peruenit: eius epitome ab Hermolao Byzantio tantum relicta. **ATHENODORVS** Atheniensis philosophus Stoicus præceptor Dionysij Areopagitæ, composuit opus quod *διαφορὰ* inscripsit: emicuit Augusti temporibus. Suidas. Atteius Philologus libertinus Athenis natus: hunc Capito Atteius iurisconsultus eius patronus inter grāmaticos rhetorem, & inter rhetores grammaticum fuisse ait: iuuauit scripta Sallustij in componendo ut author est Pollio. Philologi appellationem sumpsisse uidetur: quod sicut Eratosthenes qui sibi prius hoc cognomen uindicauit, multi uariā que doctrina censebatur. Coluit familiarissime Sallustium, eoq; defuncto Pollio nem: quos historias componere aggressos alterum breuiario rerum Romanarum, alterum præceptis de ratione dicendi instruxit: quo magis mirandum Pollionem credidisse, antiqua uerba & figuras solitum esse colligere Sallustium: quum sibi sciat Atteium nihil aliud suadere, quàm ut noto, celeri, & proprio sermone utatur: uiterque maxime obscuritatem

Attalus
Philometor

Aristonicus

Athanasius

Athenæus
philosophusAthenæus
sophista

Athenodorus

Atteius phi
lologus
Atteius Capito

ANTHROPOLOGIA

- Atratinus* Sallustij, & audaciam in translationibus: ex Tranquillo. Atratinus accusator fuit Cælij, ut in oratione Ciceronis apparet, qui male à quibusdā Atracinus scribitur: nam is Varro fuit.
- Aurelia gens* AVRELIAM gentem ex Sabinis oriundam à sole dictam putant, quod ei publice à populo Romano datus sit locus, in quo sacra fuerant Soli, qui prius Auselij, sicut Valesij dicebantur. Festus. Ausonius sophista scripsit epistolas & alia quædam ad Nonnum, ut ait Suidas. Alius poeta Gallus, patria Burdegalensis, cuius extant epigrammata. Augeas Comicus Atheniensis mediæ comædiæ, ut author Athenæus. Augeam regem in Geographiâ narraui. AVGVSTAE coniuges dicebantur imperatorum, sed & mater castrorū quoadq; honoris gratia ex S.C. Diuæ autem, ac diuæ, tantum post mortem. Augustarum nomina hæc sunt. Liua Augusti. Agrippina Agrippæ, postea Iulia Augusti filia, Tyberij. Lollia Paulina Cæij. Messalina & Agrippina Claudij. Octauia & Sabina Poppea Neronis. Lepida Galbæ. Pompeia Sabina Othonis. Petronia Vitellij. Flauia Domitilla Statilij Capellæ filia Vespasiani. Marcia Furuilla Titij. Domitia Domitiani. Plotina Traiani. Sabina Hadriani. Faustina Antonij Pij. Faustina filia M. Aur. Antonini. Lucilla L. Antonini Veri. Iulia Seueri. Eadem priuigno nupsit Caracallæ. Theodora & Helena Constantij. Fausta Constantini. Eusebia Constantij. Helena filia Constantini uxor Iuliani. Charito Iouiniani. Seuera & Iusta Valentiniani. Dominica Valentis. Galla Placidia Theodosij. Eudocia Arcadij. Eudocia Theodosij iunioris. Eudoxia Valentiniani iunioris. Pulcheria Martiani. Verna Leonis magni. Areta Zenonis. Euphemia Iustini. Theodora Iustini iunioris. Anastasia Tyberij. Constantiana Mauricij. Leontia Phocæ. Flauia Eudocia Heraclij. Martina Constantini iunioris. AVREA uirgo apud Parisios cœnobio uirginum præposita ab Eligio eiusdem ciuitatis præfule, imperante Heraclio, ambo inter sanctos relati. Fuit & alia huius nominis martyr inter comites Vrsulæ. Autolycus Mercurij seu Deucalionis filius, & maternus Vlyssis auus, ut Homerus & item Plato in primo de republica testatur, furtorum nomine insignis. Martialis: Non fuit Autolyci tam piceata manus. Alter fuit conditor Sinopis, & comes Iasonis, apud Strabonem: tertius athleta, nobilis Pancratistæ, cuius statuam in Prytæneo fuisse author est Pausanias: meminit & Plinius huius artis libro XXXIII. Cap. VIII.

RAPHAELIS VOLATERRANI COMMENTARIORVM VRBANORVM LIB. XIII.

Babylas
Bacchylides

Bacchus

Bairon
Balbi

Barbi
Balbina
Barbara

Bardifanes

ABYLAS Præful Antiochenus, quem & uitæ meritis & doctrina præstantissimum Eusebius sæpe in historia commemorat. Bacchylides poeta lyricus, Cous genere, filius Medonis nati Bacchylide Athleta, ut ait Suidas. Aelianus autem de uaria historia tris huius nominis ponit: hunc primum, alium Atheniensem, tertium Arcadem. Bacchus alibi mihi narratur. Est & martyr nomen qui unâ cum Sergio sub Diocletiano apud Euphratem passus est: ambo enim ordines in exercitu imperatoris ducebant. Bairon historicus scripsit breuiarium rerum ab Alexandro gestarum. Suidas. Balborum & Barbarorum Romæ familiæ fuerunt. Lucilius Balbus in dialogo de natura ponitur apud Ciceronem. Stoicorum partes adsumens. Cosmus cardinalis Vrsinus nummum ante hos annos habebat antiquum: ubi C. Barbi cuius Romæ nomen inscriptum fuerat. Balbina uirgo Romana & martyr, Quirini filia, liberata à struma uitio per Alexandrum Pontificem sepulta in uia Appia iuxta patrem, qui ambo sub Traiano sunt passi. Barbara uirgo Nicomediensis Dioscori nobilis uiri filia, à quo in turrim est coniecta, quod se Christianam profiteretur: ac post omnibus probris nudatum conuerberatumq; corpus, ab eodem ad præsidem ducta, iugulataque in eadem urbe sub Maximiano est. De nummum Venetijs quò deinde translata fuit, nunc condita. Bardifanes Mesopotamiæ præful, Syrorum lingua doctissimus, & uehemens dialecticus, aduersus Marcionem patriâ lingua scripsit: sed & Græce ad Antoninum, sub quo fuit, librum de fato, aliaque complura, ut ait Eusebius